

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
15

SİSLİ ANILAR

Charlotte Lamb

SİSLİ ANILAR

Genç kız, umutsuz bakışlarını Jake'e çevirdi "Ne yapacağım? Beni arayıp soran çıkmadı. Herhalde polise haber vermişlerdir. Yani bir yerlerde bana sahip çıkacak birileri olmalı demek istedim... Benim de ait olduğum birileri olmalı..."

Jake karyolanın ucuna ilişti. Donuk bakışlarla onu süzerek, "Sen bana aitsin," dedi.

Bu sözler öyle şaşırtıcıydı ki, fal taşı gibi açıldı genç kızın gözleri; ağzından tek söz çıkmadı.

Jake sakin bir sesle, "Adın Lyn," dedi. "Lyn Sheridan. 22 yaşındasın. Kimsen yok. Annen baban yıllarca önce ölmüşler, başka akraban da yok."

100

BİRİNCİ BÖLÜM

Sis, denizin yükselişi gibi, genişleyen dalgalar halinde ilerliyordu. Kırları solgun bir tül örttü. Ağaçlar, çalılıklar, kayalar nemlendi; otların üzerinde yatan kızın üzerinde soğuk parmaklar gibi dolaştı sisin nemi. Kızın gözkapakları, bu serinliği algılamışçasına titreşti. Bir inilti çıktı ağzından. Bir an sonra gözkapakları aralandı, sisle kaplı ıssız çevresine boş gözlerle bakındı. Kaşları çatıldı. Neredeydi? Zorlukla toparlanarak ayağa kalktı. Başı döndü, hemen orada duran kaya parçasına tutundu. Başının dönmesi geçince, titreyerek yeniden çevresine bakındı ve ne kadar ince giyinmiş olduğunu fark etti; ince bir süveter ve blucin, bu nemli sis için hiç de yeterli kalınlıkta giysiler değildi.

Ne işim var burada? Solgun dudaklardan bir fısıltı halinde dökülmüştü bu soru. Yüzünü giderek dehşet kaplıyor, umutsuz bir çırpınışla adını bulmaya çalışıyordu... kimdi? Böyle yapayalnız ne yapıyordu burada? Ne olmuştu? Başına ne gelmişti? Çevredeki sessizliğe ve boşluğa daha fazla dayanamadı. Dudağında kesik hıçkırıklarla koşmaya başladı. Tükenmiş bir yüzücü gibi sisi yararak ilerliyor, ama hemen arkasından sisin yeniden kapandığını, bu göz gözü görmez yabancı ortama bir hapishane parmaklığının aşılmazlığıyla onu hapsettiğini görüyordu. Çalı-

lıklar ve koyu renkli kayalar, sisin içinden üzerine atılacak birer vahşi hayvandı sanki. Ayakları bir şeylere takılıyor, tökezliyordu. Bir ara boylu boyunca yere düştü, çaresizlik içinde nemli toprağı avuçladı.

Çevresini saran korkunç sessizlikten ve boşluktan hiç çıkamayacakmış duygusuna kapıldı. Dört yanını saran nemli sisten başka bir şey görebilmek ya da duyabilmek için çaba gösterdikçe, kalp atışları hızlanıyordu.

Birden bir ses duyup, o yöne bakarak durdu. Bir saniye sonra iri bir köpek havlayarak ona doğru atıldı. Kızın yüzüne diktiği simsiyah gözlerinde bir şaşkınlık okunuyordu.

Kız biraz rahatlayarak elini uzattı, korkudan titrerken gülümsemeye çalışarak, «Gel oğlum,» diye seslendi. Yana eğilmiş başı, her an üstüne atılmaya hazır gibi gerilmiş pençeleriyle karşısında dikilen bu hayvan, hiç değilse görmeye alışkın olduğu bir yaratıktı.

Köpek kıpırdamadan duruyordu. Tam o sırada sis yeniden yarıldı ve uzun boylu bir adam göründü. Adam da gözlerini kıza dikip durdu.

Kız, ıssız adaya düşmüş ve aylarca sonra ilk kez bir insan görmüş gibiydi. Sevinçle içini çekerek derin bir soluk aldı. Sonra, «Şükürler olsun,» diye mırıldandı.

«Gel yanıma, Sam,» dedi yabancı ve köpek onun sözüne uyarak gitti, yanına uzandı. Kara gözlerini kızdan ayırmıyordu.

Kız, kollarını ince bedeninin iki yanında kavuşturdu. Soğuktan ve heyecandan titriyordu. Gülümsemeye çalışarak, «Çok üşüyorum,» dedi. Karşısındaki yabancıdan ürkmeye başlamıştı.

Genç kızın içinde bulunduğu huzursuz ruh hali adamı olduğundan da uzunmuş gibi gösteriyordu. Adam, çatılmış kaşları, gri gözlerinin soğuk bakışlarıyla eziyordu sanki kızı.

Genç kızın blucin pantolonuna ve süveterine bakarken alaylı bir tavırla kaşlarını kaldırınca yüzünün ifadesi büsbütün şeytani bir görünüm kazandı. «Bu havada sırtma palto almadan dışarı çıkmak da nereden aklına geldi?» diye sordu.

«Ben... ben...» Kızın yüzü daha da solgunlaştı. Çekik yeşil gözleriyle yalvarırcasına adama bakarak, «Hatırlayamıyorum...» dedi.

Adam dudaklarını büktü. Ellerini ceplerine soktu. Siyah saçları geriye taranmıştı. Beyaz gömleğinin yakası açıktı. «Burada ne yapıyorsun, yoksa sormasam daha mı iyi olur?» dedi.

Kız çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Sisten nemlenen siyah saçları, karışık bir biçimde omuzlarına dökülüyor, yanaklarına yapışıyordu. «Ben...» diye söze başladıysa da, gerisini getiremeden hıçkırmaya başladı. Kımıldadığı zaman başı dönüyordu.

Adam kaşlarını çattı. Genç kıza yaklaştı, yüzünü görebilmek için bir eliyle çenesinden tuttu, öteki eliyle de şakaklarına düşen saçları geriye itti. Kız, adamın alnına baktığını ve bir şeyler söylendiğini duydu, sonra da kendisine hemen hemen suçlayan bakışlarla baktığını gördü.

«Kaza mı geçirdin? Alnında yara var. Düştün mü?» Adamın gri gözleri, pek de dostça olmayan bir ifadeyle kısılıverdi. «Yoksa biri sana saldırdı mı?»

Adamın ses tonundan şaşkına dönen kız, «Hiç bir şey hatırlamıyorum,» dedi. «Sisin ortasında

[illegible] Hiçbir şey göremiyordum, hiçbir şey duyamıyordum...» Dudakları titredi. «[illegible], ama hiçbir şey hatırlamıyorum.»

Adam, aklından geçenleri okumak istermiş gibi süzdü onu. Uzunca bir süre sonra, «Başını çarpınca beynin sarsılmış olabilir,» dedi. Tavrında belli belirsiz bir öfke ve düşmanlık vardı. Sanki kız, başına durup dururken bir dert açmış gibi davranıyordu.

Köpek birden soğuk burnunu kızın eline sürttü. Güçlükle gülümsemeye çalışan kız, siyah tüylü kulağı çekine çekine okşadı.

Adam, bu sefer de köpeğin kıza yakınlık göstermesine sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. Sert bir sesle, «Hatırladığın en son şey nedir?» diye sordu. «Neredeydin? Kiminleydin?»

Kız istemeye istemeye başını kaldırıp ona baktı, şaşkınlık ve çaresizlik doluydu bakışları. «Hiçbir şey hatırlamıyorum...» diye fısıldadı. «Kafamın içi dumanlı gibi... Kim olduğumu, adımı, nerede olduğumu, hiçbir şeyi hatırlayamıyorum...»

«Hiçbir şey mi?» Adam bu sözleri öfkeyle söyler gibiydi. Yüzü sertleşti.

Kız sesini çıkarmadan başını iki yana sallayarak çaresizliğini anlatmaya çabaladı.

Birden genç kızın koluna yapıştı adam, parmakları etine gömülürcesine sıkıldı. Haşin bir tavırla, «Aklınca dalga mı geçiyorsun?» diye bağırdı.

Bu davranıştan dehşete kapıldı kız. «Hayır,» diye fısıldadı. Belli belirsiz bir öfke parıltısı yandı gözlerinde. «Bir karabasanın içine hapsolmak-

tan kim zevk alabilir ki? Önce uyuduğumu ve düş gördüğümü sandım... gerçek olamayacak gibiydi... koştum, koştum...»

Adam, kızın sözlerine inanmıyormuşçasına bakıyordu suratına. Kızın gözleri dolu dolu olmuştu, dudakları korku ve çaresizlikle titriyordu. Adam bıkkın bir tavırla omuzlarını silkti. «En iyisi eve gel,» dedi. «Seni hastaneye götürürüm. Belki beyin sarsıntısı geçiriyorsun, ne kadar çabuk tedavi edilirsen o kadar iyi olur. Ama bu siste hastaneye varmak epey zaman alacak sanırım.»

Kız, adamın az önceki öfkesinin kaybolduğunu sezerek, «Sağolun,» dedi. Köpek elini yalıyor, simsiyah gözlerini dikmiş, bir şeyler anlatmak istercesine yüzüne bakıyordu. Kız da gülümseyerek baktı ona. Sahibi, bir yabancının dertleriyle uğraşmak istemediği halde, köpek kıza dostluk gösteriyordu ve kendisi için yabancı bir âlem olan bu ortamda, köpeğin dostluğu kızın gözünde değer kazanıyordu.

Adam sinirli bir sesle, «Sam!» diye köpeğe seslendi. Köpeğin dostluk gösterisinde bulunmasını istemiyor mu acaba diye düşündü kız.

Köpek özür dileyen bir bakışla kıza baktıktan sonra, efendisinin yanına gitti. Adam donuk bir sesle, «Gel hadi,» dedi. Ama kızın narin gövdesinin titrediğini, ayakları üzerinde duramayacak halde olduğunu görünce, yüzünü buruşturdu. Sırtındaki mavi anorakı çıkarıp, sinirli hareketlerle kızın sırtına geçirdi.

Kızın her yanı soğuktan ve yorgunluktan sızlıyordu. Sisin nemi kemiklerine işlemişti sanki. Adamın sıcaklığını taşıyan anorakı giyince, diş-

leri birbirine çarparak, «Sağolun,» diye iyice sarındı. Başı zonkluyordu. Yanındaki adamın dostluktan uzak, asık suratlı tutumunu gördükçe, ağlamak geliyordu içinden.

Sisin içinde yürümeye başladılar. Kız, adamın hızına ayak uydurmakta zorluk çekiyordu. Başındaki zonklama giderek artıyordu ve kız sendeleye sendeleye, zorla ayakta durmaya çalışıyordu. Yanındaki adam bir şeyler homurdanarak durunca, kız kaygıyla ona baktı, «Özür dilerim... ben... daha hızlı yürüyemiyorum,» diye kekeledi.

Adam onu ürkütecek bir öfkeyle süzdükten sonra, birden bir çocuk gibi kucağına alıverdi. Bir elini dizlerinin altından, öteki elini de ensesinden geçirerek tutuyordu.

Kız yere inmek için çırpınarak, «Beni taşıyamazsınız...» dedi. «Çok ağırım...»

Adam, «Sesini çıkarma,» dedikten sonra, hâlâ yoğunluğunu sürdüren sisin içinde, sanki bastığı yerleri karış karış tanıyormuşçasına güvenli adımlarla ilerlemeye başladı.

Kız, adamın öte yana çevrik duran yüzüne baktı. Sadece adamın çenesini ve burnunu görebiliyordu, ama yaslandığı göğsün sertliğini ve bu göğsün içindeki yüreğin öfkeli atışını algılayabiliyordu. Adamın, güçsüz kişilerden hoşlanmayan ve yabancılarla ilişkiye girmeyi sevmeyen biri olduğunu düşündü. Kendisine hiç yakınlık göstermemiş, hiçbir acıma belirtisi sezdirmemiş, sanki olup bitenlerden kızı suçlarcasına öfkelenmişti.

Kız, gözlerini açık tutamayacak kadar bitkindi. Giderek gözleri kapandı ve içi geçti. Başını

adamın göğsüne dayamış, ne yokuş aşağı indiklerini, ne de sisin giderek dağıldığını sezmeksizin dalmıştı.

Ancak köpek havlamaya başlayınca ve yakınlardan biri seslenip de, adam da cevap verince kız kendini topladı.

Kendisini kurtaran adam, eğilerek bir kanepeye yatırdı onu. Kız, göz kamaştıran parlak ışıklar altında gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı. Alçak tavanlı, sade döşenmiş, rahat bir oturma odasındaydı. Odanın aydınlığı ve sıcaklığı, sisin yoğunluğundan rahatsız olan gözlerine çok hoş görünüyordu. Tuğlalardan örülmüş büyük şöminede, kömürler alev alev yanıyordu. Alevlerden yansıyan ışıkta, pirinç maşalar parıldıyordu. Odadaki birkaç abajurun ışığı cilalı masalara ve koltuklara vuruyordu. Burası çok güzel, insanı sıcacık sarıveren bir odaydı.

Kız gözlerini biraz daha çevirince yeni bir yüzle karşılaştı. Hafifçe gülümsedi. Oysa karşısındaki kadın gülümsemek şöyle dursun, çayırda kendisini bulan adamınkine benzer bir kızgınlıkla bakıyordu. Kız, ikisinin birbirine benzediğini düşündü. Kır saçlı, yüzünün çizgileri derinleşmiş olan kadın, sırtındaki gri elbiseyi düzelterek, donuk bir sesle konuştu: «En iyisi biraz ılık su getirip, başını yıka. Çok kanamış, bu haliyle olduğundan da derin bir yara gibi görünüyor.»

Adam, «Onu hastaneye götürmem gerek,» dedi. Sesinde, sanki bir tartışma çıkacağını bekleyen bir hava vardı.

Birbirine benzeyen kadınla adam, sessizce bakıştılar. Kız onların yüzlerindeki ifadeyi çöze-

miyor, ama aralarında geçen sessiz tartışmayı sezinliyordu.

Kadın, «Pekâlâ Jake, ne yaptığını biliyorsan, pekâlâ.»

«Seçeneğim yok. Belki de ağır yaralıdır. Kafadaki yaralar insanın başına olmadık dert açabilir.»

Kadın gerilmiş dudaklarını oynatmadan, «Ben su getireyim,» dedi. Kız şömінedeki alevlere bakıyordu. Köpek başını ona dayadı. Sanki kızı rahatlatmak istiyordu. Kız da onun kafasını okşamaya koyuldu. Az sonra gözkapaklarının yeniden ağırlaştığını duydu ve uykuya karşı hiç direnmeden kendini koyverdi. Uzaktan uzağa sesler duyuyordu. Kadın sert bir sesle, «Sam çok mu hoşlandı dersin?» diye sordu.

«Kimbilir, belki de yaralı olduğu için acımıştır. Biliyorsun, yufka yüreklidir.»

«Köpeği de, efendisi de aynı yaradılışta, ne olacak.» Bu sırada kız, alnının ılık suyla silindiğini hissetti. Kendini toparladı, gözlerini açtı. Kadının gri gözleri, kızın alnına dikilmişti. Bir yandan yarayı silerken, adama, «Sen ne dersin?» diye sordu.

Adam, «Kötü yaralanmış,» dedi. «İyice çizilmiş, başını çok kötü çarpmış olmalı.»

Kadın sinirli bir tonda, «Bana hiç de o kadar ciddi bir yara gibi görünmüyor,» dedi. «Bu gece hastaneye gitmeye kalkışmak tehlikeli olur. Bu siste yola çıkılmaz. Neden yarın sabaha bırakmıyorsun?»

Adam buz gibi bir sesle, «Yani geceyi burada mı geçirsin?» diye sordu.

Kadın, «Ne fark eder?» diye kestirip attı.

«Fark edip fark etmeyeceğini nereden bilebilir riz? En iyisi onu bir an önce buradan uzaklaştırmak.»

Kızın yanakları hafiften pembeleşti. Yavaşça. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,» diye mırıldandı.

Adam ters ters bakarak, «Bizi mümkün olduğu kadar az rahatsız etmen için, elimden ne gelirse yapacağım,» dedi.

Kızın gözleri doldu. Yutkundu. «Çok özür dilerim...» dedi çaresizlik içinde.

Kadının işi bitmişti. Su tasıyla pamuğu alarak kızın başından uzaklaştı. Jake denilen adam şömineye gitti, şöminenin üzerindeki rafa omuzunu yasladı, kıza bakmaya başladı.

«Uzun bir yola dayanabilir misin? Seni battaniyeye sararız, ayrıca bir de sıcak su torbası koyarız ayağına, üşümezsin.» Bu kez adamın sesinde isteksiz de olsa, avutucu bir ton vardı.

«Çok iyiyim,» dedi kız.

Adam, «Hastaneye gidince daha iyi olacaksın,» diye sözünü sürdürdü. «Eğer beyin sarsılması olmuşsa, uzman doktorlar tarafından tedavi edilmen gerek.»

«Evet.» Kız kuru dudaklarını yaladı. «Sağolun.»

Adam elinden geleni yapıyor diye düşündü. Aslmda kıza yakınlık göstermeden, asık suratla yapıyordu her şeyi, ama ne çıkardı bundan? Belki de kadınlardan fazla hoşlanmayan biriydi. Ne deniyordu öylelerine? Mizoşinis miydi? Kız bu tür kişilere ne dendiğini bulmak için beynini zorladı, ama bulamadı. O tür erkekler için kullanılan bir kelime var diye düşünüyordu,

ama ne olduğunu çıkaramıyordu bir türlü.

Yarı aralık duran gözkapaklarının arasından adamı süzdü. Kaç yaşında olduğunu kestirmek oldukça zordu. Otuz yaşlarında olmalı diye aklından geçirdi. Kendinden büyüktü... ben kaç yaşındayım? diye dü-ündü. Bu soru aklına takılınca yine kafası bulandı. Yeniden adamı incelemeye yöneltti dikkatini. Uzun boyluydu adam. Kendisini kolayca taşıdığına bakılırsa güçlü kuvvetliydi. Düzgün bir yapısı vardı. Yüz çizgileri bu evdeki kadınınkiler gibi sertti... bir aile benzerliği miydi bu? Kız merak etti.

Kız, sessizliğin rahatsız edici bir biçimde uzadığını sezinleyerek, «O hanım anneniz mi?» diye sordu.

Adam kısaca, «Evet,» dedi.

«Çok benziyorsunuz.» Kız bir çocuk çaresizliği içinde gülümsemeye çalıştı.

«Evet, çok benzeriz.» Kızın gülümsemesi adamın yüzünde en ufak bir yumuşamaya yol açmamıştı. Hep o ters tavrıyla ve kısa kısa cümlelerle konuşuyordu.

Kız, bu adamla konuşmayı yoğun sis içinde yol aramaya benzetti. Adam, ne tebessümden, ne de tatlı dilden anlıyordu. Sırtını kıza çevirip ateşe bakmaya koyuldu. Uzun parmaklarıyla saçlarını sıvazlıyordu. Kız, adamın siyah saçlarında birkaç gümüşi tel gördü. Bu gümüşi teller, adamın keskin çizgili yüzünü daha da vurguluyor, daha da soğuk bir ifade veriyordu. Adı Jake... kız bunu düşünürken, şu ana kadar elde ettiği tek ve ilk somut bilginin bu olduğunu fark etti.

«Jake ne?» diye sordu.

Adam irkilerek arkasını döndü: «Ne?»

«Adınız... Jake, anneniz öyle diyordu... Soyadınız nedir diye sordum?»

Adam aynı donuklukla, «Forrester,» dedi. «Jake Forrester.»

«Çiftçi misiniz?»

Adamın yüzü birden karardı, kesin düşmanlık belirten bir anlatıma büründü. Kızın bir suçu varmış gibi, azarlarcasına konuşarak, «Ressamım,» diye cevap verdi.

«Ressam...» Kız ressamlığı ona pek yakıştıramadığı için şaşırarak baktı. «Ne tür bir ressamsınız?»

Adam, «Portre yaparım,» diye kestirdi attı.

Bu sırada Jake'in annesi elinde battaniyeler ve sıcak su torbasıyla geldi. «Eğer gitmeye kararlıysan, bir an önce yola çıksan iyi olur,» dedi.

Jake başını sallayarak şöminenin yanından ayrıldı. Kız birden ürkmeye başladı. Çevresine bakınıyor, yeşil gözleri bu aydınlık, sıcacık odadaki eşyalara tek tek takılıyordu. Bu dingin limandan çıkınca, kendini yeniden sisin nemli soğuğu içinde kaybolacakmış gibi hissediyordu.

Jake, «Hazır mısın?» diye sordu. Sesinde herhangi bir tartışmayı kabul etmeyeceğini gösteren bir kesinlik vardı.

Sonra kızı kaldırdı, mumya gibi battaniyelere sardı, sıcak su torbasını da battaniyelerin arasına yerleştirdikten sonra, kucağına aldığı gibi aydınlık odadan dışarı taşıdı.

Sisler içindeki bahçede bir Land-Rover'ın durduğu görüldü. Adam genç kızı arabaya yerleştirip, battaniyeleri sıkıca sardıktan sonra bir süre annesiyle fısıl fısıl bir şeyler konuştu. Konuşmaları bitince, direksiyona geçti ve kapıyı hızla ka-

padı. Araba yavaşça hareket etti. Kız geride kalan evin sarı ışıklı pencerelerine bakarken, güvenceden uzaklaşıyormuş duygusuna kapıldı. Bu ev gerçekten bir sığınak olmuştu onun ürküntüsüne. Sis çevrelerinde kapanıp yuttu onları. Kız battaniyelerin altında sıcacıktı, ama pencereden baktıkça sisin nemli soğuğunu duyuyordu.

Kekeleyerek, «Ne... neredeyiz?» diye sordu. Bu soru uzunca bir zamandır kafasını kurcalıyordu, ama bunu sorarak belleğindeki dengesizliği bir kez daha ortaya koymak istememişti. Ancak şimdi, korkusu daha ağır basmaya başlayınca bunu sormaya cesaret edebilmişti.

Adam yan gözle ona bakarak, «Wind Tor,» dedi.

Bu ad kız için hiçbir anlam taşımıyordu. «Ne... neresi?» diye yineledi sorusunu.

Adam sabırsız bir tavırla iç geçirerek, «Ben Yorkshire dolaylarında oturuyorum.» dedi.

«Yorkshire mı?» Bu ad pek yabancı değildi. Kız biraz rahatladı. Bir ipucu olabilecek, bir anlam taşıyan her şeye dört elle sarılıyordu. Şu anda bildiği iki şey vardı: Biri bulundukları yerin, ikincisi de adamın adı. Belleğine yeniden bilgi depo ediyormuş, aklının çalışması için onu besliyormuş gibi geliyordu kıza. Araba santim santim ilerliyordu. Adam sisin yoğunluğu içinde önünü görebilmek için büyük çaba harcıyor, onun gerilimi kıza da yansıyordu. Çevreleri ürkütücü bir sessizlikle sarılmıştı. Sis pencereleri buğulandırıyor, arabanın yeşil camını yosunların fısıldaştığı bir deniz dibine dönüştürüyordu.

Adam birden «Yolumuz saatlerce uzayabilir,»

dedi. Kıza bakmadan konuşuyordu. «Sen uyumana bak.»

Kız, sisi görmek zorunluluğundan kurtulduğuna sevinerek gözlerini yumdu ve bir çocuk gibi mışıl mışıl uykuya daldı. Bir süre sonra kızın vücudu yana kaykıldı, adama yaslandı. Adam onun battaniyeler arasından görünen minyon yüzüne şöyle bir baktıktan sonra, iterek kendinden uzaklaştırdı. Bir süre daha yol aldıktan sonra kız yeniden adama doğru kaydı, bu sefer adam homurdandı, ama kızı itmedi, tam tersine biraz daha rahat etmesi için bir kolunu boynuna dolayarak başını destekledi.

Kız, ufak bir kasabaya yaklaştıkları sırada uyandı. Kasabanın ışıkları gözüne çarpınca kız uykulu gözlerini aralayıp çevresine bakındı. Onun kıpırdanışı, adamın dikkatini çekti. Döndü baktı. Göz göze geldiler. Kızın yeşil gözleri uykulu, adamın kurşunî gözleri ise çekingen ve uzaktı.

Kız yeniden, «Neredeyiz?» diye sordu.

Adam, kızı kendinden uzaklaştırmak için bir harekette bulunmaksızın, «Gelmek üzereyiz,» dedi.

Kız, adama yaslanmış olduğunu fark ederek doğruldu. «Çok uyudum mu?» diye sordu.

«Epeyce uyudun.» Bol ışıklı sokakların bulunduğu bir alana gelmişlerdi. Araba şimdi daha hızlı yol alabiliyordu. O sırada klakson çala çala gelen bir araba sisin içinden çıktı. Adam küfrederek frene bastı. Ani frenin sarsıntısıyla kız öne doğru devrildi ve başını torpido gözüne çarptı. Adam onu doğrulttu ve öfkeli bakışlarını yüzünde gezdirdi.

«Bir şeyin yok ya? Geri zekâlı herif... bu siste

böyle hızlı gidilir mi!»

Kızın yüzünden kan sızıyordu. Adam mendıliyle onun yüzünü sildi. «Yaran yeniden açıldı,» dedi. Kızgın görünüyordu.

«Özür dilerim.» Kızın böyle demesiyle, adamın öfkeli bakışları yeniden kendisine çevrildi.

«Hey yarabbi! Yaran açıldıysa bunda senin suçun yok ya... ikide bir özür dileyip de insanın kafasını bozma!»

Bu adam, kızın güvenle tutunabildiği tek somut şeydi. Onu gerçeğe bağlayan tek bağdı. Yaşlı gözlerle adama bakarak yeniden, «Özür dilerim,» diye fısıldadı.

«Off...» Adam bir şeyler homurdandı. Kız onun ne dediğini anlayamadıysa da, kızgınlığını belirten bir şeyler söylediğini kestirdi. Adam onu usulca arkaya yasladı. «Kıpırdamadan otur. Hastaneye gelmek üzereyiz,» dedi.

Sisin arasından büyük bir yapı göründü. Pencereleri sarı sarı parlıyordu. Adam arabayı park etti. İndi, kızın bulunduğu tarafa dolandı, onu kucağına alıp, döner kapıdan içeri soktu. Kız, battaniyeyi aralamaya çalışarak, «Jake...» diye mırıldandı. Sesinde ürkmüş bir hayvanın iniltisi vardı sanki. «Bırakma beni... N'olur...» Adamın yanağında bir sinir seyiriyordu durmadan. Dişini sıkarak baktı kıza. Gri gözlerinde bir kararsızlık dalgası vardı. Sonunda, «Bırakmam, merak etme,» dedi.

Kız gözlerini yumdu. Rahatladı. Sanki biri yüzündeki korkuyu silivermiş gibi, çizgileri yumuşayıverdi. Acil servisin parlak ışıkları altında adam onu iyice süzdü. Soğuk bakışları kızın yanaklarında, dudağının kıvrımında, ıslak siyah

saçlarında, siyah, gür kirpiklerinde gezindi. Karşıdan bir hemşire görününce, adamın yüzünü yeniden öfkeli bir anlatım bürüdü.

Üç gün sonra, kız aydınlık bir koğuşta, temiz bir yatakta yatıyor, güneş ışığının tertemiz ovulmuş tahtalardaki ve parkelerdeki yansımalarını seyrederek, kısa sürede alıştığı sesleri dinliyordu. Kapının üzerindeki duvar saatinin tiktakları, koridorda gidip gelen hemşirelerin gürültüsüz ayak sesleri, sterilize odasından gelen madeni sesler, mutfaktaki kadınların gülüşmeleri, kız için artık bildik sesler olmuştu. Şu anda odada yalnızdı. Düne kadar yanmda yatan hasta taburcu olmuştu. Çarşafları çıkarılan ve temizlenen yatak, dezenfektan kokuyordu. Kızın başucundaki komodinin üstünde, koca bir krizantem demeti güneş gibi sarı sarı parlıyor, yaprakları kıvrılıyor, kokusu odaya yayılıyordu. Kapı açıldı ve genç bir stajyer hemşire, kıza bakarak gülümsedi. «Doktor şimdi sizi görmeye gelecek,» dedi. Cıvıl cıvıl mavi gözleriyle yatağa baktı. «Aferin size, ne kadar temiz ve düzenlisiniz. Ama ne yazık ki, fazla kalamayacağım. Gidip öteki koğuşlardaki yatakları düzeltmem gerekiyor.»

Hemşire gidince kız içini çekti. Birkaç gün içinde stajyer hemşire ile aralarında dostluk kurulmuştu. Kızcağız koğuşun yetkili hemşiresinin verdiği görevlerden fırsat buldukça uğruyor, çene çalıyorlardı.

Kız çeşitli testlerden geçmiş, hattâ soğuk ve insana hiç yakınlık göstermeyen bir psikiyatra bile muayene olmuştu. Ne var ki, yarası hızla

iyileşmeye yüz tuttuğu halde, belleğinde en ufak bir kıpırtı yoktu.

Doktorlar ve hemşireler hiç telaşa kapılmıyordu. Kızla konuşurken nazik, dostça bir tavır takınıyorlar, ama herhangi bir bilgi vermiyorlardı. Kızın nasıl panik içinde olduğunu ve nasıl bir yalnızlık duygusunun pençesinde kıvrandığını görmezden geliyorlardı.

Kapı yeniden açıldı. Kırk yaşlarına yakın, kuru, sevimsiz bir doktor girdi. Bu doktor her zaman bir yerlere yetişecekmiş, hep bir şeylere geç kalmış gibi aceleciydi. Elindeki notları karıştırarak, «Bugün nasılsınız?» diye baştan savma bir soru sordu. Doktorun arkasında, koyu renk üniformasıyla soğuk bir görüntüsü olan başhemşire duruyordu. Doktor kızın yüzüne baktı. «Çabuk iyileşiyorsunuz. Testlerinizin sonucunda herhangi bir iç kanama ya da iç organlarınızda arıza bulunmadı. Buna sevineceksiniz herhalde. Artık eve çıkmamanız için hiçbir neden yok,» dedi. Kız şaşkınlık içinde, «Eve mi?» diye sordu. Doktorun duyarsızlığına şaşırmıştı. Neyse ki o sırada Jake'in gelişi, kıza rahat bir soluk aldırdı.

Jake, onu hastaneye getirdikten sonra her gün gelip yoklamıştı. Kız onu görünce çok seviniyordu. Jake, sanki kızın dış dünya ile arasında bağ kuran bir köprü, kendisinden yana olan bir insandı. Kızın günlük yaşamını tamamen kaplayan hastane dünyasının dışındaki tek varlıktı Jake.

O gün geldiğinde sırtında tüvit bir ceket, yakası açık kahverengi bir gömlek vardı. Siyah saçları rüzgârdan uçmuş dağılmıştı. Kıza doğru yü-

rürken, güçlü ve ne yapacağını bilen bir kişiliği yansıtarak güven veriyordu. Elindeki nergis demetini, çekingen bir hareketle kıza uzattı. Kız sevinçle gülümseyerek, «Ah, çok teşekkür ederim,» dedi.

Jake doktora selam verdi. Doktor da, sanki aralarında gizli bir anlaşma varmış, birtakım gizleri paylaşıyorlarmış gibi gülümsedi. «Ben de şimdi taburcu olmasını engelleyecek hiçbir neden kalmadığını söylüyordum,» dedi doktor. «Belleğini yitirmiş olması gelip geçici bir durum. Herhalde kaza sırasında başını çarpmış olacak. Oradan kaynaklanıyor. Yaraları kısa zamanda iyileşti. Bence, tanıdığı, bildiği, her zaman içinde yaşadığı çevreye dönerse, belleği daha çabuk yerine gelir. Psikiyatr arkadaşım da benim görüşümü destekliyor.»

Jake başını sallayarak, «Anlıyorum,» dedi.

Doktor âdet yerini bulsun gibilerden bir gülümseyişle kıza döndü. «Bugün çıkabilirsiniz,» dedi. Sonra başhemşire ile birlikte çıktılar.

Kız, umutsuz bakışlarını Jake'e çevirdi. «Ne yapacağım? Beni arayıp soran çıkmadı. Herhalde polise haber vermişlerdir. Yani, bir yerlerde bana sahip çıkacak birileri olmalı demek istedim... Benim de ait olduğum birileri olmalı...» Jake karyolanın ucuna ilişti. Donuk bakışlarla kızı süzerek, «Sen bana aitsin,» dedi.

Jake'in sözleri öylesine şaşırtıcıydı ki, kız faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Jake sakin bir sesle, «Adın Lyn,» dedi. «Lyn Sheridan. Yirmi iki yaşındasın. Kimsen yok. Annen baban yıllarca önce ölmüşler, başka akra-

iyileşmeye yüz tuttuğu halde, belleğinde en ufak bir kıpırtı yoktu.

Doktorlar ve hemşireler hiç telaşa kapılmıyordu. Kızla konuşurken nazik, dostça bir tavır takınıyorlar, ama herhangi bir bilgi vermiyorlardı. Kızın nasıl panik içinde olduğunu ve nasıl bir yalnızlık duygusunun pençesinde kıvrandığını görmezden geliyorlardı.

Kapı yeniden açıldı. Kırk yaşlarına yakın, kuru, sevimsiz bir doktor girdi. Bu doktor her zaman bir yerlere yetişecekmiş, hep bir şeylere geç kalmış gibi aceleciydi. Elindeki notları karıştırarak, «Bugün nasılsınız?» diye baştan savma bir soru sordu. Doktorun arkasında, koyu renk üniformasıyla soğuk bir görüntüsü olan başhemşire duruyordu. Doktor kızın yüzüne baktı. «Çabuk iyileşiyorsunuz. Testlerinizin sonucunda herhangi bir iç kanama ya da iç organlarınızda arıza bulunmadı. Buna sevineceksiniz herhalde. Artık eve çıkmamanız için hiçbir neden yok,» dedi. Kız şaşkınlık içinde, «Eve mi?» diye sordu. Doktorun duyarsızlığına şaşırmıştı. Neyse ki o sırada Jake'in gelişi, kıza rahat bir soluk aldırdı.

Jake, onu hastaneye getirdikten sonra her gün gelip yoklamıştı. Kız onu görünce çok seviniyordu. Jake, sanki kızın dış dünya ile arasında bağ kuran bir köprü, kendisinden yana olan bir insandı. Kızın günlük yaşamını tamamen kaplayan hastane dünyasının dışındaki tek varlıktı Jake.

O gün geldiğinde sırtında tüvit bir ceket, yakası açık kahverengi bir gömlek vardı. Siyah saçları rüzgârdan uçmuş dağılmıştı. Kıza doğru yü-

rürken, güçlü ve ne yapacağını bilen bir kişiliği yansıtarak güven veriyordu. Elindeki nergis demetini, çekingen bir hareketle kıza uzattı. Kız sevinçle gülümseyerek, «Ah, çok teşekkür ederim,» dedi.

Jake doktora selam verdi. Doktor da, sanki aralarında gizli bir anlaşma varmış, birtakım gizleri paylaşıyorlarmış gibi gülümsedi. «Ben de şimdi taburcu olmasını engelleyecek hiçbir neden kalmadığını söylüyordum,» dedi doktor. «Belleğini yitirmiş olması gelip geçici bir durum. Herhalde kaza sırasında başını çarpmış olacak. Oradan kaynaklanıyor. Yaraları kısa zamanda iyileşti. Bence, tanıdığı, bildiği, her zaman içinde yaşadığı çevreye dönerse, belleği daha çabuk yerine gelir. Psikiyatr arkadaşım da benim görüşümü destekliyor.»

Jake başını sallayarak, «Anlıyorum,» dedi.

Doktor âdet yerini bulsun gibilerden bir gülümseyişle kıza döndü. «Bugün çıkabilirsiniz,» dedi. Sonra başhemşire ile birlikte çıktılar.

Kız, umutsuz bakışlarını Jake'e çevirdi. «Ne yapacağım? Beni arayıp soran çıkmadı. Herhalde polise haber vermişlerdir. Yani, bir yerlerde bana sahip çıkacak birileri olmalı demek istedim... Benim de ait olduğum birileri olmalı...» Jake karyolanın ucuna ilişti. Donuk bakışlarla kızı süzerek, «Sen bana aitsin,» dedi.

Jake'in sözleri öylesine şaşırtıcıydı ki, kız faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Jake sakin bir sesle, «Adın Lyn,» dedi. «Lyn Sheridan. Yirmi iki yaşındasın. Kimsen yok. Annen baban yıllarca önce ölmüşler, başka akra-

ban da yok.»

Kız yutkundu. «Lyn...» Bu ad belli belirsiz bir yakınlık taşıyordu. Sanki biliyordu bu adı. Bana aitsin demekle Jake'in ne kastettiğini anlamak istercesine onun yüzüne baktı kız. «Benim kim olduğumu biliyordunuz da, neden kimse şimdiye kadar bir şey söylemedi?» diye sordu.

«Kimsenin yardımı olmadan hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek istiyorduk. Doktorlar, belleğin kendi kendini toparlamasını, dış yardım olmadan düzelmesini doğru buldular. Başlangıçta belleğini yitirmeni başındaki yaraya bağladılar. Ama beyinde herhangi bir arıza bulamayınca, bunun bir başka nedeni olması gerektiğini söylediler.»

Kız şaşkın şaşkın bakarak, «Nasıl bir neden?» diye sordu.

Jake omuz silkti. Dişlerini sıktı. «Kimbilir,» dedi.

Kız oturmuş, çarşafın kenarıyla oynuyor ve önüne bakıyordu. «Bana benden söz et...» dedi. «Nerede oturduğumu, ne iş yaptığımı anlat.»

«Bir sanat galerisinde çalışıyordun.» Kızın çarşafı kıvırıp duran ince parmaklarına baktı. Sonra sözünü tamamladı. «Nişanlanmamıza kadar oradaydın.»

«Nişanlanmamıza mı?» Kız başını kaldırdı. Yeşil gözlerinde duyduklarına inanamadığını belirten bir şaşkınlık vardı. «Hayır, bu doğru olamaz! Çayırda karşılaştığımız zaman sen yabancının biriydin. Eğer aramızda bir ilişki olsaydı, öyle davranmazdın. Yalan söylüyorsun... Bana acıdığın için yalan söylüyorsun...» Gözleri doldu. Ellerini yüzüne kapatarak hıçkırmaya

başladı. «Bana acımanı istemiyorum. Ben gerçeği bilmek istiyorum!»

Jake eğildi, kızı kollarının arasına alarak kendine doğru çekti, başını omuzuna yasladı. «Gerçek bu,» diye fısıldadı kulağına.

Kız, «Neden yalan söylüyorsun?» diyerek geri çekilip Jake'in yüzüne baktı. «Beni tanısaydın, tanıdığını belli ederdin. Birbirimizi hiç tanımayan iki yabancıydık.»

Jake dişlerini sıktı. «Çayırda karşılaştığımız zaman çok şaşırdım. Öfkelendim de. Birkaç gün önce kavga etmiştik. Senin York'da olduğunu sanıyordum. Seni görünce öfkeden tepem attı. Sonra başındaki yarayı görünce, kaza geçirdiğini anladım, seni önce Wind Tor'a götürdüm, sonra da hastaneye getirdim.»

«Peki, beni tanıdığını neden belli etmedin?» Kız onun ilk karşılaştıkları andaki düşmanca tavrını hatırladı. Annesinin tavrı da ondan aşağı kalmamıştı... Ana oğulun hallerinde bir tuhaflık vardı. Bu tavır, belki de Jake'in şimdi anlattıklarından kaynaklanıyordu.

Jake donuk bir sesle, «Önce belleğini yitirmiş numarası yaptığını sandım,» dedi.

Kız şaşkınlık ve öfkeyle bakakaldı. «Neden numara yapacakmışım?»

Jake omuz silkti. «Nedenleri var. Şimdi işin o yanını hiç karıştırmayalım. Dedim ya, kavga etmiştik Lyn.»

Kız hem şaşkın, hem huzursuzdu. Eğer nişanlı olsalar, Jake'i biraz olsun tanıması gerekirdi. Oysa çayırda karşılaşmalarından önce onu hiç görmemiş olduğuna emindi.

Yavaşça, «Nasıl tanışmıştık?» diye sordu.

Senin çalıştığın sanat galerisine gelmiştim. Seni yemeğe davet ettim. Üç hafta sonra da nişanlandık.»

Kız yeniden fal taşı gibi açtı gözlerini. «O kadar kısa sürede mi?»

Jake alaylı bir biçimde dudağını büktü. «Bazıları elini çabuk tutar,» dedi.

Kız onun ne demek istediğini kestiremeyerek kızardı. «Uzun süredir nişanlı mıyız?» dedi. Bu haşin ve asık suratlı adama, evlenmeyi düşünebilecek kadar âşık olmuş olabileceğini bir türlü aklı almıyordu.

Jake, «Bir aydır,» diye kestirip attı.

«Bir aydır mı?» Kızın sesi titremeye başladı. Jake'in kendisine dik dik baktığını görünce, utanarak, «Çok... çok kısa bir süre olmuş... Demek birbirimizi pek iyi tanımıyoruz daha,» dedi.

Jake iğneli bir tonla, «Birbirimizi sandığından çok daha iyi tanıyoruz,» diye karşılık verdi.

Kız kıpkırmızı kesildi, yanakları alev alev yanmaya başladı. Göz göze geldiler. Jake, bu utangaç ve şaşkın yeşil gözlerin ardındaki gerçeği anlamak istercesine bakıyordu.

Bir an durduktan sonra, «Her neyse,» dedi. «Şimdi bunları kurcalamanın sırası değil. Doktora sana iyi bakacağıma söz verdim. Eğer buradan çıkacaksan, sorumluluğunu üstlenecek biri gerek. Tek başına ufacık bir eve dönemezsin. Benimle birlikte Wind Tor'a gelmekten başka seçeneğin yok.»

İKİNCİ BÖLÜM

Wind Tor, kırsal alanda uzayıp giden yolun biraz yukarsında, kuytu bir düzlükteydi. Evin yontulmamış gri taşları, zamanla hava koşullarından yıpranmış ve çevreye uydurularak, yeşilliklerin arasından yer yer görünen kayaların görünümünü almıştı. Evin arkası ise yeşil bir deniz gibi çayırlar, fundalıklarla kaplıydı. Evin çevresinde, rüzgârların eğdiği birkaç ağaç vardı. Yapraklar daha şimdiden sonbaharın alacasına bulanmıştı. Land-Rover evin arkasındaki bahçeye girerken, ağaçlara tünemiş kargalar kızgın çığlıklarla uçuştular

Jake, genç kıza birtakım giysiler getirmiş ve bunların kendi elbiseleri olduğunu, Wind Tor'a gittiği zaman orada bıraktığını söylemişti. Kız elbiseleri merakla incelemişti. Giysiler insanın kişiliğini ortaya koyarmış. Jake'in getirdikleri ise genç kızı şaşırtmıştı. Gerçekten böyle şeyleri mi seviyordu? İnsanın her yanını iyice belli eden beyaz ipek pantolon mu giyiyordu? Pantolon öylesine dardı ki, belini iliklemek bile zor olmuştu. Göğsünü gösterecek kadar açık yakalı bir bluz giyecek tipte bir kız mıydı acaba? Genç kız hastanenin banyosunda giyinmiş, aynada kendisine bakarken, bu işte bir gariplik olduğunu sezmişti. Bir başka çağa, bir başka dünyaya giden biri gibi hissetmişti kendisini.

Genç kız banyodan çıkıp Jake'in karşısına dikildiği zaman, Jake onu uzun süre süzmüş ve kız Jake'in bakışlarındaki düşmanca parıltıları algılamıştı.

Kızararak, «Hastanede kilo almış olmalıyım,» demişti. «Bunların içine zor sığdım.»

Jake alaylı bir gülümsemeyle dudak bükmüştü. «İltifat mı bekliyorsun Lyn? Ne kadar güzel ve çarpıcı olduğunu söylememe hiç gerek yok.»

Pembe yanaklı stajyer hemşire Janet, Lyn'in gidişine üzüldüğünü belli eden bakışlarla, «Senden sabırlı dinleyici bulunmaz,» demişti. «Kontrol için geldiğinde bize de uğra, biraz çene çalalım.»

Lyn, «Olur, gelirim,» diye söz vermişti. Sonra Jake onu Land-Rover'a bindirmiş, yola çıkmışlardı.

Wind Tor'a gelip de arka bahçeye park ettikleri sırada, Lyn, kendisini Jake'in annesiyle karşılaşmaya hazırladı. Geçen sefer karşılaştığı soğuk tavır aklına geldikçe, bu kadını yeniden görmek düşüncesi ürkütüyordu onu.

Jake ona baktı, «İyi misin?» diye sert bir sesle sordu.

Lyn başını salladı. Bir an konuşamadı. Alabildiğine uzanan yeşil çayırların boşluğu, ona kendi belleğinin boşluğunu hatırlatıyordu. Önüne baktı. Jake gözlerini ondan ayırmıyor, çenesinin ve boynunun düzgün kıvrımına, pembe dudaklarının yumuşak görüntüsüne bakıyor ve kaşları giderek çatılıyordu.

Birden, «Makyaj eşyalarını da getirmiştim... hiç sürmemişsin,» dedi.

Lyn gözlerini kaldırdı. Kaşlarını çatarak başı-

nı salladı. Banyoda makyaj malzemelerine bakmış renk renk boyaları gözden geçirmiş, ama içinden boyanmak gelmemişti.

Jake kuru bir sesle, «Neden boyanmadın?» diye sordu. «Ne numara yapıyorsun Lyn? Bu da yeni bir oyun mu?»

Lyn dudaklarını yalayıp yutkunarak, «Ne demek istiyorsun?» dedi. «Sadece... getirdiğin boyalar çok koyu renkliydi, bunlar bana yakışmaz.»

Jake bir kaşını kaldırdı. «Ya, öyle mi? Özür dilerim. Giysilerinin rengine uymuyordu demek istiyorsun herhalde? Odanda ne bırakmışsan, onları toplayıp getirdim... başka bir şey yoktu orada.»

Lyn'in yüzüne kan hücum etti. Yüzü allak bullak oldu. «Yatak odası mı?» diye tedirgin bir tavırla sordu.

«Bizimle birlikte birkaç hafta kalmıştın, unuttun mu?» Jake'in yüz çizgileri sertleşti. «Sana anlatmıştım bunu. Eşyalarından bir kısmını burada bıraktın. Daha sonra aldıracağını söyledin.»

Lyn içini çekti. «Evet, tabii,» dedi.

Arabadan indiler. Siyah köpek sevinçle havlayarak onlara koştu. Yanlarına gelince durdu, gözünü Lyn'e dikti, dilini sarkıtmıştı. Lyn gülümseyerek elini uzattı, «Merhaba Sam,» dedi.

Köpek yay gibi gerildi, sonra yürüdü, nemli burnunu Lyn'in eline sürttü. Birden sevinçle kuyruğunu sallamaya başladı. Lyn çömeldi, onu okşadı. «Merhaba oğlum,» dedi. Bir yandan da, ilk arkadaşım, bana ilk dostluk gösteren yaratık diye düşünüyordu. Köpek onu çayırda bulmuştu

ve gösterdiği dostluk, çölde kalmış birinin vahaya kavuşması gibi bir duygu uyandırıyordu.

Jake durmuş, onları seyrediyordu. Yüzünde nedeni anlaşılmaz bir katılık vardı. Sertçe, «Hadi eve gir,» dedi. «Burası soğuk. Sen de henüz tamamen iyileşmedin. Derhal yatmalısın.»

Lyn söz dinleyen bir çocuk gibi hiç sesini çıkarmadan kalktı, taş döşeli bahçe yolundan eve girdi. «Burası eskiden çiftlik miymiş?» diye sordu.

«Evet. Ama ekonomik değildi. Toprak verimsizdi. Tabii hâlâ kendimiz için tavuk ve tavşan besliyoruz. Annem taze yumurta ve eti eksik etmez.»

Büyük bir çiftlik mutfağına girdiler. Lyn durdu. Onun yanından gölge gibi ayrılmayan Sam de durdu. Mutfak beyaz badanalıydı. Tavanda kalın meşe kirişler uzanıyordu. Bu kirişlerden bronz çengellere asılı soğan hevenkleri ve kurutulan sebzeler sarkıyordu. Mutfağın büyük bölümünü, uzun meşe bir masa kaplıyordu. Uzun yıllar kullanıldığı ilk bakışta anlaşılan masa, silinip ovulmaktan gıcır gıcır olmuştu. Üstünde çeşitli mutfak aletleri duruyordu. Mrs. Forrester da önüne mavi bir önlük takmış, oradan oraya gidip geliyor, elindeki koca tencereden masanın üzerindeki kavanozlara koyu kırmızı bir marmelat boşaltıyordu.

Lyn'e şöyle bir baktı. Gözlerinde düşmanca bir ifade vardı. Jake'e dönerek, «Gidip yatsa daha iyi olur,» dedi. «Yatağı hazırladım.»

Lyn, «Ben iyiyim,» dedi. «Hiçbir şeyim yok. Burada kalmayı yeğlerim.»

Mrs. Forrester asık suratla, «Ona hiç kuşkum

yok,» diyerek kavanozların kapaklarını kapatmaya koyuldu.

Jake, Lyn'i dirseğinden tutarak, «Yürü hadi,» dedi.

«Ama şey...» Lyn yalvarırcasına bakıyordu.

Mrs. Forrester kesin bir tavırla, «Sana söyledim. Onun ayağımın altında dolaşmasını, bütün gün başıma dert açmasını istemiyorum,» dedi. «Madem burada kalması gerekiyor kalsın, ama bana görünmesin, Jake.»

Lyn'in dudakları titremeye başladı. Döndü, Jake'in peşinden loş hole geçti. Merdivenler üst katın loşluğuna doğru yükseliyordu. Lyn'in kendini taşıyacak gücü kalmamıştı. Basamakları zorla tırmanıyordu. Sahanlığa gelince durdu, şaşkınlık içinde çevresine bakındı. Jake yürüdü, bir kapıyı açtı. Lyn içeri girdi. İlgiyle ve beğeniyle odaya göz gezdirdi.

Burası kare biçiminde, eski tarz döşeli bir yatak odasıydı. Oymalı tahta karyola ve yeşil ipek yorgan, insana sıcaklık ve güven duygusu veriyordu. Basma perdeler gıcır gıcır yıkanıp ütülenmişti.

Jake, Lyn'in odada gezinmesine bakıyor, ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Lyn, uzun siyah saçlarını savurarak döndü, Jake'e gülümsedi. «Çok güzel,» dedi.

Jake bir şey demedi, ama Lyn'e adamın suratı daha da asılmış gibi geldi.

Jake, «Elbiselerin gardropta,» demekle yetindi. Lyn dolabı açtı ve anlaşılmaz bir karamsarlık ve düş kırıklığı içinde giysilere göz attı. Hemen hemen yarım düzine giysi asılıydı... pahalı şeyler olduğunu tahmin etti Lyn, ama nedense hiçbiri

hoşuna gitmedi. Öyle çarpıcı renkli, öyle göze batan biçimdeydiler ki...

Jake öfkeli bir sesle, «Sadece bir gecelik bırakmışsın,» diyerek, eski model, oymalı konsolun çekmecesini açtı, müstehcen denilebilecek kadar açık, içi görünen, dantelli bir gecelik çıkardı. Lyn, Jake'in elindeki geceliğe şaşkınlık içinde baktı ve yanakları, geceliğin rengi gibi ateş kırmızısına döndü.

Jake, «Hadi şunu giy de, gir yatağa,» dedi. «Yarım saate kadar yemeğini getiririm.»

Lyn ömründe böyle bir şeyi giyebileceğine ihtimal veremeyen bir şaşkınlıkla, «Bu... bunu giyemem ben,» dedi.

Jake'in bakışları alaylıydı. «Nedenmiş o? Seni daha açık saçık halde de gördüm nasılsa.»

Lyn'in soluğu kesilecek gibi oldu. Yüzünün rengi attı. İri iri açılmış gözlerini Jake'e dikti. «Sana inanmıyorum,» dedi. Yutkundu. «Nişanlı olduğumuzu nereden bileyim ben? Seni tanımıyorum. Sadece senin anlattığın şeyleri biliyorum. Bu giysiler... Bunları giymiş olduğuma inanamıyorum. Bunlar namuslu birinin giyebileceği şeyler değil.»

Jake, küstah bakışlarla onu tepeden tırnağa süzdü. «Hadi, bırak bu sözleri Lyn. Belleğini yitirsen bile bu kadar değişemezsin. Namusmuş. Senin bu sözün anlamını bildiğinden bile kuşkuluyum.» Çekmeceyi karıştırdı, bir şey daha çekti. Hırsla Lyn'in eline tutuşturarak, «Kanıt istiyorsan... al işte...» dedi. «Ben aşağı iniyorum. Yemeğini getirdiğimde seni yatakta bulmak istiyorum.»

Jake hızla yürüdü çıktı. Lyn, Jake'in uzattığı

fotoğrafa baktı. Fotoğrafta kendisi vardı, ama yüzü bir tuhaftı, sanki kendisi değilmiş gibiydi. Çizgili bir şezlonga uzanmış, minicik beyaz bir bikini giymişti. Yanında uzanmış yatan Jake ise, ince uzun parmaklı elini, onun karnına koymuş, kendisine, sahiplenen bir tavırla bakıyordu.

Lyn, geçmişi yüz çizgilerinden çıkartmak istercesine bakıyordu kendi suratına. Resimdeki kız kendisiydi, bu kuşkusuzdu. Ama küstah ve kibirli bir tavrı olduğu da kuşkusuzdu. Resimdeki gözlerin bakışı, şezlongun üzerindeki seksi poz, Lyn'e son derece yadırgatıcı görünüyordu. Kendi kendine ben gerçekten böyle miydim diye soruyordu. Ne tip biriydim? Nasıl bir insandım? Elinde fotoğrafla yatağa girdiğinde, geçmişindeki gizler aklına takıldı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ve ilk kez olarak, unutmanın sisini dağıtıp, kendisiyle ilgili gerçeği öğrenip öğrenmemek konusunda bir bocalamaya düştü. Fotoğraftaki kendine güvenli, şuh tavırlı kız, Lyn'in benzemek istediği bir kişi değildi... Ne var ki, gerçeklerden kaçamazdı. Bu giysiler, Jake'in düşmanca tavırları, elindeki fotoğraf, Lyn'e giderek tatsız görünen birtakım gerçekleri kanıtlıyordu.

Lyn kapısının açıldığını duymadı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Birden bir el omuzunu kavradı, sarsmaya başladı. Lyn gözyaşlarını tutmaya çalışarak, Jake'in elinden silkinip kurtulmaya çabaladı. Ama Jake çok kuvvetliydi. Dizlerini karyolaya dayayarak Lyn'in üzerine abandı, gözlerinin içine bakmaya koyuldu.

Lyn gözlerini yumdu. Çocuk gibi burnunu çekiyor, gözyaşlarını elinin tersiyle siliyordu. Jake

yavaş sesle, «Gözünün yaşını yüzüne bulaştırıyorsun,» dedi.

Lyn içini çekerek, «Özür dilerim...» diye karşılık verdi.

Jake onu tuttu kaldırdı, beline sarılarak kendine doğru çekti. Lyn de başını Jake'in göğsüne yasladı. Jake usul usul saçlarını okşuyor, onu yatıştırıyordu. Lyn'in hıçkırıkları kesildi. Yüzü Jake'in göğsüne gömülü olduğu için solukları gömleğinin yakasından genç adamın tenine değiyordu. Lyn'in saçlarını okşayan el usulca ensesine kaydı, gür saçlarının altından ensesinin çukurunu okşamaya başladı. Bu okşayış Lyn'i rahatlattı. Derin derin göğüs geçirerek Jake'e biraz daha sokuldu. Dudakları Jake'in boynuna değiyordu. Jake'in elleri yavaşça Lyn'in sırtına indi. Lyn'in içi geçer gibi oldu. Yarı uyku, yarı uyanıklık arasında, Jake'in kollarında duyduğu güvenden başka bir şey kalmadı belleğinde.

Birden Jake'in okşayışı kesildi, elleri gerildi. Lyn'in ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler homurdanarak onu gerisin geriye, yatağın üzerine itti. Lyn yarı açık gözkapaklarının arasından ona baktı. Yüzünde güven dolu, şükran dolu bir gülümseyiş vardı.

Jake ise ağzını çarpıtan bir gülümseyişle ona bakıyordu. Sert bir sesle, «Bu numaraların hepsini biliyorum Lyn,» dedi. «Hey yarabbi, davranışlarının içtenliğine insanı öylesine inandırıyorsun ki, sana hayran olmamak elde değil. Ama beni aynı tuzağa iki kez düşüremezsin. Ne istiyorsun? Buradaki yaşam koşullarını biliyorsun. Burada istediğin hiçbir şey yok, öyle değil mi? Yoksa oltadan kaçtım diye mi yapıyorsun bunu?

Beni terk etmeden önce, diğer budalalar gibi peşinden koşmamı istiyorsun, değil mi?»

Jake'in bu acı sözleri, Lyn'i içinde bulunduğu dinginlikten koparıverdi. Yeşil gözleri acıyla bulutlanarak ona baktı. «Jake, ben...» diye söze başladıysa da, Jake onun sözünü kesiverdi.

«Kes sesini,» diye çıkıştı. «Artık senin yalanlarını dinlemek istemiyorum. Oyun oynamaya devam etmenin bir anlamı yok Lyn. Oynadığın oyundan vazgeç. Ben bu oyunda rol almak istemiyorum.»

Lyn çaresizlik içinde kıvranarak, «Ben bir şey oynamıyorum,» dedi. Yüzü kül gibi olmuştu. Benzinin rengi, yastığın beyazından farksızdı. Yeşil gözleri ise acıdan donuklaşmıştı.

Jake'in dudakları öfkeden titriyor, gözleri Lyn'in yüzünü delip geçecekmiş gibi bakıyordu. Lyn'in yüzünde öyle saf, öyle dokunulsa kırılıverecekmiş gibi bir görüntü vardı ki, onun rol yaptığına inanmak gerçekten zordu. Jake, «Hey lanet olasıca,» diye homurdandı. «Hadi soyun da yatağa gir, Lyn.»

Lyn kuru bir sesle, «Ben sırtıma o şeyi geçirmem,» dedi.

Jake uzun uzun süzdü onu, neler hissettiği yüzünden belli olmuyordu. Sonra odadan çıktı ve elinde çiçekli basma bir gecelikle döndü. «Annemin geceliğini getirdim,» dedi. Geceliği yatağın üzerine attıktan sonra döndü ve kapıyı hızla vurarak çıktı.

Lyn ağır ağır soyundu, geceliği giydi. Gecelik boldu. Bileklerine kadar inen kolları da büzgülüydü. Gerçi Lyn'e biraz kısa geliyordu, ama rahattı. Lyn geceliği içine sinerek giydikten sonra

yatağa girdi.

Acaba Jake ile arasında neler geçmişti ki, Jake ona böylesine öfkeleniyordu? Nişanlı olduklarını söylemişti, oysa düşman gibi davranıyordu. Lyn, Jake'in her sözünde, her bakışında kendisine güvensizlik ve kuşku olduğunu seziyordu. Acaba şimdi de belleğini yitirmesini yalan mı sanıyordu? Demin ne demişti... güya Lyn onu tuzağa düşürmeye çalışıyormuş. Ne tuzağına? Lyn'in solgun yüzünde şaşkınlık ve mutsuzluk okunuyordu. Bir hatırlayabilseydi! Jake ile arasında böylesi bir nefreti doğurabilmek için neler yaptığını, ne tür bir insan olduğunu bir bileydi. Lyn, kendini sıcacık saran geceliğe baktı. Pembeli mavili çiçekli desenini okşarcasına elledi. Bu gecelik ona çocukluğu hatırlatıyordu. Çocukluk... bu söz kafasında yankılandı. Boş belleğinde bir balığın kuyruk çırpışı gibi bir şeylerin kıpırdadığını duydu, ama bu balık daha Lyn'in yakalamasına fırsat kalmadan çamurlu sulara dalıp gidiverdi.

Kapı açıldı. Jake göründü. Lyn kızararak ona döndü. «Kapıyı vurman gerekirdi,» dedi.

Jake'in dudakları yine o alaylı gülüşle kıvrıldı. «Belleğini yitirmek, seni bu kadar değiştirmiş olamaz, öyle değil mi Lyn?» dedi.

Lyn'in gözleri iri iri açıldı. Jake ne demek istiyordu? Jake, onun şaşkın bakışını görünce alaycı bir tavırla, «Bana numara yapma,» dedi. «Burada istediğin kadar kalabilirsin, ama Allah aşkına rol yapmaktan vazgeç!»

Jake Lyn'in kucağına bir tepsi bıraktıktan sonra geldiği gibi hışımla çıktı odadan. Lyn titreyerek tepsideki yiyeceklere baktı. Acaba...

geçmişte ne derece yakın olmuşlardı birbirlerine? Jake böyle istediği anda onun yatak odasına girmeye alışık mıydı?

Lyn kafasındaki soruyu uzaklaştırarak yemeğini yemeye başladı. Izgara yapılmış alabalıkla sebze hazırlamışlardı. Lyn'in pek iştahı yoktu. Tabağındakilerin yarısını yedikten sonra yeniden uzandı. Acaba bir şeyler hatırlayabilecek miydi? Yavaş yavaş uykuya dalarken, çayırdaki sis yeniden çevresini sarıyor gibiydi.

Uyandığında perdeler kapatılmıştı ve oda gölgeler içindeydi. Lyn oturdu. Tepsi alınmıştı. Oda sessizdi. O uyurken biri gelmiş olmalıydı. Lyn bir an sonra yataktan kalktı, eşyalara bakınarak odada gezindi. Odanın insana güven veren bir rahatlığı vardı. Ama Lyn gelecek için kaygı duymaya başlamıştı. Eğer belleği yerine gelmezse, yaşama yeni baştan mı başlayacaktı ve bunu nasıl yapabilecekti? Ne iş yapacaktı? Kendini geçindirecek bir işte çalışması gerekliydi. Jake, onun bir sanat galerisinde çalıştığını söylemişti. Ne yapıyordu acaba orada? Daktilo muydu? Sanki bir şeyler kestirebilecekmişçesine ellerine baktı uzun uzun, ama ellerinin solgun görünümü ona geçmişiyle ilgili hiçbir şey anlatmıyordu.

Kapının vurulmasıyla irkildi. «Girin,» dedikten sonra çabucak yatağa koştu. Jake içeri girdi ve onun üzerini örtüşünü anlamsız gözlerle seyretti. Gözleri öylesine ısrarla bakıyor ve öylesine delip geçici bir anlatım taşıyordu ki, Lyn kıpkırmızı kesildi.

Jake, «Nihayet uyanabildin,» dedi. «Saatlerdir uyuyorsun. Aç mısın? Öğlen pek fazla yememiş-

sın.»

«Yemek çok güzeldi, ama iştahım yok.»

Jake, «Zaten hiçbir zaman çok yemezdin ki.» diyerek omuz silkti.

Lyn huzursuz bir tavırla, «Jake, yapabileceğim bir şey var mı?» diye sordu. «Burada... çok sıkılıyorum. Artık ayağa kalkıp annene yardım edemez miyim?»

Jake kaşını kaldırdı. Alaycı bakışlarla, «Anneme yardım mı? Örneğin ne yapacaksın?» dedi.

«Yemek pişiririm.»

Jake donuk bir sesle, «Yemek pişirmesini bilmediğini de unuttun mu?» dedi.

Lyn kaşlarını çattı. «Yemek pişiremez miyim?» Bu söze gerçekten şaşırmıştı. Yemek pişirebileceğinden çok emindi oysa.

Jake, «Zaten annem senin ayak altında dolaşmanı istemiyor,» dedi. «Canın sıkılıyorsa transistorlu radyoyu buraya getiririm.»

«Kitap okumak isterim.»

Jake bu söz üzerine yine uzun uzun süzdü Lyn'i. Ne var ki, bakışlarından bir şey okumak imkânsızdı.

«Ne tür kitap istersin? diye sordu.

«Ne olursa. Sen benim için seçersin.»

Jake suratını buruşturdu. «Nasıl istersen,» dedi. Odadan çıktı, birkaç dakika sonra elinde bir deste kitap ve transistorlu radyoyla geri geldi. «Sabahlığını giy de sana banyoyu göstereyim. Modern değildir, ama iş görür.»

Banyo daracık, karanlık bir yerdi. Jake, duvardaki eski model şofbenden sıcak su sağlanabileceğini söyledi. Ama şofben öyle eskiydi ki, arada bir sanki patlayıverecekmiş gibi gürültüler çıka-

rıyordu. Jake, Lyn'i orada bırakarak aşağı indi. Lyn yıkanıp rahatladıktan sonra odasına döndü, yatağa girip kitapları karıştırmaya başladı. Kitaplardan ikisini biliyordu. Bunlarda bir şeyler bulacağı umuduyla sarıldı. Dickens... eksantrik, gülünç, abartmalı betimlemeleri çok iyi biliyordu, bu kitaplar ona bir şeyler hatırlatacaktı mutlak.

Kitaplar parlak kırmızı ciltliydi. Ciltleri zamanla yıpranmıştı. Kitapların üzerindeki yaldız boyalı yazıların yaldızları yer yer dökülmüş, harfler benekler halinde kalmıştı. Lyn kitaplardan birini okumaya başladı. Bu kitabı daha önce okumuş olduğunu hissediyordu. Dickens'ı unutmamıştı. Kitapta anlatılan öykü ve kullanılan kelimeler yabancı değildi. Ama bunları ne zaman ve nerede okuduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Sözler ve öykü, onun başka şeyler hatırlamasına yardımcı olmaksızın, kafasının içinde yalıtılmış kalmıştı demek. Acaba bunları okuduğunda çocuk muydu? İçini çekti. Neden... neden hatırlayamıyordu bunu?

Psikiyatr, müzik, şiir, dünya olayları gibi pek çok şeyi hatırlayacağını, ama kişisel anılarının geçici bir süre için yitirilmiş olduğunu söylemişti. «Bilinçaltınızda kim olduğunuzu biliyorsunuz kuşkusuz,» demişti. «Birtakım teknik yöntemlerle gerçeği bulabiliriz, ama bunu öğütlemem. Geçmişinizi bilinçaltınızdan çekip çıkarması gereken kişi sizsiniz. Benim denemem boşuna olur. Kendinize göre birtakım nedenlerle, bugün ile geçmiş arasındaki kapıyı kapatmışsınız. Belki korunma içgüdüsüyle böyle yaptınız. Unutma isteği geçtikten sonra, bu kapı kendili-

ğinden açılacaktır.»

Lyn içini çekerek gözlerini yumdu. Sonra kendini yeniden kitaba vermeye çalıştı ve çok geçmeden öykünün akışına kaptırdı.

Birkaç saat sonra Jake kapıyı vurdu. Sıcak süt getirmişti. Artık lambayı söndürme zamanının geldiğini söyledi. Sütü Lyn'in başucuna bıraktıktan sonra kitapları aldı. Lyn, «Daha yorulmadım. Bugün çok uyudum,» diye itiraz etti.

Jake kesin bir tavırla, «Gücünü kuvvetini toplaman için dinlenmen gerek. Ne kadar çok dinlenirsen, o kadar kısa sürede normal yaşantına dönebilirsin,» dedi.

Lyn öfkesini kontrol edemedi. «Ve bu evden de giderim.»

«Evet. Evimden de, yaşamımdan da; aklımdan da çekip gideceksin!»

Lyn başını kaldırdı. «Benden nefret ediyorsun, öyle değil mi Jake?» diye sordu. «Nişanlı olduğumuzu söyledin... ama parmağımda yüzük yok, nişanlanmış olduğumuzdan da kuşkuluyum.»

Bu kez öfkelenmek sırası Jake'e gelmişti. Gri gözleri hırsla parladı. «Yüzüğün vardı Lyn. Sana son derece gösterişli bir safir yüzük almak budalalığını yaptım... oysa sen pırlanta yüzük almam gerektiğini... hattâ pırlantanın bile sana layık olmadığını belirttin.»

Lyn gözlerini kırpıştırdı. «Yaa!» Yanakları kızardı. «Bunu söylediğim zaman herhalde çok öfkeliydim. Çünkü safiri her zaman pırlantadan daha çok beğenirim.» Dudağını ısırarak önüne baktı. «Ama yüzük parmağımda değil. Ne yaptım, sana geri mi verdim?»

«Hayır, vermedin.»

Lyn kaşlarını çatarak, «Öyleyse yüzük nerede?» diye sordu.

Jake'in dudakları alaylı bir biçimde büküldü. «Nerede olacak, bir kuyumcu vitrinindedir mutlak. Epey pahalıya satmışsındır herhalde.»

Lyn için büyük bir şok oldu bu söz. Gözlerini öfkeyle açarak, «Ben öyle şey yapmam! Nasıl söyleyebilirsin bunu?» dedi.

Jake de aynı öfkeli tonda, «Çünkü senin kafanın hep fesatlığa işlediğini çok iyi biliyorum» diye karşılık verdi.

Lyn bu suçlamanın sertliği karşısında titreyerek yorganın altına girdi ve göz yaşlarını göstermemek için yorganı başına kadar çekti. Bir an sonra ışık söndürüldü ve oda karanlığa gömüldü. Jake, «İyi geceler,» diyerek kapıyı kapatıp gitti.

Lyn'in gözüne uyku girmiyordu. Beyninin içindeki kapalı bölümleri bulup ortaya çıkarmak çabasıyla çırpınıp duruyor, bir o yana bir bu yana dönüyordu. Acaba belleğini yitirmesinin, Jake'le arasında geçmiş bir olayla ilişkisi olabilir miydi? Jake'in anlattığına göre, York'da çalıştığı sanat galerisini düşündü. Oraya giderse anılarını canlandıracak bir şeyle karşılaşması gerekmez miydi? Jake ve annesi kendisine yardımcı olmak istemezlerse, acaba bir dost yardım edemez miydi? Giysileri, kullandığı makyaj malzemesi bile kendisine yabancı geliyordu. Oysa bunları kendisi beğenip seçmişti herhalde. Sonunda uykuya dalabildi.

Uyandığı zaman odayı donuk bir ışığın aydınlattığını gördü ve çayırı yeniden sis kapladığını anladı. Kalktı, pencereye gitti. Dışarda hiçbir

şey görünmüyordu. Kuş cıvıltıları da kesilmişti. Evi bembeyaz bir boşluk sarmıştı. Çayır da sisin içinde gözden kaybolmuştu.

Lyn titreyince odanın soğuk olduğunu fark etti. Konsolu açtı, kaza günü giymiş olduğu siyah süveterle blucini çıkardı. Giysileri tertemiz sabun ve lavanta kokuyordu. Mrs. Forrester bunları yıkamış olmalıydı. Lyn, giysilerinin arasında açık leylak rengi şifondan bir torba içinde lavanta çiçeklerinin durduğunu görünce, çok duygulandı.

Aynı çekmecede, içini gösteren türden iç çamaşırları da vardı. Lyn, süveterinin altına giydiği beyaz dantel ve poplin karışımı sütyeni aradı. Onun takımı olan külotu da buldu. Öteki çamaşırları bir yana itti. Beş dakika sonra giyinmişti. Kendini çok normal hissediyordu artık. Gardrobun altında, siyah topuksuz pabuçlarını da buldu. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadıktan, saçlarını fırçalayıp parlattıktan sonra aşağı indi.

Lyn mutfak kapısını açınca, Mrs. Forrester döndü baktı. Gözleri birden sert bir ifade aldı. «Kahvaltın on dakika sonra hazır olacak. Daha geç uyanacağını sanmıştım,» dedi.

Lyn, mutfaktaki büyük duvar saatine baktı. Sekiz olmuştu. Nazik bir tavırla, «İşlerinizi engellemek istemem. Kahvaltımı kendim hazırlasam olmaz mı? Lütfen izin verin,» dedi.

Mrs. Forrester onu ters ters süzerek omuz silkti. «Nasıl istersen. Buzdolabında portakal suyu var.»

Lyn masanın üzerindeki sepette duran yumurtalara baktı. «Bir yumurta kaynatabilir miyim?»

diye sordu.

«Nasıl istersen.» Mrs. Forrester hamur yoğuruyordu. Bunları ufak parçalara ayırıp yuvarlıyor ve üstlerine beyaz tülbent seriyordu. Lyn yumurtayı kaynatabileceği bir kap buluncaya kadar birkaç dolap açıp kapadı. Sonra kaba su doldurup ocağa koydu. Bir an duraladı. «Jake' in kahvaltısı ne olacak?» diye sordu.

Mrs. Forrester homurdanarak, «O kahvaltı etti,» dedikten sonra yan gözle Lyn'e baktı. «Sabahleyin resim yapmak üzere atelyesine gitti. Eğer bütün bunları ona gösteriş olsun diye yapıyorsan boşuna zahmet etme.»

Lyn kıpkırmızı kesildi. «Ben size zahmet olmasın diye yapıyordum. Burada bulunmamdan hoşlanmadığınızı biliyorum Mrs. Forrester, ben de size zahmet verdiğim için huzursuzum. Sanırım artık yeterince iyileştim. Gidebilirim...» İçini çekti. «Nerede oturuyorsam oraya gidebilirim. Herhalde bir yerlerde bir dairem, ya da bir odam vardır.»

Mrs. Forrester, «York'da bir dairen var,» dedi. «Jake öyle dedi. Ama artık orada oturmuyorsun.»

Lyn şaşırdı. «Oturmuyor muyum? Yani evden ayrıldım mı?»

«Öyle bir şey.» Mrs. Forrester iyice suratını asmıştı.

«Ama bir adres bırakmış olmam gerek.»

Mrs. Forrester hayır anlamına başını salladı. «Nereye gittiğini bilen yok.»

Lyn yumurtayı sudan çıkardı, sarı bir yumurtalığa koydu. Bir dilim ev ekmeğine bol tereyağı sürdükten sonra yemeğe oturdu. Mrs. Forrester tavşan kanı demlenmiş bir fincan çay getirdi.

«Kahve yok, ama istersen süt içebilirsin,» dedi.

Lyn, «Çay içerim,» dedikten sonra kahvaltıya başladı, ama ikide bir dalıyor, düşünüyordu. Her şeyden önce oturacak bir yer bulmalıydı. Giysileri, parası, eşyası neredeydi? Herhalde sırtındakilerden başka bir şeyleri vardı. Üstünde tek kuruş para yoktu.

Lyn, fincanı dudaklarına götürdüğü sırada Mrs. Forrester'la göz göze geldi ve nazik bir biçimde gülümsedi. «Çay çok güzel olmuş. Sıcacık,» dedi.

Mrs. Forrester, «Çayına şeker koydun!» dedi.

Lyn şaşırdı. «Evet?» Hafifçe gülümseyerek sordu: «Şeker yememem mi gerek dersiniz? Kendimi hiç sıkıntıya sokup rejim yapmam. İnsan çok çalışınca kilo almıyor zaten.»

Mrs. Forrester'ın yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Arkasını dönüp musluğun başına geçti, bulaşık yıkamaya başladı. Lyn de kendi tabağını çatalını kaldırdı ve Mrs. Forrester'ın yıkadıklarını kurulamaya koyuldu. Kuruladıklarını da yerine kaldırıyor, her şeyin yerini bulmak için mutfakta dolanırken burasını biraz daha çok beğenip seviyordu.

Sis kurşunî bir perde gibi pencereye yapışmıştı. Dışarısı görünmediği için, mutfak daha da sıcak, daha da sevimli görünüyordu. Her şey yerli yerine konunca, Lyn Mrs. Forrester'a dönerek, «Yeniden çay demliyeyim mi? Ekmeği yaparken yorulmuşsunuzdur, çay iyi gelir,» dedi.

Mrs. Forrester karşı çıkacakmış gibi baktı Lyn'in yüzüne, sonra «Neden olmasın?» diyerek masaya oturdu.

Lyn çayı demledi. Mrs. Forrester'ın sürekli

olarak kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Temiz fincan ve tabak buldu, çayları koyduktan sonra o da masaya oturdu.

Yaşlı kadının dik dik bakışından kaçınmak için gözlerini saate çevirerek, «Biz çayımızı bitirene kadar, ekmek de mayalanmış olur,» dedi.

Mrs. Forrester, «*Ne?*» derken az kalsın boğulacaktı.

Lyn, «Çok mu sıcak olmuş?» diyerek kendi çayından bir yudum aldı. «Evet, epey sıcak. Özür dilerim,» dedi.

Mrs. Forrester'ın yüzünden hiçbir şey anlamak imkânı yoktu. Bir şey demeden çayını içti. Mutfaktaki sessizliği saatin tiktakları bozuyordu sadece.

Lyn fincanını masaya bırakıp saate baktı. «Ekmeği fırına koymanın zamanı geldi,» diyerek ayağa kalktı. Fırının kapağını açtı, sıcak yüzüne vurdu. «Isıyı nasıl kontrol ediyorsunuz?» dedi.

Mrs. Forrester, «İnsan pişire pişire meleke kazanıyor,» diye cevap verdi.

Lyn başını salladı. «Bu sıcaklık iyi mi?»

Mrs. Forrester da başını sallayarak sıcaklığı onaylayınca, Lyn, somunların üzerindeki tülbenti kaldırıp, somunları fırına taşımaya başladı. Mrs. Forrester dalgın dalgın seyrediyordu onu. Bu iş bitince, Lyn yeniden saate bakarak, «Öğle yemeği için size yardım etmemi ister misiniz?» diye sordu.

«Et yahnisi yapacaktım.»

«Et nerede? Buzdolabında mı?»

«Evet.»

Lyn dolabı açtı, eti çıkarıp güzelce yıkadı. Ufak ufak doğradı, sonra un aramaya başladı.

Mrs. Forrester iş yapmaktan yıpranmış ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlıkla onu seyrediyordu. Ama suratı yine asıktı. Lyn, eti unladı. Büyük bir tava buldu. Eti kavurmaya başladı. Sonra kıyılmış soğan ve havuç ilave etti.

Et kavrulurken, Lyn de bir yandan sebzeleri ayıklayıp doğramıştı. Bunları yaparken belli bir alışkanlıkla yapıyor, ne yaptığını önceden düşünmüyordu. Ama ne yaptığını bildiği belliydi. Hepsi hazır olunca bir tencereye koydu. Üzerine de Mrs. Forrester'ın gösterdiği kavanozdan salça ilave edip yemeği ateşe oturttu.

Lyn, yemeği hazırlarken kullandığı aletleri yıkayıp kuruladıktan sonra ellerini yıkarken, Mrs. Forrester'ın kendisine dik dik baktığını sezdi. Kızararak ona doğru döndü. «Özür dilerim. Yanlış bir şey mi yaptım? Yemeğin içine konması gereken bir şeyi mi unuttum?» diye sordu.

Mrs. Forrester kaba bir tavırla, «Belki patates soymak da istersin?» dedi.

Lyn'in şaşkınlığı geçmemişti. «Tabii,» diyerek patates soymaya koyulduğu sırada burnuna bir koku çarptı. «Ekmek!» diyerek fırına koştu. Kapağını açtı. Kalın bir tutacak bez buldu, ekmekleri çıkardı. Nar gibi kızarmışlardı. Mis gibi kokuyorlardı. Ekmekleri, Mrs. Forrester'ın çıkardığı tel tepsiye dizdi. «Ne güzel kokuyor değil mi?» diyerek gülümsedi. «Sıcak ekmekle tereyağına bayılırım.»

Mrs. Forrester, «Hazmı zordur,» diye homurdandı. Ayağa kalktı, kapıya doğru gitti. «Yapılacak işlerim var,» dedi. «Pandomim gösterin beni

epey eğlendirdi, ama artık işe koyulmam gerek, yoksa yetiştiremem.»

Lyn kaşlarını çatarak onun arkasından baktı. Fandomim mi? Kıpkırmızı kesildi. Jake, kendisinin belleğini yitirmesini bir oyun olarak görüyordu. Yoksa Mrs. Forrester da onun yemek yapmasını bir evcilik oyunu olarak mı yorumlamıştı? Bunları düşünmekten vazgeçip ekmeklerin üstünü örttü ve patatesleri soymaya devam etti. Yemeğe baktıktan sonra, ekmek tepsilerini yıkadı, kurulayıp kaldırdı. Mutfak yeniden tertemiz olmuştu. Oturma odasında elektrik süpürgesinin sesini duyunca saate baktı. Başını odaya uzatarak, «Yardım edeyim mi?» diye sordu.

Mrs. Forrester, «Gerek yok,» dedi. «Yeterinden fazlasını yaptın.» Dudaklarında tuhaf, soğuk bir gülümseme belirdi. «Eğer başka yapacak işin yoksa, yatağını düzeltebilirsin.»

Lyn şaşırdı. «Kalktığım zaman düzeltmiştim,» dedi.

Mrs. Forrester donuk bakışlarla süzdü onu. «Yaa, peki.»

Lyn pencerenin önüne gitti. «Sis açılıyor. İşte güneş göründü,» dedi. Güneş, sisin arasından eski bir bakır para gibi parlıyordu. Lyn duvarla çatının birleştiği yeri, fundalıkları ve çayırın bitip tarlaların başladığı taş duvarı görebiliyordu. Ev, büründüğü örtüden sıyrılıp ortaya çıkıyor gibiydi.

Jake'in kendisiyle karşılaşmamak için mi evden uzaklaştığı sorusu aklına takılınca, «Jake bu havada resim mi yapıyor?» diye sordu.

Annesi, «Atelyesinde ne yaptığını hiç bilmem,» dedi. «O söylemez, ben de sormam.»

«İyi ressam mıdır?»

Mrs. Forrester'ın dudakları gerildi. «Yani çok para kazanır mı demek istiyorsun, öyle mi? Bizi geçindirecek, bu evi çekip çevirecek kadar kazanır. Onun da daha fazlasında gözü yok.»

Lyn'in sormak istediği bu değildi gerçi, ama sesini çıkarmadı. Bir süre sonra, «N'olur size yardım edeyim. Boş oturmaya alışık değilim,» dedi.

«Öyle mi?» Yine o inanmayan, alaylı ses tonu çınladı odada.

Lyn, «Bundan kesinlikle eminim,» diye açıklamaya çalıştı. Ellerini göstererek, «Bunları şu ya da bu biçimde kullandığımı biliyorum. Anlamanız gerek... Ellerim... ellerim sanki bir şeyler yapmaya alışıkmış gibi kıpır kıpır. Boş durunca içim rahat etmiyor,» dedi.

Mrs. Forrester neredeyse hayranlık dolu bir tavırla, «Sen bir harikasın,» dedi. «Neredeyse kandıracaksın beni, oysa kandırılması zor biri sanırdım kendimi. Peki, madem istiyorsun, öyleyse tatlıyı yap. İçerde elma var. İçlerini dolduracaktım.»

Lyn, «Olur,» diyerek gülümseyip mutfağa gitti. Elmaları ve öteki gerekli malzemeyi buldu. Elmaları oydu. İçlerine hurma, kuşüzümü, ve tarçınla karıştırılmış şeker koydu.

Lyn elmaları fırına koyacağı sırada Mrs. Forrester geldi. Fırının az önceki sıcaklığı gitmişti. Odayı tatlı bir koku doldurdu. Lyn gülümseyerek, «Yahni ne olacak?» diye sordu. «Yanına hamur lokması yapalım mı?»

Mrs. Forrester Lyn'i baştan aşağı süzerek, «Jake çok sever,» dedi. «Lokmaya bayılır. Ama hafif

olması gerek.»

Lyn kararsızlık içinde bocalayıp çekinerek, «İsterseniz siz yapın,» dedi.

Mrs. Forrester bıyık altından gülerek, «Yok. Yemeği sana bıraktım. Başladığın gibi bitir bakalım kızım. Lokmayı da yaptın mı işin tamam.»

Lyn, kadının ses tonuna sinirlendi. Sanki bu işi becerememesini ister gibi bir hali vardı. Sonra dikleşti, lokmayı yaptı ve birer birer yahninin içine attı. Yeniden etrafı temizlerken Jake geldi. Sam de yanındaydı. Jake Lyn'i tepeden tırnağa süzdü. Sam koşarak yanına geldi, kuyruğunu sallamaya başladı.

Jake ellerini yıkamak için musluğa giderken annesine döndü, «Yemek hazır mı?» diye sordu.

Annesi kuru bir sesle, «Neredeyse hazır olacak,» dedi.

Jake, «Sis açılıyor,» dedi annesine.

«Evet, görüyorum.»

Lyn mutfaktaki masada oturuyordu. Sam dizlerinin dibine çökmüş, başını onun dizlerine dayamış, kulaklarını kaşıtıyordu. Onun bu hali Lyn'i güldürdü.

Jake de masaya dayanmış onu seyrediyordu. Lyn başını kaldırdı. Göz göze geldiler. Jake'in bakışlarında her zamanki alaycı ifade vardı. Lyn hemen başını çevirdi. «Bugün çok daha iyiyim,» dedi. «Belki yarın York'a gider, yeniden işe girmek için başvururum. Kendime iş ve ev aramalıyım.»

Jake, «Belleğin yerine gelinceye kadar burada kalmalısın, doktora bu konuda söz verdim,» diye kestirip attı. «O yüzden burada kalacaksın.»

Lyn mutsuz bir tavırla, «Çok iyisin,» dedi.

«Belki çalışarak bu borcumu ödeyebilirim.» Jake'in annesine baktı. O az önceki asık suratıyla gözlerini Lyn'e dikmişti. «Ev işlerine yardım ederim. Çok işiniz var. Size bir yardımcı gerek.»

Mrs. Forrester, «Doğrusu buna hayır demem,» dedi.

Jake şaşırarak annesine döndü. «Anne, Sam ev işinden ne kadar anlarsa, bu da ancak o kadar anlar,» dedi.

Mrs. Forrester dudağını büktü. «O sandığından daha kurnaz oğlum,» dedi. «Bakıyorum da, ev işi geliyor elinden. On parmağında on marifet.»

Jake kaşlarını çattı. «Sen neden söz ediyorsun?»

Lyn tencerenin başına geçti, kapağını açtı. Yemek pişmişti. Lyn, ocağın üzerinde ısıtılmış tel tepsideki ılık tabaklara yahni ve lokmaları koyarken, Mrs. Forrester oturduğu yerden onu seyrediyordu. Jake de kollarını kavuşturmuş, dudaklarını sıkmış duruyordu. Lyn yemekleri sofraya getirdiği zaman, Jake hiçbir şey demeden yerine oturdu. Lyn de oturdu. Başını önünden kaldırmadan biraz yahni yedi.

Jake beş dakika kadar sesini çıkarmadan yemeğini yedi. Sonra çatalını bıçağını bıraktı ve Lyn kendisine bakıncaya kadar gözlerini ona dikerek ısrarla baktı. Yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

«Bunu sen pişirdin?!» Jake'in sözleri bir soru değil, bir gerçeğin ifadesiydi.

Mrs. Forrester bıyık altından gülümseyerek, «Evet, o pişirdi,» dedi. «Hava kabarcığı gibi lokmaları da, hepsini de o yaptı. Harika değil mi?»

Jake, Lyn'i gözleriyle parçalıyordu sanki. «Se-

ni gidi şıllık seni,» dedi. «Bu kadar güzel yemek pişiriyordun da, neden şimdiye kadar annemi hizmetçi gibi kullandın, neden ev işi gibi bayağı işlere alışık olmadığını söyleyip durdun?»

Lyn'in benzi kül gibi oldu. Dondu kaldı. Hiçbir şey söyleyemeden Jake'in suratına bakıyordu. Mrs. Forrester'ın kendisini neden sevmediğini, bu eve ayak atmasını niçin istemediğini şimdi çok iyi anlıyor ve hak veriyordu. Lyn, Jake'in aktardığı sözleri nasıl söylemiş olduğuna şaşırıyor, bunun nedenini kestiremiyordu. Niçin böyle davranmıştı acaba?

Mrs. Forrester, «Hadi yemeğini ye, oğlum,» dedi. «Arkadan tatlımız da var, hem de senin en sevdiğin tatlılardan biri.»

Jake tabağını itti. «İştahım yok,» dedi.

Mrs. Forrester, Lyn'e döndü. «Öyleyse Jake'e elma tatlısı getir,» dedi.

Jake, şahane görüntülü elmalara hayranlıkla baktı. Elmaların sosu karamel kıvamına gelmiş, üzümler sosun içine yayılmıştı. Elmaların ortasından hurmalar görünüyordu.

Jake tek kelime etmeden masadan kalktı, kapıyı vurarak çıktı gitti. Lyn titreyerek onun ardından baktı. Sam, başını onun eline sürtünce, Lyn de farkında olmadan onu okşamaya başladı. Yanaklarından birer damla yaş süzüldü. Mrs. Forrester sürekli onu seyrediyordu. Ayağa kalktı. «Birer fincan çay ikimize de iyi gelecek,» dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çaylarını içerken, Mrs. Forrester, «Bak, ben açıksözlü bir kadınım,» dedi. «Jake iyilik etmek istediği için senin buraya gelmene ses çıkarmadım. Jake'in yaptığını doğru bulmamakla birlikte, hasta bir kızı kapı dışarı edemezdim. Belleğini gerçekten yitirip yitirmediğini bilmem, ama bildiğim bir şey varsa, o ukala görünüşünün altında usta bir aşçıyı gizlemiş olduğun. Anlaşılan burada kalacaksın. Jake öyle söyledi, bu evde onun dediği olur. Yardım etmek istediğini söyledin... eğer gerçekten istiyorsan, buna sevinirim.»

Lyn huzursuzluk içinde, «Tabii istiyorum,» dedi.

Mrs. Forrester'ın soğuk, gri gözlerine bakarken cesaretini yitirmemeye çalışıyordu. Neyse ki, Sam'in dost soluğu onu bu zor durumdan kurtardı.

«Peki öyleyse. Ne oyun çevirdiğini bilmiyorum, ama yeni baştan başlayacağız. Doğrusunu istersen, bir yardımcıya ihtiyacım var. Bu evde iki kişiye yetip de artacak kadar çok iş var. Sen bana dürüst davranırsan, ben de sana dürüst davranırım... Bundan daha açıksözlü de olunmaz herhalde.»

Lyn, «Sağolun,» diyerek başını salladı. Sonra çekinerek sordu: «Mrs. Forrester, daha önce ne-

ler oldu? Hiç hatırlamıyorum... n'olur bu sözümün doğruluğuna inanın. Size karşı ne yapmışsam ya da ne söylemişsem, lütfen bağışlayın beni. Çok özür dilerim.»

Mrs. Forrester, «Bu konuyu daha fazla uzatmayalım,» dedi. «Ömrümün sonuna kadar kırgınlıkları sürdürecek değilim. Yeni baştan başlayacağız dedim; yeni baştan başlayacağız, işte o kadar.»

Lyn rahat bir soluk alarak, «Sağolun,» dedi.

Mrs. Forrester hafifçe inleyerek doğruldu. «Ben tavukların yemini hazırlayacağım... Sen bulaşığı yıkar mısın?»

Lyn, «Tabii,» diyerek sofrayı toplamaya başladı.

Mrs. Forrester durdu, yüzünü Lyn'e çevirmeden, «Bu, yeni baştan başlamak,» dedi.

Lyn tedirgin oldu birden. «Evet?»

«Jake konusunu kapsamıyor kuşkusuz. Jake'e yaptıkların kolayına unutulacak şeyler değil.»

Lyn'in yüreğine bir hançer saplanmış gibi oldu. Ne yapmıştı acaba? Yutkunarak, «Mrs. Forrester.. Ne... ne yaptım?» diye sordu.

Yaşlı kadın döndü, Lyn'in yüzüne baktı. «Jake sana anlatmadı mı?»

Lyn hayır gibilerden başını salladı.

Mrs. Forrester, «Bu onu ilgilendiren bir sorun.» dedi. «Kendisine sorman gerek.» Ondan sonra patates kabuklarını kaynatıp ezerek tavuklara yem hazırlamaya koyuldu. Lyn de bulaşıkları yıkadı. Ama ne zaman Jake aklına gelse, beynine sancılar giriyordu.

Lyn bulaşığı bitirdiğinde sis iyice açılmıştı.

Lyn, morumsu bir kahverengi gölge içindeki çayırlara baktı. Sam de kapıya gitmiş, bir şeyler söylemek ister gibi kapıyı tırmalıyordu.

Mrs. Forrester, «Sam'i biraz dolaştırsana,» dedi.

Bu fikir Lyn'e çekici geldi. Evden çıkınca, güneş sırtını ısıtmaya başladı. Sam sevinçle zıplayarak önden koşuyordu. Birden Jake çıktı karşılarına.

«Nereye gidiyorsun?»

«Annen Sam'i biraz dolaştırmamı söyledi.» Jake'i görür görmez eli ayağına dolaşmıştı.

Jake duraksadı. «Yolu bilmiyorsun,» dedi. «Ben de seninle geleyim.» Sam'e seslendi: «Dur, Sam.» Sam hemen durdu, dilini sallayarak oturdu. «Ben ceketimi alana kadar içeri gel,» dedi kıza.

Lyn, taş yapıya girdi. Burası eve sonradan eklenmiş, tek katlı, taştan kocaman bir odaydı. Duvarlar kireç badanalıydı, döşeme tahtaları çıplaktı ve cilalanmamıştı. Duvarların dibinde sıra sıra tualler diziliydi. Bir masanın üzerinde ressam için gerekli malzeme duruyordu: Kullanılmış mum boyalar, karakalemler, sıkılmış boya tüpleri, boyalı fırçalar, yağ ve tiner. Arkası Lyn'e çevrili bir sehpa vardı. Lyn, Jake'in ne resmi yaptığını merak etti, ama gidip resme bakmaya cesaret edemedi.

Jake, sehpadaki tualin üzerine boyalı bir bez örttü. Musluğa gidip ellerini yıkadı. Lyn atelyeyi gözden geçiriyordu. Birden kendi yüzünü gördü ve yeşil gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı. Çünkü karşısındaki kendisinin çıplak bir tablosuydu. Jake ceketini giyerken, bir yandan da alaylı ba-

kışlarını ondan ayırmıyordu.

Usulca, «Evet, senin resmin. Güzel, değil mi?» dedi.

Lyn'in soluğu kesilecek gibiydi. «Ben... ben bu pozda mı durdum?» diye sordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

Jake donuk bir sesle, «Böyle poz vermek için sen direttin,» dedi.

Lyn utançla başını sallayarak, «Hayır,» dedi. «Hayır, inanmıyorum... yalan söylüyorsun!»

Jake, bir solukta Lyn'in yanına geldi. Onu omuzlarından kavradı, hırsla sarstı. Gözlerinden buz gibi bir nefret akıyordu.

«Yalancı olan ben değilim,» dedi. «Belleğini yitirmiş bile olsan, kişiliğin de hepten değişmedi ya? Ya kendini ya beni aldatmaya çalışıyorsun Lyn. Buraya geldin ve soyunup poz verdin. Üstelik ben karşı çıktım ve sen benimle eski kafalı diye alay ettin.»

Lyn başını kaldırdı, Jake'e baktı. Gerçeği bilmemenin verdiği acıyla kaşları çatılmıştı.

Jake'in dudakları sinirden gerilmişti. «Seni o zaman pek iyi tanımıyordum. Tabii, daha önce çıplak kadın resmi yaptım, ama sen başkaydın, seninle evlenecektim. Şimdi bundan utanıyor numarası yapmakla kimi kandıracağını sanıyorsun?»

Lyn, Jake'in doğruyu söylediğini sezinledi. Peki ama bunu nasıl yapabilmiş, nasıl soyunup da poz verebilmişti? Antika, mor örtülü bir şezlonga uzanmış beyaz, ince vücuduna baktı göz ucuyla. Sırtının kıvrımı, gülümseyişi çok belirgin biçimde resmedilmişti. Elindeki parlak kırmızı elmayı dişleyecekmiş gibi ağzını aralamış-

lı. Ne var ki, yüzündeki anlatım Lyn'in hoşuna gitmiyor, rahatsız ediyordu. Karşısında duran çekik yeşil gözlerde, bildiklerini her isteyene öğretmeye hazır bir Havva anlatımı vardı. Resme daha fazla bakamadı, başını çevirdi.

Jake onu bıraktı. «Hadi yürü,» dedi. «Yürüyüş yapacaksak, bir an önce yola koyulalım.»

Onlar kapıdan çıkınca, Sam kuyruğunu sallamaya başladı. Jake ona ıslık çaldı. Sam de hemen öne düşüp koşmaya başladı. Lyn, az önce gördüklerini unutmaya çalışarak, Jake'in yanında yürüyordu. Çayır kuş cıvıltıları ve kurumuş taflan hışırtılarıyla doluydu. Gökyüzü masmaviydi, ama ufuk çizgisi sisliydi. Herhalde daha ilerlerde sis henüz kalkmamıştı.

Yarım saat kadar yürüdüler. Arada bir Sam gözden kayboluyor, Jake ıslıkla geri çağırıyordu. Jake fazla konuşmuyor, düşüncelerine dalmış görünüyordu. Lyn de bu suskunluktan hoşnuttu.

Sam soluk soluğa yanlarına gelince, Jake, Lyn'e döndü. «Geri dönmeden önce biraz dinlenelim mi?» diye sordu. «Epey yürüdük. Evden ilk çıkışın bu, seni bu kadar çok yürütmemem gerekirdi.»

Lyn, usulca «Sağol,» diyerek, çimenlerin üzerine oturdu. Çimenlerin ucunda kalmış sisin çiğ taneleri elmas gibi parlıyordu. Toprak mis gibi kokuyordu. Lyn, Jake'in de yanına oturduğunu görünce tedirgin oldu, ufak bir çocuk gibi ayaklarını altına alarak, bir otla oynamaya koyuldu.

Sam bir tavşanın peşinden koşarak gözden kayboldu. Lyn elinde tuttuğu otu kopardı, ucunu çiğnemeye başladı.

Jake yan gözle ona bakarak, «Yoruldun mu?»

diye sordu.

Lyn siyah saçlarını savurarak hayır anlamına başını salladı.

Jake kuru bir sesle, «Uçuverecekmiş gibi duruyorsun,» dedi. «Uzan da, dinlen biraz.»

Lyn, «Böyle iyiyim,» diye karşılık verdi.

Jake, Lyn'in bileğinden yakalayıp onu çekti. Lyn çığlık atarak arkaya devrildi. Doğrulmasına fırsat kalmadan, Jake kollarını iki yanına dayayarak üzerine doğru eğildi ve yüzüne bakmaya başladı. «Bılmece gibisin,» diye fısıldadı. «Parçalardan oluşan Çin bilmecesi gibi. Bu parçaların birbirine uyup bir bütün olması gerek, ama bunu ben beceremiyorum.»

Lyn kıpırdamadan yatıyordu. Yüreği göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu.

Jake, onun saçından bir tutam aldı, parmaklarının arasından kaydırarak, «Eskiden hep topuz yapardın, çok alımlı ve şık olurdu. Neden şimdi böyle bırakıyorsun?» diye sordu. «Yoksa bir seferinde, saçlarını açık bırakmanı istediğim için mi?»

Lyn sinirli bir tavırla, «Saçımı eskiden nasıl yaptığımı hatırlamıyorum,» dedi. «Böylece... tarayıveriyorum işte.»

Jake, elindeki saç tutamını burnuna doğru götürerek, «Saçının kokusu bile değişmiş,» dedi. «Eskiden parfüm kokardı, şimdi sadece sabun kokuyor.»

Lyn kızardı. «Hastanede yıkadılar başımı,» dedi.

«Hımm.» Jake, saç tutamını dudaklarına götürünce, Lyn sanki vücudunu ellemişler gibi bir duyguya kapıldı. Her yanı gerildi.

Jake onun yüzüne baktı. Göz göze geldiler. Lyn yüreğinin delicesine attığını duyuyordu.

Jake onun saçlarını geriye itti, parmağıyla yüzünün kemiklerinde gezinmeye başladı. Lyn'e ateş basmış, titriyordu. Jake'in ince uzun parmakları, Lyn'in elmacık kemiklerinden burnuna, gözkapaklarına kaydı. Lyn gözlerini yumdu. Solukları sıklaşmıştı. Jake'in parmağını dudağına değdirdiğini duyduğu anda, sanki onunla sevişiyormuş gibi ürpermeye başladı.

Jake birden elini çekti ve «Annem bizi merak etmeden dönsek iyi olur,» dedi. Lyn'i elinden tutarak kaldırdı, Sam'e ıslık çaldı. Lyn, Jake'e baktığı zaman, onun da yanaklarının hafifçe renklendiğini gördü.

Geldikleri gibi konuşmadan döndüler eve. Ama yine de çok başka duygularla bu sefer. Çimenlerin üzerinde yattıkları sırada, Lyn'i ürperten bir şeyler olmuştu. Bu değişikliğin nedenini bilmiyor, ama bir değişim olduğunu kesinlikle seziyordu... bu değişim Jake'den çok kendi içinde olmuştu.

Mutfağa girdikleri sırada Mrs. Forrester onları süzerek, «Eğlendiniz mi?» diye sordu.

Jake, «Sam çok eğlendi,» dedi. «Altı tane tavşan kovaladı ve gördüğü bütün tarla kuşlarını ürküttü.»

Lyn yemeğin hazırlanmakta olduğunu görünce, «Ben size yardım edeyim,» dedi.

Yaşlı kadın, «Sağol kızım,» dedi. «Salatanın sosunu hazırlayıver.»

Lyn, «Olur,» dedikten sonra, artık iyice tanımaya başladığı mutfakta yabancılık çekmeden dolapları açtı, gerekli malzemeyi çıkardı.

Jake asık suratla annesine baktıktan sonra, «Ben elimi yüzümü yıkamaya çıkıyorum,» dedi.

Mrs. Forrester ile Lyn işe koyuldular. Akşam oluyordu. Bahçe gölgeler içinde kalmıştı ve pervaneler ışıklı pencerelere hücum etmeye başlamıştı.

Jake yıkanıp üstünü değiştirdikten sonra mutfağa geldiği zaman, sofra kurulmuş, yemek hazırlanmıştı. Jake bir şey demeden sofraya oturdu. Soğuk et, salata ve ekmeklerini alıp yemeye başladılar. Sam de efendisinin ayaklarının dibine uzanmış kestiriyordu.

Lyn, sofradaki suskunluktan sıkılarak, Mrs. Forrester'a, «Sabahları genellikle sis oluyor mu?» diye sordu.

«Sık sık. Hele sonbaharda. Eğer gündüz güneşli olursa, sis gece basar.»

Lyn merakla, «Peki burada yalnızlıktan sıkılmıyor musunuz?» dedi. «Yakınlarda başka ev yok, öyle değil mi?»

Jake birden, «En yakın ev Lane'lerin evi,» dedi ve suçlayan bir ifadeyle gözlerini Lyn'e çevirdi.

Lyn onun yüzündeki anlatıma şaşırarak, «Orası çiftlik mi?» diye sordu.

Mrs. Forrester bir dilim ekmek daha aldı ve «David Lane veterinerdir. İki kilometre ilerde oturuyor. Ama evi ağaçların arasında olduğu için görünmez,» dedi.

Lyn, Jake'in kendisine neden öyle dik dik baktığını merak ederek, «Herhalde çok yalnızlık çekiyorsunuz,» dedi.

Yaşlı kadın sakin bir sesle, «Artık alıştım.» diye karşılık verdi. «Ömrüm burada geçti. Bir zamanlar babam çiftçilik yapardı, ama kazancı

çok değildi. Kocam ölüp Jake de ressam olunca, araziyi bitişik çiftliğe sattım.» Mrs. Forrester'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. «Halfpenny çiftliği... iki kilometre ilerdedir. Şimdi onlar toprağı işliyor. Hayvancılık da yapıyorlar. Ama pek verimli olmuyor. Kıt kanaat geçiniyorlar.»

Lyn gıptayla, «İnsanın bütün ömrünü aynı evde geçirmesi ne güzel bir şey,» dedi. «Burası çok sevimli bir ev. İnsanın yüreğini ısıtıyor.»

Mrs. Forrester Jake'e baktı. Onun yüzünden de bir şey okumak imkânsızdı.

Donuk bir tavırla, «Evet öyle,» demekle yetindi. Bir karış suratla sofradan kalktı, tek kelime söylemeden kapıyı çarpıp çıktı. Lyn şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu sefer ne yanlış yapmıştı ki? Ne söylemişti? Bu konuda belki bir açıklama yapar umuduyla Mrs. Forrester'a baktı, ama kadın sadece, «Sofrayı toplayalım bari,» dedi.

Lyn kalktı, sofrayı toplamaya başladı. Mrs. Forrester'la birlikte bulaşıkları yıkamaya başladılar. Mrs. Forrester birden, «Yürüyüşe çıktığınız zaman Jake bir şey dedi mi?» diye sordu.

Lyn kızararak «Hayır,» dedi. «Hiçbir şey söylemedi.»

Mrs. Forrester, «Hmm...» dedikten sonra mutfağa bir göz attı. Her şey yerli yerindeydi. «Böylece bir günün daha sonunu getirdik. Neden gidip yatmıyorsun kızım? Yine yüzün solmuş, yorgun görünüyorsun. Sabahtan beri çalıştın, üstelik burada erken yatıp erken kalkarız.»

Lyn, yaşlı kadının sesindeki sevecenliği şükranla algılayarak, «Sağolun,» dedi. «Öyleyse iyi

geceler.»

Mrs. Forrester, «Yanma sıcak su torbası ister misin?» diye sordu. «Geceleri buz gibi soğuk oluyor.»

Lyn, «Sağolun,» diyerek çaydanlığı ateşe koymaya davrandıysa da, yaşlı kadın atıldı.

«Suyu ben ısıtırım. Sen git yat. Hemen getiririm.»

Lyn banyoya çıkıp yıkandı. Geceliğini giydi, yatağa girdi. Bir an sonra kapı vuruldu ve Jake içeri girdi. Bakıştılar. Jake sıcak su torbasını uzattı.

Lyn çekingen bir tavırla, «Sağol,» dedi.

Jake karyolanın yanına geldi, torbayı Lyn'e verdi. Lyn onunla göz göze gelmemeye çalışarak torbayı yatağın içine yerleştirdi.

Jake, «Bu gecelikle çocuk gibi oluyorsun,» dedi. Sesinde şimdiye kadar olmayan neşeli bir ton vardı. Sonra birden karyolanın kıyısına oturdu, uzun parmaklarıyla Lyn'in çenesini tutup kaldırdı, gözlerinin içine baktı. «Sana her bakışımda, fuarlardaki aynalı odaya girmiş gibi oluyorum Lyn... sende gerçekle ilgili hiçbir şey bulamıyorum.» Parmaklarını biraz daha sıkarak Lyn'in çenesinin altına doğru gömdü. «Ne olur, benimle oyun oynamaktan vazgeç.»

Lyn yeşil gözlerini Jake'in bakışlarından kaçırarak, «Oyun oynamıyorum,» dedi.

Jake'in bakışları birden değişti, öfkeli bir pırıltı göründü. «Oynamıyor musun? Son kavgamızda benim hakkımdaki düşüncelerini açıkça ortaya koymuştun.»

Lyn merakla, «Ne dedim?» diye sordu.

Jake'in yüzü öfkeden gerildi. «Bunları yinele-

memi gerçekten istiyor musun? Yinelemek istediğimi sanıyor musun? Sen de pekâlâ biliyorsun ne dediğini.»

Lyn, Jake'in gözlerine yalvarırcasına bakarak, «Bilmiyorum,» diye fısıldadı.

Jake bir şeyler homurdandı. Suratı karmakarışık olmuştu. «Önemi yok,» dedi. «Her şey söylendi bitti. Son derece açık ve kesin konuştun Lyn.» Ayağa kalktı. Lyn elini uzatarak onu durdurdu.

«Jake, özür dilerim. Ne söylemişsem, lütfen bağışla beni...»

«Bağışlamak mı?» Jake'in dudakları acı bir gülüşle büküldü. «Hey yarabbi, sen insanı çıldırtırsın!» dedi. «Bu biçimsiz geceliğin içinde bile melekler kadar güzel ve çekicisin... sen de bunu bildiğin için böyle yapıyorsun, öyle değil mi? Bana açıkça sunulmuş olan şeyi almadığım için hâlâ kırık mı gururun?»

Lyn'in şaşkınlıktan bir an soluğu kesildi, sonra Jake tekrar karyolaya oturup da onu kendisine doğru çekince bir çığlık attı. Onun kollarından kurtulmaya çalıştı. Jake gözünü ayırmadan, öfkeyle bakıyordu ona.

«Eğer geri gelmenin nedeni buysa, bu kez seni düş kırıklığına uğratmayacağım,» diyerek Lyn'i hafifçe geri itti ve dudaklarına kapandı. Lyn birkaç saniye Jake'in elinden kurtulmak için boğuştu, başını öteye çevirmeye çalıştı, ama Jake'in dudakları onu öylesine hapsetmişti ki, bir yere kıpırdaması imkânsızdı. Lyn'in direnci giderek kırıldı ve bir an sonra gözlerini yumdu. dünya çevresinde dönüyor gibi oldu ve Jake'in dudaklarının hırslı baskısından başka bir şey

duymaz oldu. Lyn hareketsiz yattıkça, Jake'in öpüşleri yumuşadı. Kıza daha sıkı sarıldı, iyice kendine çekti. Lyn kendinden geçecek gibi oldu ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak dudaklarını araladı, Jake'in öpüşüne karşılık vermeye başladı. Elleri yavaş yavaş Jake'in sırtından ensesine yükseldi ve orada kenetlendi.

Jake birden geri çekildiğinde, Lyn kıpkırmızı olmuş, soluk soluğa kalmıştı. Dolgun dudakları şehvetle bükülmüş, gözkapakları yeşil gözlerini örtmüştü.

Jake onu hırsla geri iterek doğruldu ve odadan çıktı. Lyn tir tir titriyordu.

Lyn'in gözüne uzun süre uyku girmedi. Kafası Jake'in tutumuna takılmıştı. Onu böyle incitmek, böyle hırslandırmak için ne yapmış, ne söylemiş olabilirdi diye düşünüyor ve bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Acaba Jake onun belleğini yitirmesine de hâlâ inanmayıp oyun olarak mı görüyordu? Sözlerinden bu anlam çıkıyordu. Lyn kendi duygularını irdelemekten de kaçınıyordu. Jake'in öpüşü onu öylesine allak bullak etmişti ki, bunun nedenini araştırmayı da göze alamıyordu. En iyisi, olanları kafasından uzaklaştırmak, unutmaya çalışmaktı.

Ertesi sabah, gün, bir önceki gibi başladı ve devam etti. Lyn erkenden kalktı, mutfağa indi, ev işlerinde Mrs. Forrester'a yardım etti.

Yaşlı kadın onun yaptığı işleri görünce, «Sana bir şey diyeyim mi, çok hamaratsın ve yaptığın işi de iyi yapıyorsun,» dedi. «İnsanlar hiç belli olmuyor. Doğrusunu istersen, buraya ilk geldiğinde seni hiç gözüm tutmamıştı. Bütün gün ya-

tıyor, can sıkıntısından yakınıyor, dergileri karıştırıyor, tırnaklarını cilalıyor ve ben bir işin ucundan tutmanı rica edince de kıyameti koparıyordun. Şimdiyse bambaşka bir kız oldun.» Mrs. Forrester güldü. «Belleğini yitirmek yaradı sana.»

Lyn duyduklarından tedirgin oldu. Kaşlarını çattı. Mrs. Forrester'ın çizdiği portre çok tatsızdı. Yarı şaka, yarı korku içinde, «Belki de iki kişiliğim vardır,» dedi.

Mrs. Forrester da onun neşesine ve görüşüne katıldı. «Tam üstüne bastın,» dedi. «Sendeki değişikliği anlatacak söz bulamıyorum. Eskiden öyle çok boyanırdın ki... koyu koyu şeyler sürerdin suratına, mor farlar, kahverengi allıklar... Bir şey diyeyim mi, o halinle şeye benziyordun...» Mrs. Forrester yüzünü buruşturdu. «Ne demek istediğimi anladın işte,» dedi.

Lyn onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu; çünkü odasında bulduğu makyaj eşyaları ona da çok aykırı gelmişti. Giysileri de öyleydi. Hiçbirini beğenmemişti. Çok alacalı bulacalı, çok göze çarpıcı şeylerdi.

Öğle yemeğinden sonra Lyn tavuklara yem vermeye çıktı. Onların gıdaklayarak koşuşmaları hoşuna gidiyor, neşeyle gülüyordu.

O sırada bahçeye bir araba girdi. Arabadan genç, ince uzun bir adam indi ve Lyn'i coşkuyla selamladı.

«Lyn! Geri döndüğünü bilmiyordum! Bilsem daha önce gelirdim.» Adamın gözleri parlıyordu konuşurken. «Bu kılıkta pek hanım hanımcık bir halin var. Sonunda seni işe koşmaya başladılar mı?»

Lyn, ela gözlerin kendisini süzmesinden pek hoşlanmamıştı. Bir tuhaf bakıyordu bu adam. «Bu iş hoşuma gidiyor,» dedi.

Adam güldü. «Hadi Lyn, çocuk mu kandırıyorsun? Jake buralarda mı?»

Lyn, «Hayır,» diye kestirdi attı.

Adam Lyn'i hem çok şaşırtan, hem öfkelendiren bir hareket yaptı ve kolunu onun beline dolayarak kendine çekti, öpmeye çalıştı. Lyn hırsla başını çevirdi.

«Durun. Bırakın beni lütfen!» Adamı dirsekleriyle iterek kendinden uzaklaştırdı. Bu kez şaşırma sırası ona gelmişti.

Adamın suratı asıldı. «Neyin var senin? Ne yaptım?»

«Beni öpmeye hakkınız yok!» Lyn'in sesi öfkeden çınlıyordu.

«Hakkım mı yok!» Adam duyduklarına inanamamış gibiydi. Birden sinirlendi. «Geçen gelişinde öyle demiyordun ama. Bana kendin cesaret verdin, bu yolu kendin açtın,» dedi.

Lyn donakaldı. «Ben... ben Jake'le nişanlıydım,» diyebildi.

Adam somurtarak, «O zaman nişanlı olup olmamaya önem vermiyordun,» dedi.

Lyn'in yanakları alev alev yanmaya başladı. «Jake'le nişanlıyken beni... öpmenize izin mi verdim?»

«Öyle olduğunu pekâlâ biliyorsun. Şimdi birdenbire tutumunu değiştirip, 'el sürme bana' diyorsun. Neden?»

Lyn ne söyleyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu, yüzünü hiç görmemişti, oysa adamın dediğine göre

bir zamanlar kendisini öpmesi için cesaret vermişti ona. Duydukları karşısında isyan etti ve biriyle nişanlıyken bir başkasıyla flört etmiş olabileceği düşüncesi dehşete düşürdü onu. Acaba Jake bu durumu öğrenmiş miydi?

Adam da ona bakıyor ve baktıkça yakışıklı yüzü öfkeden kızarıyordu. Lyn'den bir cevap alamayacağını anlayınca, «Neyse boşver,» dedi ve arkasını dönüp eve girdi. Lyn aklını kurcalayan düşüncelerin tedirginliğinde, tavukların yemini vermeye devam etti.

Birden atelyenin köşesinden Jake'in heybetli yapısı göründü. Lyn onu görür görmez kızardığını hissetti. Jake'in az önce olanları görüp görmediğini ya da duyup duymadığını merak etti.

Jake belirgin bir alayla, «David gözden düştü mü artık?» diye sordu.

«David?» Lyn neden söz edildiğini kavrayamamış gibiydi.

«David Lane. Bizim veteriner.»

Lyn çaresizlik içinde göğüs geçirdi. «Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.»

Jake pis pis güldü. «Öyle mi? Oysa o seninle ilgili pek çok şey hatırlıyor gibi.»

Lyn kızaran yanaklarını göstermemek için başını çevirdi. «Sen... gördün...»

«Her şeyi gördüm ve duydum.»

Lyn'in dizlerinin bağı kesildi. Jake'in yüzündeki ifadeden, ona söyleyeceği hiçbir şeye inanmayacağı anlaşılıyordu. Ama yine de, «Kazadan önce neler olduğunu bilmiyorum Jake,» dedi. «Bana gerçeği anlatmanın zamanı gelmedi mi artık? Ne oldu? Bilmek zorundayım. Nişanlıydık, ama aramız pek iyi değildi, öyle mi? Birbirimizi

sevmiş olduğumuzdan bile kuşkuluyum.»

Jake buz gibi bakışlarla süzüyordu onu. «Bunu neden söyledin şimdi?»

«Ah, Jake! Ne olduğunu anlat bana.»

Jake donuk bir sesle, «Ne olacak, David oldu işte,» dedi.

Lyn'in soluğu tutuldu. Gerçi bunu bekliyordu, ama tahmininin gerçekleşmesi akıl alacak gibi görünmüyordu. Gerçekten David Lane'i, Jake'e tercih etmiş miydi? Karşısında duran adamın uzun, heybetli, erkeksi yapısını tepeden tırnağa süzdü. Jake de onun kendisine karşı duygularını sezmiş gibi bakıyordu gözlerinin içine. «Yani... David'le aramda bir şeyler mi geçti demek istiyorsun?» diye sordu Lyn.

Jake alaylı bir tavırla, «Sadece David olsa gene iyi...» dedi.

«Başkaları da mı vardı?» Lyn'in yüzünden, duyduğu dehşet açıkça okunuyordu. Sustular. Bir süre bakıştılar. Sonunda Lyn, «Kaç kişi vardı?» diyebildi.

«Sayısını ben de şaşırdım.»

Lyn tokat yemiş gibi ayakta sallandı. Yüzü kül gibi oldu. Jake onu kolundan tuttu, dengesini sağladı. «Atelyeye gel de otur,» dedi. «Bu halde David'in karşısına çıkmasan iyi olur.»

Jake, Lyn'i atelyeye soktu, kapıyı kapattı, sonra tablodaki mor kaplı kanepeye götürüp oturttu. İçine konyak katılmış bir bardak su verdi. Lyn bir yudum aldı, ama suratı buruştu. «Konyaktan nefret ederim,» dedi.

Jake gözlerini ayırmıyordu ondan. Ama aklından geçenleri kestirebilmek imkânsızdı.

Lyn bardağı bıraktı. Doğruldu. «Bana gerçeği

anlatmanın sırası geldi,» dedi. «Daha ne kadar sürecek bu durum? Jake, her şeyi bilmem gerek. Ve hepsini birden öğrenmek daha kolay olacak.»

Jake pencereye gitti. Lyn dışarda bir motor sesi duydu. Jake omuzunun üstünden ona baktı. «David gidiyor,» dedi. «Arasıra Sam'e bakmaya gelir.»

Lyn, «N'olur anlat,» diye yalvardı.

Jake omuzunu silkti. «Bu öyle kolay değil Lyn. Seninle çalıştığın galeride tanıştım. Bir sergiyi gezmek için gitmiştim oraya. Bana bir program dergisi sattın. Gülümsedin. Ben de seni yemeğe çağırdım. Ondan sonra haftada birkaç kez buluşmaya başladık. Sanat konusunda çok bilgiliydin. Çok güzeldin ve benimle birlikte olmaktan mutlu görünüyordun. Sana evlenme önerisinde bulundum.»

Lyn önüne baktı. Yüreğinin çarpıntısı hızlanmıştı. «Birbirimize âşık olduk,» diye fısıldadı.

Jake güldü. «Senin çarpıcı dış görüntün bir süre aklımı başımdan aldı Çok işim vardı, o yüzden seninle flört etmek için York'a gelip zaman yitirmek istemiyordum. Seni buraya çağırdım ve o sırada makul bir fikir gibi göründüğü için de nişanlandık.»

Lyn kirpiklerinin arasından ona baktı. Yüreği burkuluyordu. Dudakları titremeye başladı. Jake kendisine âşık olmuştu ve böyle değerli bir fırsatı kendisi tepmişti... ne aptalmış meğer!

«Buraya geldiğin ilk hafta resmini yaptım. Daha önce de modellik yaptığını söyledin. Doğrusunu istersen şaştım buna, ama çok güzel bir resim olacaktı, o yüzden yaptım tablonu. Ne var ki, o sırada bitirmem gereken bir iş vardı, gün-

düzleri pek göremiyordum seni. Annem olup bitenleri bana haber vermeyecek kadar ağzı sıkı bir insandır. Gerçi David'le birlikte gezmeye gittiğini, yüzdüğünü biliyordum, ama bunda bir kötülük göremedim. David'le hiçbir zaman yakın dostluğumuz olmadı, fakat fena çocuk değildir. Sonra bir gün buraya geldim, seni sordum, annem çayırda olduğunu söyledi... gittim ve seni David'le yakaladım. O zaman neler çevirdiğini anladım. Birbirimize ileri geri şeyler söyledik. David de bir köşede durmuş sızlanıyordu. Onu kovdum. Onu suçlamıyordum... senin ne biçim bir kız olduğunu anlamıştım artık. Sen de kendini olduğu gibi ortaya döküverdin, hattâ marifet yapmış gibi övüne övüne anlattın yaptıklarını. Seni oracıkta kovdum. Eşyanın bir kısmını aldın, gerisini de sonra alacağını söyledin. Sen gittikten sonra annem senin nasıl tembel, bencil, ukala olduğunu anlattı. Nişan bozuldu diye sevincinden çıldıracaktı.»

Lyn boğuk bir sesle, «Başkaları da vardı, dedin» diye fısıldadı.

«Hepsini kavga ettiğimiz zaman öğrendim. Sıraladığın liste başımı döndürdü. Daha sonra annem de seni erkeklerin aradığını ve çevrede dedikodu yapıldığını söyledi.»

«Öyleyse doktora nişanlıyız dediğin zaman nişanlı değildik. Bana da tuhaf gelmişti... çayırda karşılaştığımız zaman öyle haşin davranmıştın ki...»

Jake, «Kendimi zor tuttum o gün,» dedi. «Kavga ettiğimiz zaman bana söylemediğini bırakmamıştın. Aslında, seninle yatmak isteğime gem vurmama sinirleniyordun. Hattâ iktidarsız ya da

soğuk olmamdan kuşkulandığını bile söyledin.»

Lyn kulaklarını titreyen elleriyle tıkayarak, «Yoo, hayır!» dedi. «Yeter artık Jake, daha ötesini anlatma, bunları dinlemek dehşet verici bir şey. İnanamıyorum! Ben böyle şeyler yapmış olamam!»

Jake alaylı alaylı, «Ama yaptın,» deyince Lyn'in rengi büsbütün attı.

Atelyeden kaçmak istedi. Ama Jake daha atik davrandı, kapı ile Lyn'in arasına girerek yolu kapadı. Gözleri kor gibi parlıyordu. «O gün seni David'le yakaladığım zaman, yozluğundan ve kendini beğenmişliğinden tiksindim. Sen gittikten sonra da seni kolayca aklımdan sildim Lyn. Portrene her bakışımda, ne yaptığımı fark etmeden senin o sapık düşüncelerini tuale yansıtmış olduğumu gördüm. Resmini yapmak, seni gerçek yüzünle görmemi sağlamıştı. Sonra seni çayırda buldum. İlk anda başıma dert açtın diye sinirlendim.» Jake'in yüzü hırsla kırışmıştı.

Lyn, «Onu sezmiştim,» dedi. «Benimle uğraşmak istemediğin belliydi.»

Jake gözlerini Lyn'in pembe dudaklarından ayırmadan ona doğru bir adım attı. Jake'in bakışları, Lyn'i tedirgin etti. Geriye çekildi. Ama Jake bir adım daha yaklaştı. Dans ediyorlarmış gibi, Lyn titreyerek bir adım geriye atıyor, Jake de ona doğru ilerliyordu. Sonunda Lyn duvara dayandı.

Jake ağır ağır ona doğru eğildi, ellerini Lyn'in başının iki yanına koydu, saçlarını avuçlarına alarak onu oraya hapsetti.

Lyn titreyen sesiyle, «Jake, ne olur...» diye fısıldadı. Aralarındaki gerginlik, Lyn'in içinde bir

düğüm olmuş gibiydi.

Jake alaylı bir sesle, «Ne olur ne demek Lyn?» dedi. «İnanılmayarak kadar usta bir aktrissin, biliyor musun? Yeşil gözlerine, yumuşacık dudaklarına, beni kendine doğru çeken ağzına bakınca, senin bir çocuk gibi saf olduğuna yemin edebilirim. Tehlikeli bir insansın, biliyor musun bunu? Senin hakkında bütün bildiklerime, bütün hatırladıklarıma karşın, bazen değiştiğine inanacak gibi oluyorum.» Jake sağ elini Lyn'in saçlarının altından geçirdi, boynunu, kulaklarının arkasını, yanağını, çenesini okşadı. Lyn kıpırdamadan onu seyrediyordu.

Jake'in gri gözleri koyulaştı, gölgelendi, Lyn' in dudaklarına dikildi. «Lyn, benim için yine soyunmanı istiyorum,» dedi. «Poz ver bana. Resmini yapmak istiyorum.»

Lyn, onun kendisine hakaret etmek için böyle yaptığını anlayarak yüzünü buruşturdu ve ürperdi. «Bırak beni Jake,» diye yalvardı. «Başka hiçbir şey söyleme.»

Jake'in sesi sertleşti. «Ama seni bırakmak istemiyorum, Lyn. Seni bir kez bıraktım, geri geldin, öyle değil mi? Seni bir daha hiç sevmeyeceğim ve güvenmeyeceğim, ama bana eskiden sunduğun şeyi almak arzusuyla yanıyorum.»

Jake'in ses tonundaki sertlik, Lyn'i paniğe uğrattı. Oradan kaçıp kurtulmak için çırpınmaya başladı. O boğuştukça, Jake acımasız bir sertlikle duvara itiyordu onu. Sonunda adaleli bacaklarını iyice Lyn'e yapıştırarak kıpırdamasını önledi. Ellerini haşin bir tavırla Lyn'in başına götürdü, başını geriye çekti ve dudaklarına uzanmaya çalıştı. Lyn direniyordu. Ne var ki, onun

direnmesi Jake'i büsbütün alevlendiriyor, büsbütün coşturuyordu. Lyn'in dudaklarını acıtarak araladı ve ezerek öpmeye başladı. Lyn bu öpüşe karşılık vermemek için kendini tutmaya çabalıyordu. Ama Jake'in ,elleri kazağının altına girip de onu okşamaya başlayınca, Lyn'in yüreği de deli gibi çarpmaya başladı ve inleyerek Jake'e sarıldı.

Jake titriyordu. Lyn, vücuduna değen kaslardaki titreşimi duyabiliyordu. Jake dudaklarını Lyn'in boynunda gezdirdi. Öpüşünün ateşi derisini kavuruyordu sanki. Lyn titrek bir sesle «Jake,» diye fısıldadı. Sesinin tonu duygularını ortaya vuruyordu. Ve Jake'in nefret ederek de olsa kendisine sahip olmasına direnemeyeceğini anladı o anda.

Jake birden homurdanarak onu kendinden uzaklaştırdı ve topuklarının üzerinde dönerek kapıyı vurdu çıktı, Lyn'i atelyede tek başına bıraktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu olay ilişkilerini büyük ölçüde etkiledi ve tabii değiştirdi de. Artık birbirleriyle yalnız kalmaktan kaçınıyorlar, yemeklerde karşılaştıkları zaman da mümkün olduğunca normal davranmaya çalışıyorlardı. Mrs. Forrester onların bu durumunu sürekli gözlüyor, Jake'i görünce Lyn'in nasıl huzursuz olduğunu seziyor, ama hiç se-

sini çıkarmıyordu.

Lyn ev işlerini yapıyor, Sam'le yürüyüşe çıkıyor, akşamları ise ya okuyor ya da müzik dinliyordu. Jake akşamları genellikle atelyesinde oluyordu. Arada bir onlarla oturuyorsa da, başını hiç kitabından kaldırmıyor ve Lyn'in yüzüne bakmıyordu. Lyn ise onun düzgün profiline gözünün her değişinde kızardığını hissediyordu.

Buradaki yaşantıyı seviyordu. Ne işten yılıyor, ne de yalnızlıktan yakınıyordu. Onu üzen tek şey Jake'in tutumuydu. Annesi ise, birlikte iş yapmaya başladıklarından bu yana ona yakınlık gösteriyordu ve dost olmuşlardı. Her biri kendine düşen işleri yapıyor ve iyi anlaşıyorlardı. Hattâ aralarında bir sevgi bile doğmuştu.

Bir gün Mrs. Forrester, Lyn'e böğürtlen toplamasını, ertesi gün elma ve böğürtlen reçeli yapacaklarını söyledi.

Lyn, Sam'i yanına aldı. Elinde büyük bir plastik kapla evin yakınındaki fundalıklara gitti. Böğürtlenler iyice olgunlaşmıştı. Lyn böğürtlen toplamaya başladı. Birden Sam havlamaya başladı. Lyn dönüp bakınca, David Lane'in arabasını gördü. Kızararak durdu. Jake'in anlattıkları aklına geldi ve sarışın adam arabadan indiği zaman, düşündüklerinden dolayı Lyn'in başı döndü, midesi bulandı.

Sam birden ulumaya başladı. Lyn, huzursuzluğunu köpeğin sezdiğini ve bir içgüdüyle ulumaya başladığını kavradı.

David bir kaşını kaldırarak durdu. «Sam'in nesi var? Yoksa burada herkes bana düşman mı kesildi? Önce sen sepetledin beni, şimdi de bu... Tanımadın mı beni, Sam?» David sırıtarak köpe-

ğe elini uzattı. Ama Lyn, Sam'in tasmasına asılarak, kendisini korumak istercesine köpeği yanına çekti.

David yüzünü buruşturarak, «Bakıyorum hâlâ dalga geçiyorsun, Lyn,» dedi. «Ben de yüzmeye gidelim demek için gelmiştim. Hava çok güzel, ziyan etmeyelim bu günü.»

Lyn, «Hayır sağolun,» dedi. «Ben yüzmem.»

David afalladı. «Yüzmez misin?» Şaşırmıştı. Sonra Lyn'in arkasına doğru baktı. Yüzü bozuldu. «Merhaba Jake,» dedi. Bunu söylerken de kıpkırmızı kesilmişti.

Jake geldi, Lyn'in yanında durdu. Göz göze geldiler. Ama Lyn, onun bakışlarından hiçbir şey okuyamadı.

Jake alaylı bir tavırla, «David haklı,» dedi. «Tam yüzmeye gidilecek gün. Neden hep birlikte gitmiyoruz?»

David hemen atıldı. «Harika olur.»

Lyn saçlarını savurarak başını salladı. «Ben gidemem,» dedi. «Giyecek bir şeyim yok.»

Jake donuk bir tavırla, «Beyaz bikinin yukarda duruyor,» dedi. Sonra David'e baktı. «Hadi sen önden git. Biz arkadan geliriz.»

David, «Olur,» deyip yola koyuldu. Lyn böğürtlen toplamaya devam ediyordu. Jake onu birden kolundan tutup çekti.

«Gerçekle yüz yüze gelmek zorundasın,» dedi. «Hadi git de bikinini giy, Lyn.»

Lyn yutkundu. «İstemiyorum.»

«Bunun farkındayım. Ama gerçeği kabullenmek cesaretini göster. Ne kadar istersen iste, geçmişinden kaçamazsın.» Jake'in sesi yumuşamıştı.

Lyn gözlerinin dolduğunu göstermemek için başını eğdi.

Böğürtlenleri eve götürdü, Mrs. Forrester'a akşam üstü biraz daha böğürtlen toplayacağını söyledikten sonra odasına çıkıp bikiniyi buldu. Bikiniyi giydiği zaman utançla ürperdi. Ufacık bikini, ince belini, uzun bacaklarını, dik göğüslerini daha da belirginleştiriyor, neredeyse çırılçıplakmış duygusunu uyandırıyordu. Lyn mayonun üzerine pantolonunu ve süveterini geçirip aşağı indi.

Jake, kolunun altında havlularla, onu bekliyordu. Donuk bir bakışla onu süzerek, «Hazır mısın?» diye sordu.

Lyn onunla göz göze gelmekten kaçınarak başıyla evet dedi. Arabayla bir süre gittikten sonra, yeşilliklerin arasında modern bir eve geldiler. Kapıda çiçekli bikini giymiş bir kız karşıladı onları ve Lyn'i soğuk bir gülümsemeyle selamladı.

Evin arka bahçesindeki yüzme havuzunda gençler vardı. İçlerinden birkaçı Lyn'e el salladı. Lyn, kendisini coşkuyla selamlayanların hepsinin erkek olduğunu görünce içi burkuldu. Lyn havuzun arkasındaki soyunma odasına doğru yürürken havuz başında oturan kızların kendisine ters ters baktıklarını gördü.

Jake soyunma kabinlerinden birine girdi. Lyn de öteki kabinde soyunup bikinisiyle dışarı çıktı. Jake onu kapının önünde bekliyordu. Lacivert mayosu, kıllı göğsü, yanık teni ve erkeksi tavrıyla son derece çekici bir hali vardı. Birbirlerini sessizce süzdüler.

Jake birden elini uzattı. Haşin bir tavırla, «Ha-

di gel, bütün gün burada dikilip duracak değiliz ya,» dedi.

Lyn, havuzu çevreleyen mavi fayansların üzerinde durdu. Sonbahar güneşinin sudaki parıltılarını seyrediyor, çevresindekilerin gülüşmelerine kulak veriyordu.

Jake'e usulca, «Geldiğimizde bizi karşılayan kız kimdi?» diye sordu. «Eğer adını bilmediğimi belli edersem gülünç düşerim.»

«Petra Williams. Babasının on beş kilometre ötede bir fabrikası var. Halleri vakitleri çok iyi. Sanırım Petra, senin David Lane'i elinden almış olmanı hazmedemiyor.» Jake'in sesi alaycıydı.

Lyn başını eğdi. «Petra... onu seviyor mu?»

«İlgi duyuyordu, ama sen piyasaya çıkınca her şey altüst oldu.»

Lyn, «Yaa!» dedi.

Jake o yumuşak, ama soğuk sesiyle, «Evet,» diye karşılık verdi. «Yaa!» Sonra Lyn'in vücudunu tepeden tırnağa süzdü.

Sonunda, «Buraya yüzmeye gelmiştik, unuttun mu?» dedi. Ve Lyn'in cevabını beklemeden suya daldı.

Lyn suya baktı. Su başını döndürüyordu. Jake'in esmer başı suyun üzerinde göründü ve ona ters ters baktı. «Orada durup da herkesin hayranlığını toplamayı mı bekliyorsun Lyn?» diye sordu. «Balık gibi yüzdüğünü unuttun mu yoksa. Hadi atla.»

Lyn dudağını büktü. Acıtıncaya kadar ısırdı. «Ben... yüzebileceğimi sanmıyorum,» dedi. «Korkuyorum Jake.»

Jake'in kaşları çatıldı. «Atla. İnsan yüzmeyi unutur mu hiç? Suya girince hatırlarsın.»

Lyn titreyerek, «Yapamayacağım!» dedi.

Jake'in yüzü karardı. Elini uzattı, Lyn'i kolundan tutup suya çekti. Kız bir çığlık attı. Sonra dibe battığını hissetti. Çırpınarak yüzeye çıkmaya çabaladı. Su yutuyordu. Çamaşır makinesine atılmış çamaşır gibi dönüp duruyordu suyun içinde. Birden kollarından tutulup havuzun kıyısına çekildiğini fark etti. Öksürüyor, ağzından sular boşanıyordu. Jake onu taşların üzerine yatırdığı sırada başlarına kalabalık toplandı. Lyn'in ağzından burnundan sular boşanıyordu. Soluk aldıkça ciğerleri acıyordu. Birden ağlamaya başladı.

Şaşkın bir ses, «Ne oldu?» diye sordu.

Bir başkası, «Lyn balık gibi yüzer... yoksa bayıldı mı?» dedi.

Jake hiçbir şey söylemeden onu kucağına aldı; oraya birikenlerin arasından yürüdü.

Soyunma odasına geldiklerinde, Jake sertçe, «Kendi başına giyinebilecek misin?» diye sordu.

Lyn başını salladı. Saçları başına yapışmış, ona çocuksu bir görüntü vermişti. Jake onu kabine itti. Lyn titreyerek giyindi. Birkaç saniye sonra Jake kapıyı vurdu.

«İyi misin?» diye seslendi.

Lyn kabindeki tahta sıranın üzerine çökmüş, soluk almaya çalışıyordu.. «Evet,» diyerek kalktı, kapıyı açtı.

Arabada eve dönerlerken Lyn, «Kendimi gülünç duruma düşürdüğüm için çok özür dilerim Jake,» dedi.

«Unut bunu.»

Lyn onun öfkeli olduğunu görünce içini çekti. «Galiba.. bazı şeyleri unutmuşum,» dedi. «Oy-

sa doktor eskiden öğrenmiş olduğum şeyleri hatırlayacağımı söylemişti; demek yüzmek öyle bir meleke değilmiş.»

Jake hırsla, «Daha zevkli melekelerini hatırlayacağından kuşkum yok,» diye karşılık verdi.

Lyn kıpkırmızı kesildi. «Yapma!»

Jake döndü. «Ne yapmayayım?» dedi. «Doğruyu mu söylemeyeyim? Gerçeği öğrenmek istediğini sanıyordum Lyn. Kendinle ilgili bütün gerçekleri bilmek istiyordun hani.»

Lyn sözü uzatmadan başını öne eğdi. Jake haklıydı. Geçmiş, her zaman bir karabasan gibi çıkacaktı karşısına.

Jake arabayı bahçeye park etti. Lyn titreyerek indi. Mrs. Forrester onları görünce şaşırdı. «Çabuk döndünüz,» dedi.

Jake, «Lyn yüzmek istemedi,» diye cevap verdi.

Mrs. Forrester, Lyn'in ıslak saçlarına baktı. «Ama yüzmüşe benziyor,» dedi.

Jake, «Hayır,» diye kestirip attı. «Yüzemediğini kanıtlamaya çalıştı, hepsi o.» Sonra atelyesine girip kapıyı vurdu.

Birkaç gün sonra Jake, Lyn'i kontrolden geçirtmek üzere hastaneye götürdü. Doktor onu muayene etti, birkaç soru sordu, aldığı cevaplar karşısında yüzünü buruşturdu. «Demek bir değişiklik yok ha?» dedi. «Şimdiye kadar bir şey hatırlamadınızsa, belleğinizin yerine gelmesi oldukça uzun sürecek demektir.»

Lyn dudağını ısırdı. «Ne kadar sürer?»

Doktor omuzlarını silkti. Kaşlarını çattı. «Kimbilir. Anlaşılan, geçmişinizi unutmayı yeğliyor-

sunuz. Siz araya çektiğiniz duvarı ayakta tutmaya kararlı olduğunuz sürece yapılacak iki şey var: Ya bu duvarı zorla kaldıracağız, ya da kendiliğinizden onu kaldırmak isteyeceksiniz. Kararı siz verin.»

Lyn, bu kararı vermekten çekiniyordu. Önüne baktı. «Ben... ben...» diye kekeleyerek bir şey söylemek istediyse de sustu.

Doktor öne eğildi «İyi misiniz?»

Lyn yutkundu. «Evet... teşekkür ederim.»

Doktor çenesini sıvazlayarak, «Bunu aceleye getirmeye gerek yok,» dedi. «Bu arada bir değişiklik olmazsa, bir ay sonra yeniden görürüm sizi. Size söylediklerimi düşünün. Eğer belleğinizi zorla yerine getirmemizi isterseniz, gerekli uzmanlardan sizin için randevu alırım.»

Lyn, «Ne yapacaksınız?» diye sordu.

Doktor güven verici bir biçimde gülümsedi. «Çeşitli yöntemler var. Hipnotizma denenebilir, ama bilinçaltınızda bir direnme varsa, bu başarısız olacaktır. Başka yöntemler de var, ama dediğim gibi, siz kararsız olduğunuz sürece bunlar işe yaramayacaktır.»

Doktordan çıktıktan sonra, Jake Lyn'i eve götürdü. Yol boyunca ikisi de düşüncelere daldılar. Evin önünde park ederlerken, Lyn, «Bana çok iyilik ettin Jake, ama doktorun dediği gibi belleğimin yerine gelmesi çok uzun süre alacaksa, York'a dönmem gerek... Herhalde oturduğum bir ev ya da oda vardı. Sanat galerisine gidersem, belki bir şeyler öğrenebilirim. Bunu daha önce yapmam gerekirdi zaten.»

Jake, «Sen hastanedeyken ben gittim galeriye,» dedi. «Oradan ayrıldığını söylediler. York'

daki evinden de çıkmışsın. İki yere de adres bırakmamışsın. Kaza geçirdiğin zaman nerede oturduğunu bilmiyorum. Ama beraber olduğun kişi her kimse, polise başvurup seni aramamış.»

Lyn'in omuzları umutsuzlukla çöktü. «Yaa!» dedi. «Öyleyse kendime bir iş ve ev bulmam gerek. Senin iyiliğini ömür boyu sömürecek değilim ya.»

Jake kararlı bir tavırla, «Atelyeye gel,» dedi. «Seninle konuşacaklarım var.»

Lyn geçen sefer atelyede olanları hatırlayarak çekindi.

Jake hırsla, «Korkma gel, elimi sürecek değilim sana,» dedi.

Lyn kızararak, Jake'in arkasından atelyeye girdi. Jake kapıyı kapadı ve boynunu bükmüş duran Lyn'e baktı.

Birden, «Annemle birlikte çalışırken iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?» dedi.

Lyn başını kaldırdı. «Çok iyi. İyi anlaştığımızı sanıyorum.»

Jake gözünü ondan ayırmadan, «Burayı sıkıcı buluyor musun?» diye sordu.

Lyn yere bakarak, «Jake, buraya bayılıyorum, biliyorsun,» dedi. «Wind Tor'un her şeyini seviyorum, manzarayı, doğanın güzelliğini... burası harika bir yer.»

«Burada kalmak ister misin?»

Lyn başını kaldırdı. Gözleri dolmuştu. «Bana neden eziyet ediyorsun? Burada kalamayacağımı biliyorsun.»

«Neden kalamayacakmışsın?»

Jake'in ses tonu Lyn'i şaşırttı. «Çünkü sen... Ben...» Lyn sözün gerisini getiremedi, kıpkırmı-

zı kesildi, dudakları titriyordu. «Burada kalamam,» diye kestirdi attı.

«Birtakım koşullarla kalabilirsin.»

«Ne gibi koşullar?»

Jake sert bir sesle, «Seninle evlenmeyi tasarlamıştım. Hâlâ da evlenebiliriz,» dedi.

Lyn'in gözleri acıyla doldu. «Söyleme bunu!» diyerek arkasını döndü.

Jake soğuk bir tavırla konuşmasını sürdürdü. «Bizimki anlaşmalı bir evlilik olacak. Sen, şimdi olduğu gibi ev işlerinde anneme yardım edeceksin. Herhangi bir işte çalışıyormuşsun gibi olacak. Ben de sana giysilerin vb. için ayda belirli bir para vereceğim... Eğer Wind Tor'da kalmak istediğini söylerken içtenlikle davranıyorsan, kalmaman için bir neden yok.»

Lyn döndü, duyduklarına inanamadığını belirten bir bakışla, «Ama evlenmemize hiç gerek yok ki,» dedi. «Karın olmadan da evinizin işini yapabilirim.»

«Annemle birlikte kalıyoruz, ama gene de seninle aynı evi paylaşmak aykırı olur. Tek çözüm evlenmek.»

«Olmaz öyle şey. Evlilik, ev işlerini yapmanın da ötesinde bir şeydir.»

Jake buz gibi bir sesle cevap verdi. «Normal olarak öyledir. Ama bizim durumumuzda, aramızda hiçbir şey olmayacak. Bu evin kâhyası ile ne ölçüde ilişkimiz varsa seninle de o kadar olacak.»

«Saçma bu. Ciddi konuşmuyorsun herhalde.»

«Son derece ciddiyim. Bence hiçbir sakınca yok. Başka biriyle evlenmeye niyetim yok. Senin hakkında öğrendiklerimden sonra, yaşamıma

bir başka kadın sokmam. Seninle ilgili her şeyi biliyorum Lyn, her erkek karısını bu kadar yakın tanıyamaz. Ve sana hep kuşkuyla, hep alayla bakıyorum. Bu benim için çok elverişli bir durum. Artık aldatamazsın beni. Tabii evlenirsek, yanma hiçbir erkek yaklaşamayacak, aksi takdirde seni doğduğuna pişman ederim.» Jake'in buz gibi bakışı ürkütücüydü. «Eğer Wind Tor'u sevdiğini söylerken de numara yapıyorsan, bu teklifime cevap vermeden çok iyi düşün. Benimle evlenirsen bir daha buradan bir yere adım atamazsın. Gece gündüz burada kalıp, anneme yardım edeceksin... eğer bu tür yaşantıyı gerçekten sevip istiyorsan, ne âlâ. Aksi takdirde, burada sana cehennem yaşantısı çektiririm Lyn, bilesin.»

Lyn, Jake'in ses tonundan ürkmüş titriyordu. «Jake, benden nefret ediyorsan, ne diye evleniyorsun?» diye sordu.

Jake'in yüzünden bir şey anlamak imkânsızdı. Taş gibi duruyordu. «Seni cezalandırmak için, Lyn,» dedi. «Ya yepyeni bir insan oldun, o zaman burada mutlu olursun. Ya da beni kandırmaya çalışıyorsun, o zaman da Wind Tor'da hapsolursun. Sana yirmi dört saat düşünme payı veriyorum.» Resim sehpasına döndü. «Ben çalışacağım. Artık gitsen iyi olur.»

Jake'in önerisi Lyn'e çekici ve akla yakın gelmişti. Onun karısı olmak fikri heyecan veriyordu. Ama geçmiş, hep aralarında olacak ve Jake hiçbir zaman geçmişi unutmayacak, onu bağışlamayacaktı. Ceza vermek istediğini söylemişti ve söylediğini de yapacağı kesindi. Lyn'i gözünün önünden ayırmayacak ve her an bir acıyı

yaşayacaklardı. Oysa Lyn her geçen gün Jake'e daha fazla bağlanıyor ve giderek bu duygusunu gizleyemez duruma geliyordu. Jake'in ona önerdiği, aslında iki cehennemden birini seçmekti. Çünkü artık Jake'den uzak yaşamak da bir cehennem hayatı olacaktı onun için. Wind Tor'dan ayrılacak olursa, Jake'i bir daha göremeyeceğini biliyordu. Buna dayanamazdı. Eğer onunla evlenip burada kalırsa, her şey Jake'in elinde olacak, Lyn kendini savunamayacaktı.

Jake'i sevdiğini, hem de vazgeçilmez bir biçimde sevdiğini anladığı anda düşüncelerinin gerisi gelmedi.

Acaba Jake, onun kendisini sevdiğini tahmin etmiş miydi? O yüzden mi evlenme önerisinde bulunmuştu? Yoksa, sadece geçmişte Lyn'in yaptıklarının öcünü almak mı istiyordu?

O akşam Jake atelyeye gitmeyip oturma odasına geldi. Lyn, onun kasten geldiğini sezdi. Jake kanepede Lyn'in yanında oturuyordu. Bacakları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Oysa Jake, Lyn'e hiç bakmadan gazetesini okuyordu. Lyn de dikkatini yamadığı çarşafa vermeye çalışıyordu, ne var ki, bir süre sonra aklını yaptığı işe veremeyeceğini anlayınca çarşafı katlayıp kaldırdı.

«Ben... yatmaya gidiyorum,» dedi.

Mrs. Forrester, «İyi geceler kızım,» dedi.

Ertesi sabah, uykusuz geçen gecenin ardından yorgun bir yüzle mutfağa girdiğinde Jake'le karşılaştı. Jake, «İyi uyuyamadın mı Lyn?» diye alaylı bir sesle sordu.

Lyn sinirlendi. Geçmişte kötü şeyler yapmış olabilirdi, ama Jake'in bu yaptığına da işkence

denirdi ancak.
Lyn, «Önerin üzerinde düşündüm,» dedi
«Ve?»
«Kabul ediyorum.» Lyn bütün cesaretini toplamış konuşuyordu.
Jake başını eğdi. «Oldu. Ben gerekli işlemleri hazırlatırım.» dedi.
«Evet, ama...» Lyn dehşete kapıldı. Jake'in böyle hemen harekete geçeceğini beklemiyordu.
«Evet? Beklememiz için bir neden var mı, Lyn? Nasıl olsa, bu anlaşmalı ve ikimizin de yararı için yapılan bir evlilik olacak. Senin bu evdeki durumunu ne kadar kısa sürede açıklığa kavuşturursak o kadar iyi olur.»
Lyn'in aklına birden bir şey geldi. «Evet, ama belleğimi yitirmiş durumda evlenemem ki,» dedi.
«Öyle, ama kim olduğunu biliyoruz, aklî dengen de yerinde olduğuna göre benimle evlenmemen için bir neden var mı?»
Lyn kekelemeye başladı. «Sanırım... yok.»
Jake başını sallayarak, «Tamam,» dedi. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü gitti.
Lyn, Mrs. Forrester'ın göstereceği tepkiyi kestiremediği için bu konuyu ona açmadı. Üç gün sonra yemek yerlerken, Jake, «Anne, Lyn'le gelecek hafta evleniyoruz,» dediği zaman, Lyn mi daha çok şaşırdı, yoksa Mrs. Forrester mı, onu kestirmek zor oldu.
Mrs. Forrester birkaç saniye içinde kendini toparlayarak, «Öyle mi?» diye oğlunu süzdü. Gözlerinde kaygı vardı.
Jake sakin sakin yemeyi sürdürerek, «Patırtısız gürültüsüz bir tören yapılacak. Kimse bulunmayacak.»

Mrs. Forrester merakla Lyn'e döndü. «Sana da uygun geliyor mu bu kızım?» diye sordu.

Lyn onunla göz göze gelmemeye özen göstererek, «Evet,» diye fısıldadı.

Mrs. Forrester, «Ya balayı ne olacak?» dedi.

Jake, «Balayı olmayacak,» diye kestirip attı.

Yemekten sonra Jake atelyesine gittiği zaman, Mrs. Forrester, Lyn'e «Ne yaptığının farkında mısın kızım?» dedi. «Benim oğlum sert erkektir, taş gibidir... Kolayına unutup bağışlamaz. Dünyayı bir kadına cehennem edebilecek yaradılıştadır.»

Lyn yanaklarının alev alev olduğunu hissetti. Dudaklarını ısırarak, «Ben... onunla evleneceğim. Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama...» dedi.

Mrs. Forrester içini çekti. «Kendine dikenlerden bir şilte yapıyorsun kızım. O dikenlerin üstünde yatmayı göze alman gerek.»

Lyn, Jake'in de aynı şiltede yatması koşuluyla her şeye katlanabileceğini geçirdi aklından.

Evlenmelerinden bir gün önce, Jake onu York'a götürdü ve giyecek bir şeyler almakta ısrar etti. Lyn birtakım giysiler seçti. Jake parayı verdikten sonra, «Çok tokgözlü davrandın,» dedi. «Daha yüksek bir fatura bekliyordum.»

Lyn, biri mavi, biri yeşil iki blucin, plili bir siyah etek, üç süveter almıştı. Nikâhta giymek üzere de dik yakalı, uzun kollu, bol etekli açık pembe bir elbise seçmişti.

Eve dönerlerken, Jake bir yapıyı göstererek, «İşte burada çalışıyordun,» dedi.

Lyn sanat galerisine bakarken, belleğinde en

ufak bir kıpırtı olmadı. Jake bir an onun yüzüne dikkatle baktıktan sonra yola devam etti.

Ertesi gün evlendiler. Lyn, Jake'in kurşunî gözlerinden başka bir şey görmediği ve yüreğindeki acıdan başka bir şey duymadığı için, evlenme töreninde neler olup bittiğini bile anlayamadı. Nikâhtan sonra eve döndüler. Lyn ile Mrs. Forrester, soğuk yiyeceklerden oluşan bir yemek hazırladılar. Yemekten sonra Mrs. Forrester bulaşığı yıkarken, Lyn, Sam'i yürüyüşe çıkardı. Sonra istemeye istemeye eve döndü. Ev sessizdi, görünürde kimseler yoktu. Lyn yukarı çıktı, kayınvaldesinin kapısını vurdu, cevap alamadı. Sonra pembe elbisesini çıkartmak için kendi odasına gitti. Yeni aldığı blucini çıkarmak için çekmeceyi açtığı sırada konsolun boş olduğunu gördü. Şaşkınlıkla gardroba koştu, gardrop da bomboştu. Lyn şaşırdı. Merdiven başına gidip kayınvaldesine seslendi. Jake göründü ve merdivenden çıkmaya başladı.

Lyn, «Annene seslenmiştim,» dedi. «Ben... elbiselerim yok olmuş.»

Jake yürüdü, annesinin kullandığı büyük yatak odasının kapısını açtı.

Lyn'i eliyle içeriye buyur etti. Lyn şaşkınlık içinde Jake'in peşinden odaya girdi. Jake kapıyı kapattı ve kapıya dayanarak, sakin bir sesle, «Aradıkların gardropta,» dedi.

Lyn gardrobu açınca giysilerinin özenle yerleştirilmiş olduğunu gördü. «Annenin odasını alamam... Ben kendi odamdan memnunum,» dedi. «Annen çok zarif davranmış, ama buna izin vermemeliydin.»

Jake soğuk bir tavırla, «Bir şeyi unutuyorsun,»

dedi. «Çevrene iyice bak.»

Lyn tekrar gardroba döndü ve birden yanakları ateş gibi yanmaya başladı. Jake'in giysileri de kendisininkilerin yanında asılıydı. Lyn'in yüzü korkuyla gerildi. «Neden...? Sen... hani anlaşmalı bir evlilik olacak demiştin. Ben... seninle aynı odada yatamam, yatmayacağım!»

Jake bıyık altından gülümseyerek, «Benim karımsın,» dedi. «Doğal olarak, annem aynı odada yatacağımızı düşünüyor. Ayrı odalarda yatacak olursak, karı koca yaşamı sürmediğimizi herkes anlar. Oysa kimsenin bunu bilmesini istemiyorum.»

Lyn umutsuz bir çıkışla, «Kimse bilmez,» dedi. «Ben kimseye söylemem.»

«Ya birimiz hastalanırsak da doktor gelirse? Ya da komşulardan biri durumu fark edecek olursa? On dakikada çevreye yayılır... Hayır Lyn, bu odada birlikte kalacağız.»

Lyn titreyerek geri çekildi, «Olmaz Jake. Bana bunu yapamazsın!»

Jake kuru bir sesle, «Sana bir şey yapmaya niyetim yok,» dedi. «Geçen gün kendimi kaybettim. Bu da bana ders oldu, beni kolayca baştan çıkarabileceğini anladım. Bir daha da olmaz bu. Aynı yatakta yatacağız, ama sana elimi bile sürmeyeceğim.» Alaylı gözlerle Lyn'e baktı, «Bakalım bu hangimize daha zor gelecek?»

Lyn acıyla gözlerini kırpıştırdı. Jake bunu ta başından tasarlamıştı demek. Onun koynunda yatacak ve yanındaki erkeğin kendisinden nefret ettiğini bilmenin acısını yaşayacaktı. Bu, Jake'in planladığı cezanın bir bölümüydü. Jake onun kendisine âşık olduğunu anladığı anda, ipi

leri eline almıştı.

Lyn tedirginlik içinde, «Benden nefret ediyorsun,» dedi.

Jake'in yüzündeki anlatım değişti. Gözleri birer kor gibi yanmaya başladı. «Evet,» dedi. «Beni gülünç düşürdün, aptal yerine koydun, ben de seni kovdum ve yaşamımdan silip attım. Ama senin ne adi bir şıllık olduğunu unutmam ve sana yeniden âşık olmam için bir plan yapıp buraya döndün yine...» Lyn'i omuzlarından tutup sarstı. «Ama bu tuzağa düşecek kadar budala değilim, Lyn. Bir an beni tongaya bastırdığını itiraf ederim, hani atelyede. O gün aklımı öylesine başımdan aldın ki, kendimi de, kendime olan saygımı da kaybetmek üzereydim. Ama tam zamanında aklım başıma geldi. Şimdi göründüğün gibi olamazsın sen, bu görüntün sadece numara. Ama ben de sana bir ders vereceğim. Ve bu numarayı sonuna kadar sürdürmeye zorlayacağım seni. Bunu bir süre götürmek kolay, öyle değil mi? Ama bu iş aylarca sürünce, gerçekte olmadığın gibi davranmaktan nasıl bıkacağını göreceğiz bakalım.»

Lyn ağlayarak arkasını döndü.

«Ne oldu Lyn? Yüzüme bak. Suratını görmek istiyorum.»

Lyn, ağladığını belli etmemeye çalışarak başını salladı. Jake yerinden fırladı, Lyn'i tuttuğu gibi kendine çevirdi.

Sert bir sesle, «Korktun mu, Lyn? Umarım, korkmuşsundur. Kendi kazdığın kuyuya düştüğünü anladıkça nasıl korktuğunu keyifle seyredeceğim.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lyn o gece erkenden yattı. Jake gelmeden uyumak istiyor, ama yaşamakta olduğu gerginliğin buna fırsat vermeyeceğini de biliyordu. Rüzgâr delice esiyordu. Bu yabancı odanın her yanı kendisini ürküten gölgelerle doluydu sanki. Yavaş yavaş Lyn'in gözleri odaya alıştı, eşyaları tek tek ayırt etmeye başladı.

Jake'in ayak sesi duyulunca, Lyn'in yüreği hop etti. Hemen gözlerini yumdu, düzenli soluk almaya çalıştı. Jake kapıyı kapadı, soyundu. Lyn, onun karyolanın yanına geldiğini sezince çıldıracak gibi oldu.

Jake yorganı açıp yatağa girdi. Lyn sırtüstü yatmış, başını öte yana çevirmişti. Uyuyormuş gibi düzenli soluk almaya çalışıyordu.

Jake alaylı bir sesle, «İyi geceler, Lyn,» dedi.

Lyn, konuşursa titrediği belli olur korkusuyla hiç cevap vermedi. Jake hafifçe güldü. Arkasını dönüp yattı. Çok geçmeden solukları belirli bir düzene girdi. Bir kez kıpırdandıysa da, sonra hiç kımıldamadan yattı ve Lyn onun uyuduğunu anlayınca rahatladı.

Ertesi sabah, güneşin ışıkları ve kuş sesleriyle uyandı. Jake mışıl mışıl uyuyordu. Lyn usulca döndü, onu seyretmeye başladı. Jake Lyn'e doğru dönerek yan yatmış, bir elini başının altına koymuştu. Saçları yastığın üzerine

dağılmıştı. Lyn, yüreğini sızlatan bir sevgiyle baktı ona. Jake'in sert çizgileri uykuda yumuşamıştı. Dudakları aralıktı. Yanakları pembeleşmişti. Lyn'in dudakları öpmek isteğiyle titriyordu. Yavaşça başını kaydırdı, ona yaklaştırdı. Jake'in uyuduğuna kesinlikle inanınca dudağının ucuyla, ama büyük bir istekle onun avucunu öptü. Bu öpüşü daha uzatmak ve isteklerinin doğrultusunda hareket etmek için titriyordu.

Gözlerini Jake'in yüzüne çevirip de, alaycı gri gözlerin kendisine baktığını görünce kıpkırmızı kesildi. Bir an ne kımıldayabildi, ne konuşabildi.

Jake sakin bir sesle, «Daha çok erken,» dedi. «Aşağı in de, bana çay getir.»

Lyn, onun alaycı bakışlarından kaçmak fırsatını bulduğu için sevinerek kalktı, kayınvaldesinin verdiği eski sabahlığı aramaya koyuldu. Sabahlık astığı yerde değildi. Onun yerine gülkurusu, tüylü yünlüden bir sabahlık asılıydı. Aynı renk satenden biyeleri vardı. Lyn, kaşlarını çatarak Jake'e döndü. Jake kollarını başının altına kavuşturmuş, hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu.

«Düğün armağanı,» dedi. «Beğendin mi?»

Lyn sabahlığa okşarcasına dokundu. «Çok güzel... teşekkür ederim.»

«Giy öyleyse. Sana birkaç gecelik de aldım. Bak şurada.»

Lyn, Jake'in işaret ettiği yere baktı. Tuvalet masasının üzerinde özenle katlanmış pembe ve sarı gecelikler duruyordu. Jake'in bunları gece geldiği zaman getirdiğini düşündü ve bu zarif davranıştan çok duygulandı.

Utanarak, «Teşekkür ederim,» dedi. Sabahlığı sırtına geçirdi. «Ama... ben sana hiçbir şey alamadım. Param yoktu...»

«Biliyorum. Hadi çayı getir, Lyn. Susuzluktan ölüyorum.»

Lyn mutfağa indi. Sevinçle bir şarkı mırıldanarak çayı hazırladı. Çayı yukarı götürdüğünde saat yediydi. Kayınvaldesinin sesini duydu; ona da çay verdi. Mrs. Forrester şaşırarak baktı ona. «Aman yarabbi, ne kadar erkencisin.» Lyn'in üzerindeki pembe sabahlığı görünce gülümsedi. «Çok güzel.. hem aklı başında bir şey. York'dan mı aldın?»

«Jake düğün armağanı olarak almış.» Lyn, Jake'in sabahlığı annesine göstermemiş olmasından dayanılmaz bir mutluluk duydu.

Mrs. Forrester onun gülümseyen yüzünü dikkatle süzerek, «Çay için teşekkürler kızım. Çayımı ayağıma getiren kimsem yoktu uzun süredir. Sen şimdi hemen Jake'in çayını götür, yoksa bağırmaya başlar. Oğluma karşı tetikte dur. Yüz verirsen, seni kendine köle eder.»

Lyn içinden «Çoktan köle etti,» diye söylenerek çayı kendi odalarına götürdü. Jake, «Annem uyandı mı? Sesinizi duydum,» dedi.

«Çayını götürdüm.»

Jake, «Kadıncağız neye uğradığını şaşırmıştır,» diye sırıttı. Eliyle yatağa vurarak, «Şuraya otur da, giyinmeden önce çayını iç,» dedi.

Lyn söz dinleyen bir çocuk gibi ilişti karyolanın kenarına. Konuşmadan çaylarını içtiler. Sonra Lyn çay tepsisini kaldırdı ve bir an önce giysilerini bulup banyoda giyinebilmek için aranmaya başladı. Jake, onun gardroptan yeşil pan-

tolonuyla süveterini alıp kapıya gittiğini görünce, «Burada giyineceksin,» dedi.

Lyn durdu, döndü, «Hayır, n'olursun Jake,» diye fısıldadı.

Jake sert bir sesle, «Burada giyineceksin,» diye yineledi.

Lyn yutkundu. Giysileri bıraktı. Banyoya gitti. Yıkandı. Odaya dönmek istemediği için bu işi ağırdan alıyordu.

Sabahlığı armağan ederken gösterdiği iyi yüreklilikten sonra, şimdiki acımasızlığı Lyn'e şok etkisi yapmıştı. Yavaşça odaya girdi ve Jake'in kalkmış, ropdöşambrını giymiş olduğunu gördü. Jake bir şey söylemeden odadan çıkınca, Lyn onun kendisini seyretmek niyetinde olmadığını anlayıp rahat bir soluk aldı. Hemen giyinip, günlük işlere başlamak üzere aşağı indi.

Jake, Mrs. Forrester'dan önce indi aşağı. Mutfağı jambon kokusu sarmıştı. Jake sofraya oturdu ve önüne annesinin önlüklerinden birini takmış olan Lyn'in kahvaltıyı hazırlayışını seyretmeye koyuldu. Sonra sesini çıkarmadan kahvaltısını etti. Sam, Lyn'in peşinden ayrılmıyordu. Lyn onun başını okşadı, sonra ince ince kesilmiş jambonları köpeğin önüne koydu.

Jake, «Sen bu köpeği şımartacaksın,» dedi.

«O dünyanın en tatlı köpeğidir, öyle değil mi Sam?» Köpek bunu duyunca Lyn'in elini yalamaya başladı.

Mrs. Forrester yüzünde suçlu bir anlatımla mutfağa girdi. «Lyn, çayımı yatağıma getirirsen tembelin biri olup çıkacağım. Ne kadar geç kalktım bu sabah.»

Lyn, Mrs. Forrester'ın tabağını sofraya koya-

rak, «Kahvaltınız hazır,» dedı.

Jake kalktı, mutfaktan çıktı. Lyn mutfağın penceresinden onun atelyeye gidişini seyretti. Yüzünden sevgisi ve ona duyduğu arzu belli oluyordu. Jake'in annesi bir şey söylemeden içini çekip başını salladı.

Kahvaltısını bitirirken, «Senin eski odan hazır boşken, orayı bir hale koymalı,» diye mırıldandı.

Lyn ona döndü, «Ne dediniz?»

Mrs. Forrester, «O odanın yeniden düzenlenmesi gerek,» dedi. «Hafta sonlarında Jake bir çekidüzen versin.»

Lyn hevesle atıldı. «Ben dekorasyon işlerine bayılırım,» dedi. «York'a gidip duvar kağıdıyla boya alırız. Odadaki duvar kâğıtlarını söküp, yenilerim.»

Mrs. Forrester kaşlarını çattı. «Nasıl yapılacağını biliyor musun Lyn? Kolay iş değildir.»

Lyn'in yüzü değişti. Şaşırdı. «Tuhaf bir şey,» dedi. «Sanki... sanki bunu daha önce de yapmış gibiyim...» O anda bir anı canlandı. Bir oda.. deniz kıyısında bir yer... kendisi merdivene çıkmış duvara kâğıt yapıştırıyordu... odanın öteki yanında da... anı birden karanlığa gömüldü. Lyn'in gözleri doldu, «Ah!» dedi acıyla.

Mrs. Forrester ayağa kalkmış, kolunu onun omuzuna dolamış, merakla yüzüne bakıyordu. «Ne oldu çocuğum?» diye sordu.

Lyn acmacak bir tavırla, «Bir şey... bir şeyler hatırladım,» dedi. «Bir an son derece açık seçik hatırladım, ama sonra kayboldu.» Kaşları çatıldı. «Duvarları kâğıtlıyordum. Öyle net gördüm ki... deniz kıyısında bir oda... sarı duvar kâğıdı...»

Mrs. Forrester kaşlarını çattı. «Deniz kıyısında mı? Nerede olabilir acaba?»

Lyn içini çekti. «Bilmiyorum. Neyse, önemi yok.»

Lyn bulaşık yıkamaya başladı. O gün de öteki günler gibi geçti. İki kadın da ev işlerine koştular.

Evin temizlenmesi epey zaman alıyordu. O iş bitince bahçe, tavuklar, çamaşır, ütü vardı... Mrs. Forrester ile Lyn, sevdikleri işleri yapabilecek biçimde bir iş bölümüne girmişlerdi.

O akşam yemekte, odayı yeniden dekore etme konusunu Jake'e açtı Mrs. Forrester. Jake, «Benim çok işim var,» diye kestirip attı. «Thomas Lowther'in portresini bitirmek zorundayım.»

Mrs. Forrester, «Lyn ben yaparım diyor.» dedi. «Onu York'a götürürsen, kâğıtla boya alacak.»

Jake başını kaldırdı, Lyn'e baktı. «Sen mi yapacaksın?» diye alaycı bir tonla sordu.

Lyn kızardı. «Yapmak istiyorum.»

Jake dudağını büktü. «Pekâlâ. Yarın götürürüm seni York'a.»

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra York'a indiler. Lyn plili eteğiyle beyaz bir süveter giymişti. Jake onu tepeden tırnağa süzdü.

«Giysiler ve makyaj insanı nasıl değiştiriyor,» dedi. «Bu kıyafetle ve makyajsız halinle neredeyse liseli bir kıza benziyorsun Lyn. Çok akıllısın doğrusu. Bazen sendeki bu değişikliğe inanasım geliyor. Eskiden tanıdığım Lyn, aylak, bencil, çıkarcı, ahlaksız bir şırfıntıydı, ama kazadan sonra kişiliğin değişti.»

Lyn'in hafifçe pudralanmış yüzüne, pembe boyalı dudaklarına baktı. «Sende çifte kişilik mi

var, yoksa bu da yeni bir numara mı? Benim istediğim kadın olmaya mı çalışıyorsun Lyn? Öyle mi?»

Lyn ne diyeceğini bilemiyordu. «Ben... hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum Jake,» diye karşı çıktı. «Sadece... kendim olmaya çalışıyorum. Ben böyleyim.»

Jake sunturlu bir küfür savurarak, «Hadi ordan!» dedi.

Şehirde alışverişlerini yaptılar. Duvar kâğıdı ve boya aldılar. Eve dönerlerken, Jake eski bir lokantanın önünde durdu. Yemeklerini orada yediler. Jake neşeli olduğu ve her zamanki gibi haşin davranmadığı için Lyn sevinç içindeydi. Arabaya yürürlerken, Lyn'in ayağı taşa takıldı, tökezledi. Jake onu belinden kavrayarak düşmesini engelledi. Lyn, başını onun omuzuna dayadı. Jake, Lyn'in başını arkaya itti, gözlerinin içine baktı. Lyn farkında olmadan dudaklarını uzattı, Jake ona doğru eğildi. Lyn, kollarını Jake'in boynuna doladı ve öpüşüne heyecanla karşılık verdi.

Onun öpüşünün kendisinde uyandırdığı duyguları Jake'den gizlemesi imkânsızdı. Vücudu istekle titriyordu. Jake, Lyn'den uzaklaşarak başını ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. Ve yeşil gözlerdeki zaafı, teslimiyeti okudu. Sert bir sesle, «Söyle hadi Lyn,» dedi.

Lyn, onun ne söylemesini istediğini biliyordu. Jake'in bakışlarını okumak çok kolaydı. Lyn'in kesinlikle teslim olduğunu -açıkça söylemesini istiyordu.

Lyn acıyla içini çekerek Jake'den uzaklaştı. Jake onu durdurmak için bir hareket yapmadı,

ama alaylı sesiyle, «Bunu söylemen için uzun süre beklemek zorunda kalmayacağım, öyle değil mi Lyn? Bunu ikimiz de biliyoruz,» dedi.

Wind Tor'a kadar hiç konuşmadılar. İkisi de dalmıştı. Lyn hemen eski odasına gidip işe koyuldu. Önce odadaki eşyayı bir yana yığdı. Ağır karyolayı çekmeye çalışırken, Jake geldi, ellerini kalçalarına koyup onu seyretmeye koyuldu. Lyn'in sırtından ter boşanıyordu. Jake ilerledi, Lyn'i bir yana itti. Güçlü kollarıyla karyolayı kolayca kaldırdı. Sonra öteki eşyaları da onun yanına yığdı.

Lyn yavaş sesle, «Sağol,» diye mırıldandı.

Jake dik dik onu süzdükten sonra dışarı çıktı.

Lyn akşama kadar, eski kâğıtları söktü. Sonra odayı süpürdü ve tertemiz hale getirip yıkanmaya gitti. Yemekte kimse konuşmuyordu. Mrs. Forrester bir ona, bir ötekine bakıyor, ama sesini çıkarmıyordu. Yemekten sonra Jake yukarı çıktı. Lyn, onun eşyaları odanın öteki yanına taşıdığını ve ertesi gün için kendisine yer açtığını duydu. Bir süre sonra Jake mutfağa geçti. Lyn ayağa kalktı.

«Ben yatıyorum,» dedi. «Yorgunum. İyi geceler.»

Bir süre sonra Jake de geldi. Lyn o gün çok çalıştığı için yorgunluktan bitkindi. Gözlerinin kapandığını duydu.

Bir tıkırtıyla uyandı. Hemen Jake'in tarafına doğru döndü. Yatak boştu. Jake odada yoktu. Sabah olmuştu. Gökyüzü masmaviydi. Güzel bir sonbahar sabahıydı. Lyn giyinip aşağı indi. Jake kahvaltısını bitirmiş, atelyeye gidiyordu. Kapıdan çıkarken göz göze geldiler. Jake'in bakışla-

rından bir şey sezmek imkânsızdı. Lyn de hemen gözlerini kaçırdı.

Gün çabuk geçti. Lyn duvardaki kâğıtları söktü, boyaları kazıdı. Tavanı badana etmek için odadaki eşyanın üzerine çarşaflar örttü. O sırada Jake geldi. Kaşlarını kaldırarak çevresine baktı. «Hızlı çalışıyorsun,» dedi.

Lyn, onunla göz göze gelmemeye çalışarak, «Alçı süslemelerin bir kısmı gevşemiş,» dedi. «Onları onarabilir misin?»

Jake alçıları eliyle yoklayarak, «Herhalde,» diye karşılık verdi.

«Yarın tavanın badanasını yapacağım. Merdiven var mı?» Duvarları sökerken mutfaktaki sandalyelerden birini kullanmıştı, ama onunla tavana yetişemezdi.

Jake kaşlarını çattı. «Tavanın badanasını sen yapamazsın. O çok zor iş,» dedi.

Lyn, ağrıyan sırtını ovuşturarak, «Çok yaptım,» dedi. «Ben yıkansam iyi olacak, her yanım ağrıyor.»

Jake'in yanından geçerken, Jake onu tuttu, kendisine doğru çekti, öfkeyle yüzüne baktı. «Bütün bunlara hiç gerek yok Lyn,» dedi. «Kendini bana kanıtlayacağım diye öldüreceksin.»

«Hiç de değil. Ben bu işi istediğim için yapiyorum.»

Jake onu hırsla sarstı. «Seni aptal seni! Parmakları Lyn'in etine gömülünce Lyn bir çığlık attı.

Jake, «Buna hiç gerek yok,» diye yineledi.

«Jake, yıkanmak istiyorum, lütfen...»

Jake hırsla itti onu. «İyi, git de yıkan öyleyse. Bu hızla gidersen ölürsün.»

Lyn ılık suyun içinde bir süre yattı. Dinlendiğini, sızılarının geçtiğini hissetti. O banyodan çıkıp pembe sabahlığını giydiği sırada, Mrs. Forrester badana edilecek odadaydı. Lyn'e seslendi. Lyn onun yanına gitti.

Yaşlı kadın, «Aman yarabbi, neler görüyorum kızım,» dedi. «Ne işler becermişsin! Odayı yeni baştan kâğıtlarım dediğinde inanmamıştım, ama bakıyorum ki bu işi iyi biliyorsun. Duvarları tertemiz yapmışsın.»

Lyn, «Kâğıt yıllardır eskimiş,» dedi. «Kimi yerleri sökerken alçılar da kabardı.»

«Jake söyledi. Hadi git de giyin. Akşam yemeğine tavşan kızartması yaptım.»

Lyn odasına gidince, Jake'in kollarını başının altına kavuşturarak yatağa uzanmış olduğunu gördü ve paniğe kapıldı. Jake, Lyn'in yüzündeki ifadeye bıyık altından gülerek bakıp, «Kapat kapıyı,» dedi.

Lyn'in yüreği hızla çarpmaya başladı. Kapıyı kapadı. Kapının önünde, dudaklarını ısırarak durdu. Jake orada öyle yatacak mıydı?

Jake birden güldü. «Hey yarabbi. Lyn, eskiden önümde daha çabuk soyunurdun. Şimdi ne oluyor sana?» dedi.

Lyn kızararak başını eğdi. Jake yataktan fırladı, geldi Lyn'in başını tutup kaldırdı. Lyn'in yeşil gözlerinde utanç ve öfke vardı.

Jake'in eli, Lyn'in at kuyruğu yapılmış saçlarına, oradan ensesine gitti. Lyn'in sırtı boydan boya ürperdi.

Jake fısıltıyla, «Saçını böyle yapınca çocuk gibi oluyorsun,» dedi. Eli Lyn'in sırtına doğru indi ve onu hırsla kendine bastırdı. Lyn kıpırda-

madan duruyor, önüne bakıyordu. Jake sabahlığın kuşağını açınca Lyn çığlık atarak, öfkeyle baktı ona.

«Yapma!»

Jake suratını buruşturdu. «Hadi giyin, Lyn,» diye içini çekerek arkasını döndü. Kapıyı vurdu çıktı. Lyn rahat bir soluk aldı.

Jake, kedinin fareyle oynaması gibi oynuyordu onunla.

Lyn, birkaç gün durup dinlenmeksizin odanın kâğıtlanması ve badanalanmasıyla uğraştı. Yemeğe bile zor yetişiyordu. Mrs. Forrester arada bir ona çay getiriyor ve her gelişinde gelininin yaptığı işe hayran kalıyordu.

Lyn bir elinde fırçasıyla çayını içerken, Mrs. Forrester, «Kapıları da ben boyayıp sana yardım etsem olur mu?» diye sordu.

Lyn gülümsedi. «Ah, sağolun. Keyifli oluyor, değil mi?»

Mrs. Forrester kuru bir sesle, «Bu işin eğlenceli yanı yarım saat sürer. Sonrası ağır iştir. Sen de yorgun görünüyorsun kızım,» dedi.

Lyn, gözlerindeki bitkin bakışın, yaptığı ağır işten kaynaklanmadığını bilerek, «Çok iyiyim,» diye karşılık verdi.

Mrs. Forrester da, «Sen bilirsin,» dedi.

Son gün, Lyn işi tamamlamaya kararlı olduğu için geç saatlere kadar çalıştı. Duvarın son bölümü de kâğıtlandığı zaman, her yanı ağrı sızı içinde olmasına karşın, muzaffer bir tavırla yaptığı işe göz gezdirdi.

O anda başı dönmeye başlâdı. Oda çevresinde dönüyordu sanki. Lyn dengesini yitirmemek için

karyolaya tutundu. Jake odaya girip de onu bu halde görünce kurşunî gözleri öfkeyle doldu. Hiçbir şey söylemeden, Lyn'i bebek gibi kucağına alıp odalarına götürdü, yatağa yatırdı. Lyn gözleri kapalı yatıyor, parmağını bile oynatamıyordu.

Jake onu hırsla soydu. Lyn'in karşı koyacak gücü yoktu. Jake altın sarısı geceliği giydirip, yorganın altına soktu onu. Işığı söndürdü. Lyn kırık bir bebek gibi hiç kıpırtısız yatıyordu. Az sonra uykuya daldı.

Ertesi sabah uyandığında kendini Jake'in kollarında buldu. Başını Jake'in göğsüne dayamış, Jake de onu kucaklamıştı. Lyn bir an aklını başına toplayamadı, öylece durdu. Sonra kıpırdandı. Jake gözlerini açtı. Lyn kirpiklerini öne eğdi. Nasıl olmuştu da böyle yatmıştı?

Jake, «Şimdi daha iyi misin?» diye sordu.

Lyn başını sallayarak, kendi tarafına doğru kaymak istedi. Ama Jake ona daha sıkı sarıldı.

«Olduğun yerde kal,» diye mırıldandı. «Kollarımın arasında yatmaktan memnun değil misin Lyn?»

Lyn kıpırdamadan yattı. Yüreği güm güm çarpıyordu. Jake onun saçlarını okşadı, sonra parmaklarını ensesine kaydırdı. Yumuşak ama alaylı bir sesle, «Erkeklerin en çok sabahları tahrik olduğunu biliyor muydun?» dedi. «İstatistikçiler öyle diyor. Tuhaf, değil mi? Yoksa biliyor muydun bunu?» Jake'in elleri, usulca geceliğin askılarından aşağı kaydı. Lyn'in omuzları açıkta kaldı. Titreyerek gözlerini yumdu.

Jake sanki gözleri görmeyen biriymiş gibi,

parmaklarının ucuyla Lyn'in omuzlarını milim milim yokladı. Sonra parmaklarının geçtiği yerleri dudaklarıyla izlemeye koyuldu. Lyn titreyerek yatıyordu.

Jake'in dudakları, Lyn'in omuzunda gezindikten sonra boynuna ve dudaklarına doğru çıktı. Dudakları birbirine sürtündükçe, Lyn çıldıracak gibi oluyordu. Lyn, Jake'le doyasıya öpüşmek için boynuna sarıldı, kendine çekti. Jake'in dudakları ve öpüşü az önceki yumuşaklığından sıysıldı, alev alev yanarak kapandı Lyn'in dudaklarına. Lyn'in kemikleri tutuşmaya başladı. Birbirlerine sarılmışlar, vücutları sımsıkı yapışmış öpüşüyorlardı. Sonra Jake kendini geri çekti. Soluğu kesilmiş, yüzü kızarmıştı. Gri gözlerinde tuhaf bir anlatımla Lyn'e baktı. Sonra kalktı ve odadan çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Kasımın sonlarına doğru sert rüzgârlar başladı. Ağaçlar rüzgârda eğilip bükülüyor, çıplak kollarını çaresizlik içinde göğe açarmış gibi sallanıyordu. Gün boyunca rüzgârın uğultusu kesilmiyor, bu gerilim yaratan ses Lyn ile Jake arasındaki cinsel arzuyu kırbaçlıyordu sanki...

Günlük yaşantıları değişmemişti. İkisi de kendi işlerini yapıyorlar, yemeklerde bir araya ge-

liyorlar ve gitgide bir savaş alanı niteliğini alan yatağa birlikte giriyorlardı. İkisi de önce karşısındakinin hareketc geçmesini bekliyordu.

Jake, o son sabah sarmaş dolaş oldukları andaki duygulara yeniden kapılmak istemiyormuş gibi, ona mümkün oldugunca az sokuluyordu. Bir iki kelimeden başka söz söylemiyor, ama gri gözlerini de Lyn'den ayırmıyordu.

Soğuk bir sabah, Lyn bahçedeki odun yığınının arkasında bir kedi yavrusu buldu. Hemen kucağına alıp eve götürdü. Mrs. Forrester, Lyn' in yüzündeki gülümsemeyi görünce, kediye yan yan baktı.

«Dışarda buldum, yolunu kaybetmiş herhalde. Baksanıza nasıl da minicik bir şey... eve alabilir miyiz?» dedi Lyn.

Bir süre sonra Jake atelyeden geldiğinde, Lyn kediyi yıkıyordu.

Jake, kedi yavrusuna baktı. «Nereden çıktı bu?» diye sordu.

«Sen bir şey demezsen, annen kalabileceğini söyledi.

Jake onu tuhaf tuhaf süzerek omuz silkti. «Ne diyeceğim ki. Ben kedileri severim. Ama senin sevmediğini sanıyordum.»

Lyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. «Ben mi? Ben kedilere bayılırım. Küçüklüğümde hep kedimiz vardı...» Yüzü karıştı. «Annem...» diye söze başladı. Sonra kendinden geçerek yere yığıldı.

Lyn gözlerini açtığında oturma odasındaki kanepede yatıyordu. Jake ellerini tutmuş, gözlerini ona dikmişti

Lyn gözlerini açınca, Mrs. Forrester rahat bir

soluk alarak, «Nasılsın canım?» diye sordu.

Lyn başını salladı. «Ne oldu?»

Jake sertçe, «Bayıldın,» dedi. «Neden bayıldın Lyn?»

Lyn hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. «Bil... bilmiyorum.»

«Hep kediniz olduğundan söz ediyordun.»

Mrs. Forrester oğluna çıkıştı. «Rahat bırak kızı,» Jake gözlerini Lyn'in bembeyaz kesilmiş yüzünden ayırmıyordu.

«Hatırlamaya çalış,» diye ısrar etti. «Kediler, Lyn... kedilerle ilgili bir şey... neydi o?»

Lyn boş gözlerle baktı. «Ben... kedileri severim... yavru... bir kedi yavrusu buldum.»

Jake soğuk bir tonla, «Gitti o,» dedi. «Yorma kafanı. Herhalde doktora gitmenin zamanı geldi. Hatırladığın ilk şey, bu değildi, öyle değil mi Lyn? Belki de belleğin yavaş yavaş yerine geliyor.»

Lyn acı dolu bir bakışla ona döndü. «Belleğimi yitirdiğime inanmadığını sanıyordum.»

Mrs. Forrester kapıyı usulca kapatarak dışarı çıktı. Jake dikkatle Lyn'i süzüyordu. Yüzünün çizgileri derinleşmişti.

«Tanrı yardımcım olsun, neye inanacağımı ben de bilmiyorum artık,» dedi. «İnandırıcı bir halin var Lyn. Herkese masal anlatabilirsin, ama senin hayvanlardan nasıl nefret ettiğini iyi biliyorum. Sam'in yanına yaklaşmasına bile dayanamazdın. O da senin bu duygunu sezerdi. Seni görünce dişlerini gösterip hırlamaya başlardı. Şimdiyse senden başka kimseyi gözü görmüyor. Kedilere gelince... bir keresinde Petra Williams kedisini odaya getirdi diye kıyameti koparmış-

tın. Kedilere alerjin olduğunu söyledin. Üstelik yalan söylemiyordun, çünkü kedinin bacağına süründüğü yer kıpkırmızı kesildi. Bugün seni kediyle haşır neşir görünce şaşırdım.» Lyn'in ellerini kaldırdı, iyice inceledi. «Ne bir kızartı var, ne de alerji belirtisi.» Gri gözleri delecek gibi bakıyordu. «Bunu nasıl yorumlayacağım?»

Lyn bitkin bir sesle, «Bilmiyorum,» dedi. Titreyerek önüne baktı. «Jake, ben... n'olur beni bir daha doktora götürme.»

Jake onun çenesini tuttu, gözlerinin içine merakla baktı. «Neden istemiyorsun Lyn?» dedi.

Lyn, ezile büzüle, «Hatırlamak istemiyorum,» dedi.

Jake'in parmakları ağır ağır onun yanaklarını okşadı. «Bu böyle gitmez Lyn,» dedi. «Er geç hatırlamak zorunda kalacaksın. Geçmişi kabullenmek ve getireceği sonuçlara katlanmak zorundasın.»

Lyn ağlamaya başladı. «Söyleme bunu.»

Jake, o acımasız sesiyle, «Keşke geçmişin önemli olmadığını söyleyebilseydim,» dedi. «Ama olanların önemi var ve ikimiz de biliyoruz bunu. Sen, geçmişi olmayan yepyeni bir insan yaratmaya çalışıyorsun, Lyn. Bu, dalgalara karşı kumdan kaleler yapmaya benzer... er geç her şey yıkılacak. Eğer belleğinin yerine gelmeye başladığını hissediyorsan, buna karşı direnmemelisin.»

Lyn titreyen eliyle gözyaşlarını sildi. Ayağa kalktı. «Kedi yavrusuna ne oldu bir bakayım,» dedi.

Jake onun odadan çıkışını seyretti. Yüzü öfke-

den karardı ve yumruğunu duvara öyle hırsla indirdi ki eli kanadı.

Lyn, yavruya Tib adını taktı. O gece Lyn kitabını okurken, Tib de kucağında yattı. Sam onları kıskanarak seyrediyordu. Lyn, Sam'e gülümseyerek kediyi kucağından indirdi. Sam hafifçe hırladı. Kedi kaçmaya davrandı. Ama Sam hırlamanın arkasını getirmeyince, yavru da bir köşeye büzüldü, uyudu. Sam de ona ters ters bakıp daldı. Bu arada yavru kedinin üzerine koruyucu bir tavırla pençesini koydu.

Lyn ayağa kalkarak, Mrs. Forrester'a. «Biz yatınca Sam ona bakacağa benziyor,» dedi.

Gece bir gümbürtüyle uyandı. Fırtına vardı. Dışarda şimşek çakınca yatakta doğruldu. Jake de kalktı, lambayı yaktı. «Ne oluyor? Fırtınadan mı korkuyorsun?»

Lyn yutkunarak başını salladı. Yeniden şimşek çakınca, Jake, «Korkacak bir şey yok. Güven içinde olduğunu biliyorsun,» dedi.

O sırada yeni bir şimşek çaktı ve ardından korkunç bir gümbürtü koptu.

Lyn titreyerek, «O neydi öyle?» diye sordu.

Jake yataktan kalkmış dışarı bakıyordu.

Odanın kapısı vuruldu. Mrs. Forrester sabahlığını giymeye çalışarak içeri girdi. Merakla «Ne oldu?» diye sordu.

Jake, «Çam ağacına yıldırım düştü, duvarın bir bölümü de yıkıldı. Hadi anne, sen git yat, önemli bir şey yok.»

Lyn yataktan kalktı. «Ben gidip çay yapayım,» dedi. «Size de getireyim mi, anne.»

Mrs. Forrester, «Ben aşağı iner, orada içerim,» dedi. «Fırtınadan nefret ederim.»

Jake yüzünü buruşturdu. «Ah şu kadınlar!» diyerek ropdöşambrını giydi. «Hadi öyleyse, hep birlikte inelim. Nasıl olsa, fırtına dininceye kadar gözüme uyku girmeyecek.»

Yarım saat kadar mutfakta oturdular, çay içtiler, geçmişteki büyük fırtınalardan söz ettiler. Sonunda fırtına dindi, onlar da ellerini yıkayıp yatağa gittiler.

Lyn sabahlığını asarken, Jake yatağa girdi. Lyn dönüp de onunla göz göze gelince kızardı. Hemen kendi tarafına yürüyüp yorganın altına girdi.

Jake onu kendine çekti. Lyn'in dudaklarıyla onunkiler aynı açlıkla birleşti. Birbirlerine sarıldılar. Jake geri çekildi. Lyn'in yüzünü avuçlarının içine aldı. Kemiklerini kıracakmış gibi sıkarak, «Ne yapmaya çalışıyorsun, Lyn? Beni çıldırtmaya mı uğraşıyorsun?» diye sordu.

Lyn, Jake'in gri gözlerinin iki kor gibi vücudunda dolaştığını görünce, «Canımı yakıyorsun, Jake,» diye fısıldadı.

Jake boğuk sesle, «Sana aramızda sevgi sözünün hiçbir zaman edilmeyeceğini söylemiştim Lyn,» dedi. «Hiçbir zaman seni seviyorum dediğimi duymayacaksın. Ben aptal değilim. Uzun süredir benim istediğim gibi bir kadın olmaya çalıştığını, kendini öyle göstermek istediğini biliyorum. Bunu belki bilerek yapıyorsun, belki de bilmeyerek. Belleğinin yerine gelmesini istemiyorsun, çünkü o zaman seninle sevişmemi sağlayacak her fırsatı yitireceğini biliyorsun.»

Lyn, açık seçik ortada olan bir şeyi inkâra kalkışmanın gereksizliğini görerek titredi. «Ben... belleğimi yitirmiş numarası yapmıyorum,» dedi.

«Sana inanıyorum. Başlangıçta öyle sandım. Ama aradaki fark, numara olmayacak kadar büyük. Kendini zorlayıp ev işi yapabilirsin, ama kedilere olan alerjini de geçiremezsin ya... bu irade zoruyla alt edilemeyecek bir şey. Ama yapamayacağın bir şey daha var Lyn. Geçmişi silemezsin. Senin sürdürdüğün yaşantıyı sürmüş bir kadını sevmeyi göze alamam. Tutucu bir insan değilim, ama benim yaradılışıma aykırı bunlar. Benden önce bir, hattâ iki erkek bile olsaydı, bunu kabullenebilirdim. Onları gerçekten sevmiş olsaydın... ama sadece cinsellik adına erkeklerle ilişki kurmak benim kabul edemeyeceğim bir tutum.»

Lyn dehşet içinde, «Benim de kabul edeceğim bir şey değil,» diye fısıldadı.

«Belki şimdi öyle geliyor sana. Ama eskiden öyle düşünmüyordun Lyn. Bu konuda oldukça pervasızdın. Bana gösterdiğin tepkiler de çok belirgin, öyle değil mi?»

Lyn titreyerek kirpiklerini indirdi. Jake onu kendine çekti ve geceliğin bittiği noktayı öptü. «Hadi itiraf et Lyn. Bunu itiraf ettiğini duymak istiyorum.»

Lyn duyduğu büyük arzunun çaresizliği içinde, «N'olur yapma Jake,» diye yalvardı.

Jake'in dudakları dantelin altına indi, göğüslerinin üzerinde dolaşmaya başladı. Bir yandan da, «Hadi söyle Lyn,» diye fısıldıyordu. «Yoksa önce ben mi söyliyeyim? Seni istiyorum...» Büyük bir arzuyla içini çekti. «Seni o kadar çok istiyorum ki! Seni cezalandırmak için kendimden uzak tutabileceğimi sandım, oysa kendimi cezalandırıyorum böylelikle ve artık daha fazla da-

yanamayacağım.»

Lyn'in sesi teslimiyetini belli ediyordu. «Jake,» diye fısıldadı. «Jake, seni seviyorum...»

Jake başını geri çekip ona baktı, gözlerindeki gölge, Lyn'i ürpertti. «Yanlış kelime seçtin Lyn. Beni istiyorsun, öyle demek istedin.»

Lyn'in gözleri arzuyla koyulaşmıştı. «Seni seviyorum,» diye yineledi.

Jake'in suratı asıldı. «Bu kelimenin aramızda geçmesine izin vermeyeceğim. Senden duymak istediğim sözleri kullanacaksın Lyn. Hadi, ben de seni istiyorum de bakayım.»

Lyn, Jake'in kendisine bakışından dehşete kapıldı. «N'olur yapma, of Tanrım!» diye inledi. «Şeytana benziyorsun.»

Jake insafsızca diretti. «Söyle hadi.»

Lyn daha fazla karşı koyamayarak, «Seni istiyorum,» diye fısıldadı.

Jake'in yüzünden alaycı bir gölge geçti. «Öyleyse gel şeytanın kollarına sevgilim,» diyerek Lyn'i öylesine öptü ki, Lyn onun arzusu ile kendi arzusunu birleştirme isteğinden başka her şeyi unuttu.

Jake usulca Lyn'in geceliğini başından sıyırdı. Lyn, onun bakışları altında ezilerek yatıyordu. Jake esmer başını eğdi, onun göğüslerini öpmeye başladı, her yanını okşuyor, seviyordu. Lyn titremeye başladı, sonunda öylesine tahrik oldu ki, bir inilti koyverdi.

Parmakları titreyerek uzandı, Jake'in sırtına değdi ve derdine derman arayan birinin ilaca sarılması gibi ona sarıldı.

Jake Lyn'in yüzüne baktı. Lyn bu bakıştan kaçmak için, kızaran yüzünü onun göğsüne

gömdü, ama Jake onu siyah saçlarından tutarak başını arkaya çekti.

«Sana sahip olmam gerek Lyn,» dedi. «Ama seni sevmediğimi bilmeni istiyorum... şimdi söyle bana, sana sahip olmadan önce seni sevmediğimi biliyorsun, değil mi?»

Lyn'in gözleri yaşla doldu. «Söyleme Jake. Nə olursun, böyle şeyler söyleme... yapamayacağım,» dedi ve Jake'in kollarından sıyrılmaya çalıştı. Ama Jake onu bırakmadı. Lyn, büyük bir acı ve utanç içinde, sırtüstü bastırıldığını hissetti ve Jake'in güçlü gövdesinin ağırlığını üstünde duydu.

«Böyle olmasın Jake,» diye yalvardı. Jake onun ellerini başının üzerine çekti ve kımıldamasını engelledi. Lyn acıyla çığlık attı.

Jake öfkeyle, «Neyin var senin?» diye sordu. «İstediğin buydu, öyle değil mi Lyn?» Jake'in dudakları hırsla Lyn'in üzerine kapandı. Sürekli okşuyordu onu. Lyn çaresizlik içinde ağlamaya başladı. Jake ona sahip olurken, Lyn'in gövdesi gerilip sarsıldı ve derinden inledi. Jake, Lyn'in yanaklarından süzülen yaşlara aldırmaksızın ona olan açlığını doyuruyordu. Lyn'in duyduğu arzu gitmişti ve Jake'in isteği karşısında buz gibi donuk ve karşılık vermeksizin yatıyordu.

Jake yana devrilip inince, Lyn yüzükoyun döndü ve yüzünü yastığa gömerek ağlamaya başladı., Jake'in oturduğunu ve boğuk boğuk bir şeyler söylendiğini duydu. Jake, Lyn'i omuzundan yakalayıp kendine doğru çevirdi.

Lyn yaşlı gözlerle ona bakti.

Jake'in yüzü bembeyaz kesilmişti ve şaşkın bir ifade vardı. «Neler oluyor, Lyn?»

Lyn, «Bırak beni,» dedi. «Bana verdiğin acı yetmedi mi Jake? Hâlâ işkence mi edeceksin?»

Jake'in gözleri daha da gölgelendi. «Lyn,» diye boğuk bir sesle konuştu. «Sırtında bir leke var. Kürek kemiklerinin hemen altında.»

Lyn, Jake'in sözlerine ve yüzündeki ifadeye şaşırarak kaşlarını çattı. «Biliyorum. Hep vardır o,» dedi.

Jake'in sesi titremeye başladı. «Aman yarabbi,» dedi. Yataktan kalktı, giyindi. Lyn şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Nereye gidecekti Jake?

Jake, Lyn'in giysilerini de buldu ve karyolanın üzerine attı. «Çabuk giyin,» dedi.

Lyn çabucak giyindi. Jake, sanki onu görmeye dayanamıyormuş gıbi başını öteye çevirmiş bekliyordu. Lyn hazırlanınca, meraklı ve soran gözlerle Jake'e baktı.

Jake kapıyı gösterdi. «Sana bir şey göstermek istiyorum,» dedi.

Lyn şaşkınlık içinde Jake'in peşinden yürüdü. Aşağı indiler. Mutfaktan bahçeye çıktılar, atelyeye girdiler. Jake lambayı yaktı ve Lyn'in çıplak resmini eline aldı. Lyn utançla ve öfkeyle kızardı.

Jake boğuk bir sesle, «Bak şuna.» dedi. «Tanrı aşkına, iyice bak.»

Lyn, «Bakmak istemiyorum.» diye karşı çıktı. «İğreniyorum o resimden. Beni büsbütün aşağılamak için böyle yapıyorsun, değil mi? Öcünü daha alamadın mı Jake?»

Jake ona yaklaştı, elinden tuttu, resmin yanına götürdü. «Şuna bak...» diye mırıldanarak resimdeki çıplak gövdenin sırtında parmağını gezdirdi. «Bu resmi yaptığım sırada leke filan yok-

tu.»

Lyn öfkeden kızardı. «Yani resmimi yaptığın zaman, lekeyi örttüğümü mü söylemek istiyorsun? Jake, ben...»

Jake, «Lyn, yavaş ol!» diye haykırdı. «Seninle açık açık konuşmadan bunu çözümlememiz imkânsız. Demin seninle yatarken şaşırdım. Aklımı kaçırdığıma hükmettim, ama anladığım kadarıyla ilk erkeğin bendim.»

Lyn kızararak, «Bundan söz etme!» diye bağırdı. «Bunu unutmaktan başka bir şey istemiyorum...»

«Unutamayız Lyn. Ne olur dinle beni. Sonra sen arkanı dönünce, kendi kendime gerçekten çıldırıp çıldırmadığımı sordum. Senin yine bir numara yaptığını düşünüyordum, ama sırtındaki lekeyi gördüm birden...»

Lyn bir şeyler sezinlemeye başlamıştı.

Jake onun sezdiklerini doğrulayan bir tavırla başını salladı. «O resimdeki kızı, tam bir hafta boyunca çırılçıplak gördüm. Şu sırtın her milimine dikkatle baktım O kızın sırtında leke yoktu»

Lyn şaşkınlık içinde başını salladı «Bu... bu ne demek oluyor? Anlamıyorum... o benim resmim O resimdeki benim, öyle değil mi?»

Jake hayır anlamına salladı başını «Sen olamazsın Lyn. Kim olduğunu bilmiyorum, ama o resimdeki kız değilsin sen.»

Lyn'in gözleri, resimdeki feleğin çemberinden geçmiş yüze baktı ve derin bir soluk aldı.

«Ben değilim ha? Bana da öyle olmam, öyle davranmam o kadar aykırı gelmişti ki... Tanrıya şükürler olsun. Bir başkasının bedeninde yaşı-

yormuş gibiydim. Geçmişimden kaçmak için ölmek istediğim zamanlar bile oldu.»

Jake onu kendine çekti, omuzuna yasladı, saçlarını okşamaya başladı.

Lyn az önce aralarında geçenleri hatırlayıp gerildi, yüzü kızardı. Gözlerini indirerek geri çekildi. Jake'in kolları iki yana düştü.

Lyn boğuk bir sesle, «Ama ben o değilsem... kimim?»

Jake alçak sesle, «Bilmiyorum ama öğreneğiz,» dedi. «Her kimsen, onun aynadaki yansıması gibisin. Bu da demektir ki, onun ikizisin, başka bir izahı yok bunun.»

«İkizi mi?» Lyn titredi. «Ama demiştin ki... benim.. yani onun hiç akrabası yokmuş, öyle değil mi?»

«Kendisi öyle söyledi. Ama yaptıklarına bakılırsa, onun hiçbir sözüne inanılmayacağı anlaşılır.»

«Acaba nerede?»

Jake, «Büyük olasılıkla York'dadır. Biz araştırmaya oradan, sanat galerisinden başlayacağız.»

Lyn kuruyan dudaklarını yalayarak ve önüne bakarak, «Özür dilerim Jake...» dedi.

«Özür mü?» Jake dikkatle süzüyordu onu.

«Beni... o sandığın için evlendin. Büyük bir yanlışlık oldu.»

«Gerçeği tam olarak öğreninceye kadar bunları bir yana bırakalım. Şu anda bildiklerimize bakılırsa, evlenmekle yazık ettik, ama evlilikler kolayca bozulabilir Lyn.»

Jake'in sözleri, Lyn'i acıyla ürpertti, ama bunu belli etmemeye çalışarak serinkanlı göründü.

«Evet,» dedi. «Bu doğru.»

Jake yalın bir tavırla, «Sen artık git yat,» dedi «Tabii ben öteki odada yatacağım.»

Lyn, «Evet,» diye içini çekti.

Lyn gitmek üzere arkasını döndüğü sırada Jake, «Özür dilerim Lyn...» dedi. «Bu gece olanlar için... Vahşi bir hayvan gibi davrandım. Kendimden iğreniyorum...»

Lyn cevap veremedi. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Sesini çıkarmadan başını salladı.

Jake, «Tabii bunun bir daha olmayacağını söylememe bile gerek yok,» dedi.

Lyn ağlamamak için dudaklarını ısırarak yine başını salladı.

«Tanrı aşkına, bir şeyler söyle Lyn! Bana bağır.. küfret, ama öyle dikilip durma!»

«Ben Lyn değilim, öyle değil mi? Ben bir başkasıyım. Şimdi adımı bile bilmiyorum.»

Ve gözlerinden yaşlar aka aka soğuk kış gecesinin karanlığına attı kendini.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lyn, kocaman karyolada büyük bir yalnızlık ve korku içinde yatıyordu. Geçen haftalar boyunca, çayırda kendine geldiği anda içine düştüğü boşluktan kurtulmak için kendisine bir yaşam kurmaya çalışmıştı. Gerçi geleceği konusunda sürekli bir soru işareti ve geçmişiyle ilgili karanlık gölgeler vardı hep, ama Lyn geçmişi hiçbir

zamanı hatırlamamayı ve zamanla bu evde Jake ile ortak bir yaşantı kurmayı umut ediyordu.

Oysa şimdi bütün bunların boşuna olduğunu anlıyor ve acı duyuyordu. Jake ona çılgıncasına sahip olmuştu, sonsuz bir istekle, ama sevecenlikten iz bile yoktu ve Lyn o anı hiç unutamıyordu. O gece olanlar olmasaydı, evlilikleri büyük acı izleri taşımadan yürüyebilirdi belki.

Bir bakıma, Jake'in öfkesinin, kininin bir başkasına yönelik olduğunu düşünmek sevindiriciydi; ne var ki, arzusu da Lyn'e değil bir başkasına yönelik oluyordu bu durumda. Jake'in delicesine sahip olmak istediği kız, ötekiydi.

Jake'in kendisine sahip olurken duyduğu aşağılanma ve utanç, şu anda duyduklarının yanında hiç kalırdı. Çünkü bunları bir başka kız adına çekmişti... Jake şimdi ne düşünüyordu acaba? Lyn'in ona âşık olduğunu biliyordu mutlaka. Kendisini öteki kız sandığı sürece, bu sevginin bir izahı vardı. O da öteki kızı bir zamanlar sevmişti ki nişanlanmıştı, ama sonra kız onun duygularını incitmişti.

Şimdi kendi karşılıksız aşkı da Jake'e utanç veriyor olmalıydı. Lyn'in ona teslim olmaktan duyduğu utanç ve aşağılanma bile, sevgisinin Jake tarafından bilinmesinden duyduğu utancın yanında hiç kalıyordu.

Lyn'in gözüne uyku girmedi. Giderek tanyeri ağardı, kuşlar ötmeye başladı. Tavuklar gıdaklıyordu. Lyn kalktı, giyindi. Mutfağa indiğinde Jake'i sofrada buldu. Onun da yatağa hiç girmediği belli oluyordu. Tıraş olmamıştı. Yüzü sapsarıydı. Önüne kocaman bir fincan kahve almış,

asık suratla oturuyordu.

Lyn'e baktıktan sonra açıksözlülükle, «Berbat bir halin var,» dedi.

Lyn dudağını ısırarak başını çevirdi. «Kahvaltı ettin mi?»

«Evet. Otur. Sana bir şeyler hazırlıyayım.»

«Ben hazırlarım» diye atıldı Lyn.

Jake tekrar sandalyesine yığıldı ve kahve fincanına dikti gözlerini «Lyn...»

«Bana o adla hitap etme!» Lyn'in incinen onuru isyan etmişti.

Jake hırsla, «Peki ne diyeyim sana?» diye parladı. «Gerçek adını öğreninceye kadar, sana bu adla hitap etmek zorundayız.»

Lyn içini çekti. «Özür dilerim. Sinirlerim biraz bozuk.»

«Belli oluyor!» Jake'in suratı büsbütün asıldı. «Hey yarabbi! İçimden bir şeyleri tekmelemek geçiyor. Anneme ne söyleyeceğiz?»

«Doğruyu. Lütfen.»

Jake başını salladı. «Ben mi söyliyeyim, yoksa sen mi söylersin?»

Lyn kızardı «Bence... en iyisi senin söylemen.»

Jake donuk bir sesle, «Gerçeği nasıl öğrendiğimizin ayrıntılarına girmeden tabii,» dedi.

Lyn, «Sus.» diye mırıldandı.

«Özür dilerim. Bağışlanabilecek gibi bir şey değildi. Kusuruma bakma, bu sabah kafam yerinde değil. Uyumadım.»

«Ben de.»

«Belli oluyor zaten.»

Lyn kendisine ekmek kızarttı. Jake onun fincanına kahve koyduktan sonra, «Aslında kuşkulanmamız gerekirdi,» dedi. «Bir yığın belirti var-

dı... tamamen başka bir kızdın... ama ona tıpatıp benzediğin için aklımıza bile gelmedi.»

«Benim de. Onu hemen bulmalıyız. Kim olduğumu öğrenmem gerek.»

Jake başını salladı. «Hemen gidemeyiz. Önce şu ağacı kaldırmak ve duvarı düzeltmek zorundayım.»

«Ağacı kaldırmak için yardıma ihtiyacın olacak. Ben de geleyim.»

Jake, «Hiç gerek yok,» diye başladıysa da Lyn atıldı:

«Tek başına kaldıramazsın onu.»

Jake, «Pekâlâ,» diye içini çekti.

Dışarı çıktılar. Birkaç saat çalışarak ağacı zincire bağladılar, Land Rover'la çekip yolu açtılar. Sonra duvardan düşen taşları yerine istiflediler. Eve girdiklerinde Mrs. Forrester mutfaktaydı. Lyn ona gülümseyerek yukarı çıktı. Jake olanları annesine anlatsın diye onları yalnız bıraktı.

Karyolanın üstüne oturdu, kurşuni gökyüzünü seyre daldı. Jake odanın kapısını vurup içeri girince, Lyn merakla ona döndü.

Jake kısaca, «Söyledim,» dedi.

Lyn titreyerek, «O... ne dedi?» diye sordu.

«Sevindi. Seni seviyor. Senin gerçekten sen olduğunu öğrenince rahat bir soluk aldı... ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde. Seni çayırda bulduğum andan beri çok zor günler geçirdik. Seni bir zamanlar tanıdığımız kızın yerine koymak bize çok ağır geldi. Şimdi her şey çok açık.» Jake gözlerini ondan ayırmıyordu.

Lyn başını eğdi. «Çayırda kendime geldiğim zaman korkunç bir olay yaşıyordum. Hiçbir şey

hatırlamıyordum, o sisin içinde koşup duruyordum... Öyle korkmuştum ki. Şimdi de aynı duyguyu yaşıyorum Jake. Sanki sis beni yeniden yutmuş gibi.»

Jake sanki onun yanına yaklaşmak istemiyormuşcasına ağır ağır yürüdü, yanına oturdu, kolunu omuzuna attı. Lyn, onun gövdesinin sıcaklığına yaklaşmak ihtiyacını duyuyordu, ama kendini tuttu, dimdik oturdu.

«Kim olduğumu öğrenmem gerek,» dedi. «York'a gidebilir miyiz şimdi? Herhalde oradan geldim.»

Jake'in kaşları çatıldı. «O havada pantolon ve süveterle yola çıkmış olamazsın,» dedi. «York buraya uzaktır. Çayırda ne işin vardı? Mutlak buralarda bir yerde oturuyordun Lyn.»

Lyn ona baktı. «Ama şimdiye kadar beni arayan biri çıkardı.»

Jake kaşlarını çattı. «Burası doğru. Ama ya otelde kalıyor idiysen... birdenbire ortadan kaybolunca, otel paranı ödememek için kaçtığını sanmışlardır. Bu taraflarda fazla otel yoktur. Hepsine telefon edip, senin kaybolduğun gün otelden ayrılan bir kız olup olmadığını sorarım.»

Lyn titreyerek Jake'in ardına düştü, merdivenden indiler. Mrs. Forrester yüzünde sevecen bir gülümsemeyle mutfak kapısından başını uzattı. Sevgi dolu bir sesle, «Eh kızım,» dedi. «Bazen sana bakıp da, sendeki değişikliği gördükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum.»

Jake, Lyn'i mutfağa soktuktan sonra telefona gitti. Mrs. Forrester Lyn'i kucakladı, öptü. «Şuraya otur da, birer çay içelim,» dedi. «Harika bir şey bu. Demek onun ikiz kardeşisin... ikizler bir-

birine benzemez derler, ne kadar doğruymuş meğer. Kendi kendime, hiç kimse böylesine değişemez diyordum ama düşündüm ki...» Mrs. Forrester yeniden sarıldı Lyn'e. «Jake'e olan sevgin öylesine belirgindi ki, ben de, sevgi mucizeler yaratıyor demiştim kendi kendime.»

Lyn utanarak başını öne eğdi.

Mrs. Forrester güldü. «Utanma kızım. Onun karısısın, öyle değil mi? Tabii seveceksin. Başlangıçta epey kaygılandım, oğlumu iyi tanırım... kafasına bir şey koydu mu, taş gibi katı olur. Ama artık rahatladım.»

Lyn, keşke ben de rahatlayabilseydim diye düşündü. Jake annesine her şeyi açıkça anlatmış olamazdı. Kadıncağız onların birbirlerini sevdikleri için evlendiklerini sanıyordu. Lyn'nin yüreği sızladı.

O sırada Jake ağır ağır içeri girdi. Lyn heyecanla ona döndü. Ama Jake'in yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

«Bir şeyler öğrenebildin mi?»

Jake başını salladı. «Hotel Balmoral'den, York'daki kız kardeşine gitmek üzere ayrılmışsın. Bir daha da geri dönmemişsin. Bavulun orada duruyormuş. Bir hafta daha senden ses çıkmasaymış, otel borcuna karşılık satacaklarmış bavulu. Oraya gidip borcunu ödersek, bavulu vereceklerini söylediler.»

Lyn gözlerini Jake'den ayıramıyordu. «Adım...» dedi. «Otelin kayıtlarında adım yazılı olmalı.»

«Evet. Soyadın Sheridan'mış. Linda Sheridan.»

Lyn'in gözleri faltaşı gibi açıldı. «Linda ha.» Sonra kaşları çatıldı. «Ama...»

Jake hayır gibilerden başını salladı. «Onun

adı Linda değildi. Annen baban ikiz olduğunuz için size benzer ad takmışlar. Onun adı Lyn'di.» Jake'in gözlerindeki ifade birden yumuşadı «Yani sen de Lyn'sin yine.»

Mrs. Forrester Lyn'in yüzüne bakarak, «Linda daha güzel,» dedi. «Ben sana Linda diyeceğim»

Jake, «Sen hangisini yeğlersin?» diye sordu

«Linda. Benim adım bu. Ben hiçbir zaman Lyn olmadım.» Yeşil gözlerini soğuk bir bakışla Jake'e çevirdi. «Artık gidelim mi, Jake?»

Yola çıktılar. Jake asık suratlıydı ve hiç konuşmuyordu.

Lyn yan gözle ona baktı. «Eğer... bir yerlerde... birisiyle ilişkim olduğunu öğrenecek olursak... evliliğimiz konusunda ne yapacağız?» diye sordu.

Jake, «Söyledim ya,» dedi. «Evlilikler kolayca bozulabilir.»

Linda acıyla, «Hele gerçekten hiç olmamışlarsa, daha da kolay bozulur,» dedi.

Jake donuk bir tavırla, «Şu anda benim meşru karımsın» dedi.

«Hayır. O sadece bir yanlışlıktı.»

Jake başını ona çevirmeden konuştu: «Evliyiz ve kendi yaşamına döneceğin ana kadar da evli kalacağız.»

Lyn kısık sesle, «Ama bir başkası olabilir...» diye mırıldandı. Sonra sesi iyice titredi ve sustu.

O zaman Jake döndü, ona baktı. Yüzü sertleşmişti.

«Seni bekleyen biri mi? Bunu düşünmedim mi sanıyorsun? Seni bekleyen biri varsa bile, hiç evlenmemiş olduğuna kesinlikle eminim Linda. Sana sahip olduğumda, el değmemiş bir kızdın.»

Linda titrek sesiyle, «Sus lütfen,» dedi.

«Bunları konuşmak belki kabalık oluyor, özür dilerim. Ama bir yerlerde seni bekleyen biri varsa, benimle yatmış olmanı nasıl izah edeceksin adama?»

Linda yüzünü elleriyle kapatarak inledi.

Jake arabayı yolun kıyısına çekti. Linda'yı kollarının arasına almak istedi. Linda karşı koydu.

«Bırak beni! Yaptıkların yetmedi mi?»

Jake boğuk sesle, «Lyn,» dedi. «Lyn, yapma böyle.»

Bu adı duyunca Linda daha da öfkelendi. «Bana öyle hitap etme... Senden nefret ediyorum!»

Jake'in yüzüne hırsla tokat attı. Bir sessizlik çöktü. Jake, onun kıpkırmızı kesilen yüzüne bakıyordu.

«Dün akşam nefret etmiyordun benden,» dedi.

Linda utanç ve öfkeyle, «Seni alçak seni!» diye haykırdı.

Jake onu arkaya doğru itti, üzerine eğildi ve hırsla öptü. Parmaklarını saçlarına doladı, başını arkaya çekti. Sonunda Linda'nın dudakları aralandı, o da Jake'in öpüşüne karşılık verdi. Jake, kendini zorla koparıyormuş gibi ağır ağır geri çekildi. Linda'nın al al olmuş yüzünü hoşnutlukla seyretti.

Yavaşça, «Bitiremeyeceğin bir şeye başlama, Linda,» dedi.

Linda arkasına yaslandı. Jake arabayı çalıştırdı. Konuşmadan yola devam ettiler. Az önceki boğuşma ve haykırmalar, sanki havayı durultan bir fırtına görevi görmüş, aralarındaki gerginlik azalmıştı.

Hotel Balmoral'e geldiler. Resepsiyonda oturan

adama doğru yürüdüler.

Adam onları görünce, «Nasılsınız Miss Sheridan?» diyerek elini uzattı. «Kaza geçirdiğinizi duyunca çok üzüldük. Geri gelmediğiniz için merak ettik, ama kardeşinize gittiğinizi bildiğimizden, orada kalmaya karar verdiğinizi düşündük. Bazen müşteriler bavullarını almayı unutuverir. Belli bir süre sonra onları satarız. Ama bu sefer karım bir süre daha beklememizi uygun gördü.»

Lyn utangaç bir tavırla, «Çok teşekkür ederim,» dedi. Adam kendisini tanıdığı halde, kendisinin onu hiç hatırlayamamış olmasından utanıyordu. Jake çek defterini çıkararak, «Size borcumuz ne kadar?» diye sordu.

Adam borç tutarını söyledi. Jake çeki yazdı. «Sağolun Mr. Forrester. York'daki son serginize gittim. Çok beğendim. Karım da ben de bayıldık.»

Jake nezaketle teşekkür etti.

Yönetici, «Bavulu açmadım bile,» dedi. «Doğrusunu isterseniz, bavulu açmak için kilidi kırmak gerekecekti, o zaman da bavula yazık olacaktı. Yabancı bir kilit bu, karmaşık bir şey.»

Linda gözlerini düzgün deriden yapılmış bavuldan, altın kilitten ayıramıyordu. Bu bavulda gizli olabilirdi geçmişi.Titremeye başladı.

Arabaya bindikleri zaman, Linda, «Hadi aç şunu Jake,» dedi.

«Eve gidinceye kadar olmaz.»

«Jake, eve gidinceye kadar sabredemem.»

«Sabretmen gerek.»

«Sabretmek ha! Ben diken üstünde oturuyorum. Bu kadar gaddar olma. Açıver şunu»

Jake içini çekti. «Neyle açayım?» dedi. «Sende anahtar yok Linda. Eğer bir yolunu bulup da açamazsak, adamın yapmadığını yapmak zorunda kalacağız, yani kilidi kıracağız.»

Eve vardıklarında, Linda, David Lane'in arabasını kapının önünde görünce sinirlendi. Jake arabaya ters ters baktı. Demek hâlâ kıskanıyordu David'i... demek ki Lyn'e, gerçek Lyn'e karşı hâlâ birtakım duygular besliyordu? Linda'nın David'den hoşlanmadığını bildiğine göre, suratının asılması Linda ile ilgili değildi.

İçeri girdiklerinde, David kedi yavrusunu kucağına almış bakıyordu. Jake'in soğuk bakışlarından kaçınarak, «İşler nasıl gidiyor diye şöyle bir uğradım.» dedi.

Jake, «Her şey çok iyi gidiyor,» diye kestirip attı.

«Güzel bir yavru. Sonra bana getirin de aşı yapayım.»

Jake kapıyı ardına kadar açarak, «Olur, olur. Getiririz. Hadi güle güle David,» dedi.

David kıpkırmızı kesilerek çıktı gitti. Mrs. Forrester oğluna dik dik baktı. Alaylı bir sesle, «Adamı dövseydin bari,» dedi.

Jake, «Bir daha buraya gelecek olursa, belki de döverim,» diye homurdandı.

Linda buruk bir tavırla, «Ben Lyn değilim. Bunu unutuyorsun, öyle değil mi?» dedi.

Jake hırsla, «Hiçbir şey unuttuğum yok,» diye bağırdı. «Sen benim karımsın ve David Lane'in sana asılmasına göz yummayacağım.»

Linda şaşkınlık içinde ona baktı. Sonra donuk bir sesle, «Tanrı aşkına, aç şu bavulu Jake!» dedi.

Jake bavulu masanın üzerine koydu. Mrs. For-

rester merakla bavulu inceledikten sonra, «Amma güzel şey!» dedi. «Her kimsen, yoksul biri olmadığın kesin kızım,» dedi.

Jake dışarı çıktı. Bir çekiçle bir keski alıp geldi. Annesi, «Ne yapacaksın onları oğlum?» diye sordu.

Jake cevap vermedi. Yüzü iyice sertleşmişti. Keskiyi kilide dayayıp çekiçle vurdu. Altın kilit yere düşerken, annesi çığlığı bastı.

«Bu kadar haşin olmana gerek yoktu,» dedi.

Jake boğuk sesle, «Vardı,» diye karşılık verdi.

Linda onu anlıyordu. Dün gece kendisine sahip olmak için nasıl yabani davranmak zorunluluğunu duymuşsa, şu anda da bunu yapmak zorunda kaldığını çok iyi anlıyordu.

Jake bavulun kapağını açtı. Hepsi başına üşüştüler. Linda, bavulun içindeki özenle katlanmış giysileri ağır ağır çıkarmaya başladı. Fermuarlı bir gözdeki kabarıklığı gördü. Açtı, içindekileri çıkardı ve İngiliz pasaportunu açıp baktı. Kendi fotoğrafı çıktı pasaportun ilk sayfasında. Linda kendisiyle ilgili bilgilere göz attı... yaş 22... boy 1.65... saç siyah... göz yeşil... belirgin özellikleri yok.

Linda alaycı bir gülüşle, «Sırtımdaki lekeden söz etmiyor,» dedi.

Jake, pasaportun arasından düşen bir kâğıdı almıştı. Asık suratla okuyordu. Sonra Linda'ya uzattı. «İşte bilinmeyen adam,» dedi.

Linda kızararak kâğıdı okumaya başladı: «Sevgili Linda, bu güller sevgimin ve en kısa zamanda yanımıza dönmenin umudunu taşıyor...» Mektup birtakım 'tatsız olaylar' ve 'ailevi sorunlar' dan söz ederek devam ediyordu, ama Linda'ya

kesin bilgi vermekten uzaktı. Ne var ki, mektuptaki adres şaşırtıcıydı. Linda iki kez üst üste okudu bunu. Rimini'de bir adresti bu.

Linda başını kaldırdığında Jake pasaportu inceliyordu. «Buradaki damgadan anlaşıldığına göre, seni bulduğumda İngiltere'ye geleli ancak iki gün olmuş,» dedi. «Seni o yüzden arayıp soran çıkmadı demek. Senin nerede olduğunu merak eden tek kişi de, nereden arayacağını bilmiyordu herhalde.» Jake'in suratı asılmıştı. «Zavallı Emilio,» dedi. «Kendisini terk edip kaçtığını sanmıştır.»

Linda mektuba baktı. Elleri titriyordu. Sonra yatak odasına koştu ve kendini karyolanın üzerine attı.

Jake peşinden geldi, yanına oturdu, saçlarını okşamaya başladı. «Öyle trajik bir havaya girme. Ben ona durumu açıklarım. Anlayışlı bir insansa, senin suçun olmadığını kabul edecektir.»

Linda başını kaldırmadan, «Sen onun yerinde olsaydın, beni bağışlar mıydın?» dedi.

Jake'in eli kıpırtısız kaldı. Linda onun huzursuz olduğunu sezdi. «Bu durumda...» diye söze başladı. Ama sonra, «Hayır, Tanrı biliyor ya, bağışlamazdım,» dedi.

Linda fısıltıyla konuşmaya başladı. «Seninle evlenmemeliydim. Ah, bu aptallığı nasıl yaptım!»

Jake başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Linda üzüntü içinde, keşke ölsem diye düşünerek yattı.

Bir süre sonra Jake yeniden geldi. «York'a bugün gitmek ister misin?» diye sordu.

Linda hâlâ az önceki gibi yatıyordu. Yüzünü

yorgana gömmüştü. Sesini çıkarmadan hayır anlamına başını salladı. Jake dışarı çıktı. Linda acıyla inledi.

Mrs. Forrester akşam yemeğini odaya getirdi, bir iki lokma yesin diye yalvardı. Linda gülümsemeye çalışarak yüzünü kuruladı. «Özür dilerim, bu işi çok büyüttüm. Hem, nasılsa beklediğimiz bir şeydi,» dedi.

Mrs. Forrester, «Hadi yemeğini ye ve biraz uyumaya çalış,» dedi. «İyi bir uykuya ihtiyacın olduğu belli.»

Linda biraz yemek yedi. Tepsiyi mutfağa indirdi. Jake dirseklerini masaya dayamış, dalgın dalgın oturuyordu. Önünde bir şişe viski duruyordu. Linda şimdiye kadar onun içtiğini hiç görmediği için korktu.

Hemen odasına çıktı ve yarı baygın düşerek uydu. Düşünde yine çayırda olduğunu gördü. Jake'i arıyordu ve tam bulacağı sırada Jake yine kayboluyordu. Linda sisin içinde onu çağırarak umutsuzca koşuyordu.

Birden uyandı. Jake'in sesini duymuştu. Gözünü açınca onun karyolanın kıyısına ilişmiş olduğunu gördü. Kendisini kucağına alıyordu. Linda başını onun çıplak omuzlarına yaslayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Jake'in ayağında pijamasının altı vardı. Herhalde soyunmak üzereyken onun seslenişini duyup koşarak gelmişti.

Jake onu tek koluyla kucaklayarak saçlarını okşadı. Linda kollarını ona doladı.

«Bir karabasan gördüm.» diye fısıldadı. «Ah Jake, öyle korkunçtu ki.»

Jake başını eğdi. Dudakları Linda'nın saçları-

na değiyordu. «Şimdi korkulacak bir şey kalmadı,» dedi. «Yanındayım artık.»

«Öyle korktum ki. Yolu bulamıyordum...»

Jake yanağını onun saçlarına sürerek, «Biliyorum,» dedi. «Biliyorum.» Usulca Linda'nın omuzunu ve sırtını okşadı. Linda'nın hıçkırıkları giderek kesildi. Başını Jake'in omuzuna dayadı, içini çekti.

Jake onu bırakıp gitmeye davrandı. Ama Linda kollarını daha da sıkarak, «Hayır, gitme Jake,» dedi.

«Artık geçti Linda, iyisin şimdi. Ağlaman da kesildi. Karabasan bitti.»

«Ne olur bırakma beni. Karanlıktan korkuyorum. Sisin içinde kalmış gibiydim... Yolumu bulamıyordum. Jake, bırakma beni!» Linda Jake'e sarılmış, yüzünü çıplak göğsüne bastırmıştı.

Jake de ona sımsıkı sarıldı. «Linda, burada neden kalamayacağımı söylemeye gerek var mı? Ne hale geldiğimi görmüyor musun? Burada oturup sana sarıldıkça, kontrolümü kaybediyorum.»

Linda içini çekti. «Özür dilerim,» diye fısıldadı. «Kendimi yeniden gülünç duruma düşürmek istememiştim.»

Jake onu kendinden uzaklaştırdı. Kollarından sıkıca kavradığı için Linda elinden sıyrılamıyordu. Gri gözlerle yeşil gözler birleşti.

«Kendini gülünç duruma düşürecek biri varsa, o da benim Linda. Gitmek istediğimi mi sanıyorsun?» Jake'in yüzü, bavulun kilidini kırarken olduğu gibi vahşi bir anlatıma büründü. Linda'yı sarstı.

Linda onun bu erkeksi şiddetinden ürkmüş,

titriyordu. «Jake, özür dilerim.»

«Özür dilersin ha? Bir zamanlar, beni bile bile baştan çıkarmaya uğraştığını sanıyordum, oysa saflığın gerçek, öyle değil mi Linda?» Jake'in aç bakışları Linda'nın vücudunda gezindi. «Deliler gibi istiyorum burada kalmayı. O geceliğin içinde sana bakmak bile, kanımın beynime çıkmasına yetiyor. Ben erkeğim, robot değilim. Ve dün gecenin anısı henüz unutulamayacak kadar taze.»

Linda başını eğerek, «Sus lütfen,» diye mırıldandı. Yanaklarından yeniden yaşlar süzülmeye başladı. Jake onu kendine doğru çekti. Linda yüzünü Jake'in boynuna yasladı.

Jake boğuk sesle, «Bırak ağlamayı,» dedi. «Linda, olanları silebilseydim, silerdim emin ol.»

«Sana inanıyorum.» Jake yanlış kızla seviştiğine pişmandı ve ona acıyordu. İstek dolu sözlerinin Linda ile ilgisi yoktu. Jake'in istediği kendisi değil, kardeşiydi. Benzedikleri için, Jake onu görünce ötekini hatırlıyor, istek duyuyordu.

Jake Linda'nın başını kaldırdı, gözlerine baktı. «Beni bağışlayabilecek misin acaba?» diye sordu. «Yoksa bu hep aramızda bir uçurum gibi kalacak mı Linda? Sana kabalık ettim. Bir yabani gibi davrandım. Dün akşam olup biteni unutabilecek misin? Senin göründüğün kadar saf olduğunu anlamam gerekirdi... tepkilerin bunu belli ediyordu. Ama neyle karşılaştığımı fark etmemiş gibi yaparak inat ettim, işi sonuna kadar götürdüm, çünkü bunun gerçek olabileceğine inanamamıştım.» Linda'nın ıslak yanağını şefkatle okşadı. «Tanrım, keşke yapmasaydım!»

Linda cesaretini toplamaya çalışarak, «Önemi

yok,» dedi. «Kendini suçlama Jake.»

Jake'in gözleri kor gibi yanıyordu. «Bunu hafife almaya çalışma. Sana ne yaptığımın ve nasıl barbarca yaptığımın farkındayım.»

Linda'nın yüzü kızardı. «Pekâlâ Jake, eğer senden nefret ettiğimi söylememi istiyorsan... senden nefret ediyorum!» dedi. «Sana lanet okuyorum ve dün gece bana yaptıklarından nefret ediyorum.»

Jake'in dudakları tuhaf bir gülümseyişle büküldü. Öylesine tatlı bir sesle, «Sevgilim,» dedi ki, Linda'nın yüreği hızla çarpmaya başladı.

Jake eğildi, yavaşça onun çıplak omuzlarını öptü. Linda gözlerini yumarak içini çekti.

«Yapma Jake,» diye inledi.

Jake'in dudakları Linda'nın dudaklarına kapandı. Linda bir anda kanını sarıveren coşkuya karşı koyamadı ve titreyerek Jake'e sarıldı. Jake'in yüreği de hızla çarpıyordu. Linda kendini yastıkların üzerine bıraktı ve Jake'i de kendine doğru çekti. Öpüşmeleri, Linda'nın aklını başından almıştı. Kendini vermeye hazırdı.

Jake birden inledi. «Tanrım, bundan vazgeçmek zorundayız,» dedi. «Linda, beni dinlemelisin. Unutma, İtalya'daki o Allahın belası herif sevgili Linda'sını bekliyor... Belleğin yerine geldiği zaman onu sevdiğini de hatırlayacaksın, hâlâ anlamıyor musun bunu?»

Linda gözlerini açtı. Jake doğru söylüyordu. Unuttuğu yaşamında, kendisini nelerin beklediğini kim bilebilirdi ki?

Jake, «O adamı sevmiş olabilirsin,» dedi. «Hiçbir erkek, karşılıksız bir sevgi adına bir kıza öyle mektup yazmaz, hele bu kız senin kadar açık

yürekli ve tatlı olursa.» Jake doğruldu. Buruk bir gülümseme dolaştı yüzünde. «İçinden geçenleri yüzünden okunuyor. Eskiden, seni Lyn sandığım sıralarda buna şaşıyordum. Böylesine saf bir yüzün yutturmaca olduğuna inanmak çok zordu.»

Linda ürpererek başını çevirdi. İnsan iki erkeği birden sevebilir miydi? Eğer bu Emilio denen adamı sevmişse, Jake'e böyle delicesine aşık olabilir miydi?»

Jake, onun yüzündeki karmaşık duyguların yansımasını seyretti. «Belleğin yerine gelinceye kadar, gerçek duygularını, ya da bu duyguları kimin için beslediğini kestirmeye imkân yok,» dedi. Ayağa kalktı. «Hadi, sen uyumaya çalış.»

«Jake...» Linda'nın yalvaran sesi Jake'i durdurdu. Utangaç bir sesle, «Senin belleğin yerinde,» diye mırıldandı.

Jake ağır ağır döndü. Yüzünde hiçbir ifade görülmüyordu.

«Yani?» dedi.

«Senin gerçek duyguların...» Linda dudağını ısırarak sustu. «Yani kardeşim hakkında,» dedi. Aslında kendisi için neler duyduğunu sormak istiyordu, ama korkuyordu.

Jake ona yaklaştı, çenesini tutup kaldırdı ve Linda'nın ne sormak istediğini hemen anladı.

«Neden sordun?»

«Sadece merak ettim...»

Jake keyifli keyifli gülümsedi. «Kardeşin zehir saçan bir şırfıntıdır. Onu iyice tanımadan önce, bir süre gözümü boyadı... ben de insanım, güzel bir vücut, tatlı bir gülümseyiş beni de baştan çıkarır. Ama o güzelliğin altındaki kişilik yozlaşmıştı ve bana tamamen aykırıydı. Bir kadının

güzel olabilmesi için, dış görünüşünden başka birtakım şeylere de ihtiyacı vardır. Bu, senin soruna karşılık veriyor mu?»

Linda onun gözlerine bakamıyordu. «Herhalde,» diye fısıldadı.

Jake hafifçe güldü. «Gerçekten veriyor mu, Linda?» Parmakları uzandı, Linda'nın ensesini okşadı.

Linda'nın bakışı her şeyi açığa vuruyordu.

Jake dudaklarını gererek, «Senin sormakta sıkıntı çektiğin soruya cevap vermeden, bir an önce buradan gitsem iyi olacak,» dedi. «Bu soruya cevap vermek çok uzun sürer ve o sürenin her anını büyük bir zevkle yaşarım ve kendimi tutamam diye korkuyorum.»

Jake kapıyı kapatınca, Linda sırtüstü uzandı, Jake'in ne demek istediğini düşündükçe, yüreğinin çarpıntısı hızlanıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün New York'a indiler ve doğruca sanat galerisine gittiler.

Jake kapıyı açtı. Linda beyaz pantolonu ve koyu yeşil süveteriyle içeri girdi. Bu kılık, galerinin ciddi görünümüyle hiç mi hiç bağdaşmıyordu. Duvarlarda çoğu soyut türde resimler asılıydı. Linda kayıtsızca baktı onlara. Galerinin öteki ucunda kopacak kadar ince bir kız vardı. Siyah eteği ve dantel bluzuyla, buranın havasına ger-

çekten uygundu. Kız onlara yaklaşırken, arkadaki bürolardan bir adam çıktı ve Linda'yı görünce durdu.

«Aman yarabbi!» diye haykırdı. «Hangi rüzgâr attı seni buraya! Lyn, meleğim, York'da ne işin var?»

Jake, elini Linda'nın dirseğinden çekmeden, «Nerede olduğunu sanıyordunuz?» diye sordu.

Öteki adam hafifçe tedirgin oldu. «Yine ona mı döndün yoksa Lyn?» dedi. Omuzlarını silkti. «Bu iş bitti sanıyordum.»

Linda, Jake'e bakarak dudaklarını ıslattı. «Ben... ben Lyn değilim,» dedi. «İkiz kardeşiyim. Adım Linda Sheridan. Kardeşimi arıyorum.»

Adam birden afalladı. Boş boş bakmaya başladı. Gözlerini kısarak Linda'yı tepeden tırnağa süzdü. «Dalga geçiyorsun,» dedi. «Senin ikiz kardeşin yok Lyn. Hiç kimsen yok.»

Jake, «Bana bakın,» dedi. «Şu zırvaları kesin artık, öğrenmek istediğimiz bir şey var... Lyn'in nerede olduğu konusunda bir bilginiz var mı? Bu hayatî bir sorun. Öğrenmek zorundayız.»

Adam, «Hiçbir fikrim yok,» dedi. «Çalışmalarınız nasıl gidiyor Mr. Forrester? Bir gün gelip yeni resimlerinizi göreyim. Hâlâ portre mi yapıyorsunuz?»

Jake alaylı bir tavırla, «Bu işte çok kazanç var,» dedi. «Teşekkür ederim ilginize.»

Öteki adam gülümseyerek, «Yeni bir sergi açsanız hiç de fena olmaz,» diye karşılık verdi. «Öyle değil mi, Lyn?»

O sırada arka taraftan ince uzun bir kadın geldi. Linda'ya soğuk soğuk bakarak yürüdü.

Adam telaşlandı. «Ah, özür dilerim... Lady

Shrowly,» diye kadının peşinden koştu. «Bu ne güzel sürpriz. Sizi gördüğüme nasıl sevindim!»

Jake duvarlardaki resimlere bakıyor, Linda galerinin ortasında dikilmiş duruyordu.

Dantel bluzlu güzel kadın, gözlerini Jake'den ayırmıyordu. Jake döndü, onun kadına şöyle bir baktığını görünce Linda kıskançlıkla kavruldu. Jake'in yüzünden Linda'nın şimdiye kadar hiç görmediği bir ifade geçti. Ve öteki kadın bu ifade karşısında, tahrik olduğunu belli eden bir harekette bulundu. Linda o anda kadının neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Acaba Jake, Lyn'i de o yakışıklı yüzü, o eğri gülümseyişiyle mi baştan çıkardı diye düşünüyordu. Döndü, pencerenin camında kendisini gördü. Pantolonlu haliyle liseli bir kız gibiydi. Öteki kadının güzelliğiyle karşılaştırılamayacak kadar çocuksu bir görünümü vardı. İkizi Lyn ise, tıpkı o kadın gibiydi. Jake'in çizdiği resimdeki kızın yüzünde de aynı cinsellik okunuyordu. Jake onunla hiç yatmadığını söylemişti. Peki ama, insan elini sürmeden sevdiği bir kadının çıplak resmini yapabilir miydi? Linda'nın içini kıskançlık kemiriyordu.

Jake birden yanıbaşında belirdi. Yüzü donuktu. Linda kıskançlığını gizlemeye çalışarak ona baktı. Jake yumuşak bir sesle, «Yemek yer misin?» diye sordu. «Kendine bir giysi al, ya da başka bir şeylere bak. Sonra bir lokantaya git. Saat üçte Minster'in önünde buluşalım.»

Linda'nın yüz çizgileri gerildi. Bir şey belli etmemeye çalışarak, «Nasıl istersen,» dedi.

Jake kapıyı açtı. Linda arkasına bakmadan çıktı. O kadınla yemek yiyecek diye düşündü.

Açıkça belliydi bu. Nasıl olmuştu da, dün gece Jake'in kendisine âşık olabileceğini düşünmüştü? Jake, Lyn'in başka erkeklerle ilişkilerinden öylesine nefretle söz etmişti ki, Linda onun bu tür işleri en azından kendi yapmaz sanmıştı. Oysa tanımadığı bir kızla işaretleşip yemeğe gittiğine göre...

Linda vitrinlere bakarak yürüyor, ama Jake'in galerideki hayali gözünün önünden gitmiyordu. Birden durdu. Vitrinin camında kendine baktı. Jake gibi bir adamın hoşuna gidebileceğini nasıl düşünebilmişti? Haftalardır o portredeki kız olduğunu sanıyordu. Onun gibi baştan çıkarıcı bir gülümseyişi, onun gibi dişiliği olduğunu zannetmişti. Oysa şimdi bambaşka bir tip olduğunu anlıyordu ve bu başka birinin öteki kızla hiçbir benzerliği yoktu. Jake'e kendini sevdiremeyecekti. Bu belliydi. O nedenle, belleği ne kadar çabuk yerine gelirse, kendi yaşantısına o kadar çabuk dönerdi. En iyi çözüm bu diye düşündü.

Bir lokantaya gitti. Salata istedi. Bir yandan salatayı yiyor, bir yandan da bavulundan çıkan mektubu düşünüyordu.

Rimini'de ne yapıyordu acaba? Orasını hatırlamaya çalıştı. Bir İtalyan kıyı kenti olduğu kesindi Rimini'nin. Belli belirsiz bir anı geçti aklından. Wind Tor'daki odayı kâğıtlarken, aynı şeyi deniz kıyısında bir yerde de yaptığını hatırlamıştı... Gözlerini yumdu, kendini hatırlamaya, dalgaların hışırtısını duymaya zorladı. Gözlerinin önüne güneş ışığı içinde, aydınlık, sarı bir oda geldi. Mavi gökyüzünde bir martının kanadı göründü. Elinde bir badana fırçası vardı ve kar-

şısındakine bakıyordu... peki ama karşısındaki kimdi? Linda bu sisi ne zaman yırtmayı denese, başarılı olamıyordu.

Deniz kıyısındaki odayı neden kâğıtlamıştı? Birden kızardı. Yoksa Emilio ile evlenecek miydi? Evlerini mi dekore ediyorlardı? Linda'nın şaşkın gözleri sol eline, Jake'in taktığı altın halkaya ilişti. Bir zamanlar parmağında nişan yüzüğü var mıydı? Varsa, neden çıkarmıştı? Mektuptaki sözler seven bir insanın, dahası sahip çıkan bir insanın söyleyeceği sözlerdi... Emilio onun döneceğinden emin görünüyordu, ona sevgili diye hitap etmişti...

Linda, bu ne biçim bir kördüğüm diye düşündü. Emilio'ya durumu anlatmak, nasıl olup da bir başkasının karısı olduğunu açıklamak kolay olmayacaktı. Sisi yırtıp adamın yüzünü bile hatırlamıyordu... Emilio adı hiçbir anlam taşımıyordu.

Emilio'yu böyle unutabildiğine göre, acaba günün birinde Jake'i de unutabilecek miydi? Bunu düşününce Linda'nın benzi kül gibi oldu. Yarısı yenmiş salatayı itti, kahvesini içti. Birden karşısındaki sandalyeye biri oturdu. Linda gözlerini iri iri açarak başını kaldırdı ve David Lane'i görünce kızardı.

«Neler oluyor Lyn?» dedi David. «Jake'le niçin evlendin? Ondan sıkıldığını sanıyordum.»

Linda ters ters süzdü onu. «Ben Lyn değilim.» dedi. «İkiz kardeşi Linda'yım.»

David önce afalladı, sonra inanmadığını belirten bir bakışla ona baktı, sonunda da kahkahayı bastı. «Ufak at da civcivler de yesin Lyn!» dedi.

Linda hafifçe omuzunu silkti. «İster inan, ister

inanma... Bunu kanıtlayacak pasaportum var. Birkaç hafta öncesine kadar İtalya'daydım. Bir yıldır oradaydım. Yani Lyn'in Jake'le tanıştığı sırada ben İtalya'daydım.»

David'in gözleri faltaşı gibi açıldı. «Aman yarabbi!»

Linda'nın sakin sesi, söylediklerinin gerçekliğini kanıtlıyordu. Linda çantasından pasaportunu çıkardı, David'e uzattı.

David pasaportu aldı, uzun uzun inceledikten sonra geri vererek, «Peki, bunu bana neden daha önce söylemedin? Yani, kendimi gülünç duruma düşürdüm demek istiyorum...»

Linda donuk bir sesle, «Belleğimi yitirmiştim,» diye karşılık verdi. «Ben de senin gibi bilmiyordum durumu. Herkes beni kardeşim sanıyordu, ben de öyle sanıyordum.»

David kızardı. «Sana asıldığım için özür dilerim... seni Lyn sandım ve...» Omuz silkti. «Yani Lyn'le ben...»

Linda ona bakarken, hiç de fena biri olmadığını düşündü. Güçsüz ve delidoluydu, ama kendisinin gerçek kimliğini öğrenince aklını başına toplamış, tavrını değiştirmişti. Demek ki, eski tutumu, Lyn'in ona yüz vermiş olmasından kaynaklanıyordu.

Linda duvardaki saate göz attı. «Benim gitmem gerek,» dedi. «Saat üçte Minster'de olmalıyım.»

«Yolu biliyor musun? İstersen seninle geleyim.»

Linda duraladı, ama şehri gerçekten tanımıyordu. O yüzden David'in önerisini kabul etti. Sokağa çıktılar.

David, «Şehri gezebildin mi?» diye sordu. «Zamanın olursa gez. Buranın sokakları özgün Ro-

ma mimarisine göre yapılmıştır, biliyor musun? Bir zamanlar Romalıların yürüdüğü yollarda yürüdüğünü düşünmek ne tuhaf değil mi? Bak şurası Stonegate sokağı... Romalı muhafızlar burada devriye gezermiş... Minster'i inşa ederlerken, taşı buradan geçirerek götürdükleri için, bu sokağa Stonegate adı verilmiş.»

Linda çevresine bakındı. Değişik yüzyıllarda yapılmış yapılar yan yana sıralanmıştı. «York çok güzel bir yer.» dedi. «Zaman bulursam saatlerce gezmek isterdım.»

Minster'in önüne geldiler. David çekinerek, «Bir rehber istersen, ben seve seve gezdiririm seni.» dedi.

Linda dik dik baktı ona. «Sağol, ama acaba Jake ne der buna? Hoşuna gider mi dersin?»

David kızardı. «Hayır,» dedi. Huzursuz gözlerle çevresine bakındı, «Ben artık gitsem iyi olacak.»

Linda «Sağol» diyerek Minster'e doğru yürüdü. Jake karşıdan geliyordu. Kısılmış gözlerinde kuşku vardı. Ne düşünüyordu acaba? Linda arkasına baktı. David hızla gidiyordu. Linda, Jake'e baktı. Sinirli olduğu belliydi.

«David Lane'le ne işin vardı?»

Linda yanaklarının yanmaya başladığını duydu. «Rastlaştık. Bana buranın yolunu gösterdi.»

«Başka ne gösterdi?»

«Sadece nezaket gösterdi.»

«Onun sana nasıl nezaket gösterdiğini daha önce de görmüştüm, unuttun mu?»

Linda öfkeyle baktı ona. «David'e Lyn olmadığımı anlattım. Pasaportumu gösterdim. O da özür diledi...» Linda, Jake'in sanat galerisindeki kızı

tavlamak için kendisini nasıl ektiğini hatırlayınca öfkelendi, sözün arkasını getirmeyip omuz silkti. «Hem bundan sana ne? Sen ne karışıyorsun? Evliliğimiz sadece hukuki bir aldatmaca.»

Jake ellerini ceplerine soktu, dalgın dalgın süzdü Linda'yı. «Öyleydi,» dedi. «Geçen geceye kadar öyleydi. Ama artık sözün tam anlamıyla karımsın, unutma.»

Linda onun gözlerine bakamıyordu. Kıskançlık ve öfkeden tir tir titriyordu. «Keşke unutabilsem,» diye mırıldandı.

Jake onun kolunu yakaladı, sıktı. «Bunu sana hiçbir zaman unutturmayacağım Linda,» dedi.

Linda hırsla titreyerek, «Eğer şansım varsa, belleğim yerine gelince Emilio'nun karısı olduğumu hatırlamayı dilerim... o zaman evliliğimizin bir anlamı kalmaz,» dedi. Bu sözleri sırf Jake'e acı vermek için söylemişti ve gerçekten de onu bam telinden yakalamıştı.

Jake'in yüzü karardı. «Hey yarabbi.» diye homurdandı. «Kardeşine sandığımdan daha çok benziyorsun galiba!» Sonra başını dikti, yürümeye başladı.

Linda çaresizlik içinde onun peşinden gitti. Ne diye durup dururken kavga çıkarıyordu? Arabaya gelinceye kadar Jake dönüp de bakmadı ona. Arabanın kapısını açtı, Linda'yı kolundan tuttuğu gibi arabanın içine itti. Kendisi de direksiyonun başına geçti.

Linda yan gözle ve korkuyla onu süzerek, «Şimdi nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Scarborough'ya.»

Linda'nın gözleri yerinden uğradı. «Ş-Scarborough'ya mı? Neden?»

Jake alaylı bir tavırla, «Çünkü dünya güzeli kardeşin oradaymış,» dedi.

«Nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin?»

«Çünkü galerideki kıza epey pahalı bir yemek yedirdim ve ağzından laf aldım.»

Linda'nın soluğu kesildi. «Yaa!» Linda'nın sesi bir tuhaf çıkmıştı. Jake döndü, baktı. Linda boğuk bir sesle sözünü tamamladı. «Yani, demek onun için...» Sözün gerisini getiremedi. Kıskançlığını açığa vurmaktan korkuyordu.

Jake gözlerini ondan ayırmadı. Kızaran yanaklarına baktıktan sonra çenesini tuttu, kendisine çevirdi, gözlerinin içine baktı.

«Demek onun için ne demek oluyor Linda?» dedi.

Linda cevap vermedi.

Jake'in sesi neşeliydi. «Seni küçük aptal seni,» diye söylendi. Sonra eğildi, Linda'yı öptü. Linda dudaklarını araladı, ellerini uzattı, Jake'in boynuna sarıldı.

Jake onu arkasına yasladıktan sonra, motoru çalıştırdı. «Şimdi kardeşini bulacağız,» diyerek arabayı hareket ettirdi.

Linda arkasına dayandı. Jake'in düzgün profilini, sert çizgilerini seyrediyordu. Acaba kendisine karşı gerçek duyguları neydi? Ona küçük aptal demişti, ama öpüşü hiç de şakaya benzemiyordu. Dün gece de kendisine sarılırken, arzu doluydu. Sonra kardeşini göreceğini düşünerek dikkatini yola verdi. Scarborough'ya yaklaşırken, çevrenin kendisine hiç de yabancı gelmediğini fark etti. Buraya daha önce de gelmişti. Jake'e baktı. Ama o kendi düşüncelerine dalmıştı, Linda ile ilgilenmiyordu.

Acaba Lyn'i mi düşünüyordu? Linda bunu aklından geçirince boğazına bir şeyler düğümlendi. Az sonra şu anda hatırladığı, ama haftalardır işkence çekmesine neden olan ikiz kardeşiyle, deliler gibi sevdiği erkeği karşı karşıya göreceğini düşündü. Eğer Jake, Lyn'e karşı bazı duygular besliyorsa, bu yüzünden, tavrından nasılsa belli olacaktı...

Lyn, Linda'nın kafasında bir heyula gibiydi. O güzel, tehlikeli, şehvetli yüz, Linda'nın bütün geleceğini karartıyordu.

Şehre girince, Jake bir benzin istasyonunda durdu, şehrin haritasını aldı. Açtı, inceledi, parmağıyla bir yeri gösterdi.

«İşte, biz şimdi buradayız, gideceğim yer de şurası.» Sonra haritayı katladı, yola koyuldular. Az sonra kapıları, pencereleri beyaza boyalı, büyük bir taş evin önünde durdular. Linda ağır ağır indi arabadan. Jake koluna girerek ona yardım etti. Linda sinirden titriyordu. Jake onun suratına bakınca dudakları gerildi.

«Öyle durma, korktuğunu belli etme. Hadi yürü... buna katlanmak zorundasın Linda.»

Kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Biri çıktı karşılarına. Linda, kendi suratının kendisine baktığını görünce tepeden tırnağa ürperdi. Surat aynı surattı, ama tuhaf bir başkalığı vardı. Uzun bir sessizlik oldu.

Hafifçe şirret bir ses, «Vay, vay, vaaay!» dedi. Cam gibi parlayan yeşil gözler Jake'ten Linda'ya çevrildi. «Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz, yoksa bunu sormakla küstahlık mı ediyorum? Burada ne arıyorsun Linda? Ben sana yok ol ve bir daha da karşıma çıkma demiştim.»

Jake sert bir tavırla, «İçeriye gireceğiz,» dedi. «Sana soracağımız birkaç soru var, Lyn.»

Linda, kendisininkine çok benzeyen ve aynı zamanda da hiç benzemeyen yüzün Jake'e bakışını gördüğü anda içi burkuldu. Jake ne derse desin, Lyn'in onun arzu ettiği açıkça görülüyordu. Gözlerindeki parıltı, aralık dudaklarındaki ıslaklık, duyduğu cinsel isteği ortaya koyuyordu. Linda kirpiklerinin arasından Jake'e baktı, ama onun aklından geçenleri kestiremedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, taş gibi duruyordu.

Lyn dudağını bükerek Linda'ya döndü ve, «Eğer paltonu almaya geldinse, şuralarda bir yerde olacak,» dedi. «Kabahat senin, arabadan atlayıp çocuk gibi kaçılır mı hiç? Doğrusu kendimi zahmete sokup da, paltonu vermek için peşinden gelemezdim. Parana da elimi sürmedim. Çantanda duruyor.»

Jake, «İçeriye girebilir miyiz?» diye sordu. Linda'nın elinden tuttu, önce onu içeri soktu. Lyn şaşırarak geriledi.

«Peki öyleyse, ben paltoyu getirene kadar şurada bekleyin,» diye onları oturma odasına aldı.

Linda ağır ağır çevresine göz gezdirdi. Beyni zonklamaya başladı. Pencerenin önündeki masaya gitti. Deri resim çerçevesini eline aldı. Çerçevede üç fotoğraf vardı.

Linda'nın dudaklarından boğuk bir çığlık yükseldi. Jake hemen yanına geldi, dikkatle Linda' nın yüzüne baktı. Linda bir şey söylemeden çerçeveyi uzattı.

Jake resimlere baktı. Linda yutkundu. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Kapıdan gelen bir ses üzerine döndüler. Linda

yaşlı gözlerle kardeşine baktı ve her şeyi hatırladı...

Linda ve Lyn bu evde büyümüşlerdi. Lyn babasına, Linda ise annesine daha yakındı. Linda evde oturmayı, dikiş ve yemek öğrenmeyi severdi. Sessiz sakin bir çocuktu. Genç kızlığında da utangaçlığı ve çekingenliği sürmüştü. Babasının gözbebeği olan Lyn ise, daha küçük yaştan itibaren kendine güvenli, bencil ve özellikle erkek arkadaşları arasında çok sevilen biriydi. Dünya nimetlerinden yararlanmayı seven Philip Sheridan, kızlarının dışa dönük olanını daha çok sever, onun güzelliğinden, çevresindeki erkeklerin ilgisini toplamasından hoşnutluk duyardı. Linda çalışkan bir öğrenciydi. Özellikle yabancı dillere yatkındı. On sekizine geldiği zaman, babası onun bu yatkınlığından yararlanarak iş bulmasını önermişti.

Linda'nın annesinden ayrılmak istememesine rağmen babası ile Lyn ne yapmışlarsa yapmışlar, onu Londra'daki bir İtalyan firmasına postalamışlardı. Linda bir ev tutmuş ve konserlere, tiyatrolara giderek, Londra'yı gezerek yaşantısını sürdürmeye başlamıştı. Her hafta annesine mektup yazardı. Birkaç kez de Mrs. Sheridan onu görmek için Londra'ya gelmişti.

Sonra Linda'nın patronu Sinyor Falzetti, Rimini'ye atanmış ve Linda'yı da sekreter/çevirmen olarak yanında götürmeyi önermiş, bir yıl İtalya'da kalmasının İtalyancasını geliştirmeye yardımcı olacağını söylemişti.

Bu ilginç bir öneriydi. Mrs Sheridan insanın yaşamı boyunca böyle fırsatla ancak bir kez karşılaşabileceğini söyleyerek Linda'yı gitmeye teş-

vik etmiş ve Linda da öneriyi kabul etmeye karar vermişti.

Orta yaşlı babacan bir adam olan Sinyor Falzetti, Linda'nın onlarla birlikte oturmasını önermiş, Sinyorina Falzetti de bu çağrıyı tekrarlayınca, Linda büyük, kalabalık, gürültülü bir İtalyan ailesinin bir ferdi haline gelmişti. Linda yemek pişiriyor, Falzetti ailesinin çocuklarıyla ilgileniyor, Adriyatik kıyılarında mum ışığında romantik yemeklere gidiyor ve çevresinde pek çok dost ve hayran topluyordu. Geçen ilkbaharda annesinin on beş günlüğüne İtalya'ya gelebilmesini sağlamış, annesi de onlarla aynı evde kalmıştı. Beraberce çevredeki görülecek yerleri, tarihi kalıntıları gezmişler, alışverişe çıkmışlardı.

Mrs. Sheridan İngiltere'ye dönmesinden bir gün önce, Linda'ya aile içinde bir karışıklık olduğu haberini vermişti. Lyn evli biriyle ilişki kurmuş, bu büyük bir skandala yol açmış, dedikodular yapılmış ve Philip Sheridan son derece yıkılmıştı. Güzel kızıyla duyduğu övünç, dedikodular ve bıyık altından gülümsemeler sonucu onur kırıklığına dönüşmüştü. Lyn, babasıyla sert bir tartışmaya girdikten sonra evi terk etmiş, bir daha geri dönmeyeceğini söylemişti.

Linda, «Ben de seninle eve döneyim. Keşke bana daha önce haber verseydiniz,» demişti annesine.

Annesi bunu kabul etmemiş, «Baban, Lyn'e hâlâ çok kırgın. Şu sırada onun sinirlerini bozmamak gerek. Kendini içkiye verdi. Bu ara gelmesen daha iyi olur,» demişti.

Linda annesini uğurlarken, onu bir daha göremeyeceğini aklından bile geçirmiyordu. Rimi-

ni'deki işini ve yaşantısını sürdürürken, aile avukatlarından gelen bir telgrafla, annesinin ve babasının bir araba kazasında öldüklerini öğrenmişti.

Hemen uçağa atlamış ve cenazeye yetişmişti. Lyn ise gelmemişti. Babasının avukatı, Lyn'i York'da bulup haber verdiğini, ama Lyn'in telgrafa cevap bile vermediğini söylemişti. Sonra da babasının vasiyetini Linda'ya okumuştu. Bu vasiyetnameye göre, ailenin her şeyi Lyn'e kalıyordu.

Linda, annesinin ve babasının ölümüne Lyn'in yol açtığı düşüncesindeydi. Eğer babası Lyn'e o kadar kırılmasa, kendini içkiye vermeyecek ve o kazayı yapmayacaktı. Linda, Lyn'i görebilmek için York'daki sanat galerisine gitmeyi tasarlamış, ama daha galeriye gitmeden sokakta karşılaşmışlardı. İki kardeş, derin bir uçurumun iki yanından birbirlerine bakmışlardı. Linda, vasiyetnameden, her şeyin kendisine bırakıldığından söz edince, Lyn kötü kötü gülmüş, «Babama yaltaklanmamın karşılığı,» diye dudağını bükmüştü.

Linda, kardeşine bir yabancıya bakar gibi bakmıştı. Bir arada büyümüşlerdi, birbirlerine tıpatıp benziyorlardı... eş görüntüdeki iki insanın kafa yapısı nasıl bu kadar farklı olabilirdi?

Linda, «Scarborogh'daki evi ne yapacaksın?» diye sormuştu.

Lyn ise omuz silkerek, «Evi de, eşyaları da satacağım,» demişti.

Linda ağlamaklı bir halde, «Peki, cenazeye neden gelmedin? Avukatın çektiği telgrafı almıştın, değil mi? Aldığını biliyorum,» demiş, Lyn de

alaylı bir tavırla kaşlarını kaldırarak cevap vermişti:

«Cenazelerden nefret ederim. İçime kasvet çöküyor. Üstelik beni evden kovdular. Ne diye gidecekmişim cenazelerine? Babam neye sinirlendi, biliyor musun? Biriyle seviştiğime değil, bu işin duyulduğuna sinirlendi. Bütün sevgililerimi biliyordu. Bu hoşuna da gidiyordu. Ama yakayı ele verince, babamın ölçülerine göre günaha girmiş oldum. Onun bu ikiyüzlülüğünden tiksiniyorum.»

Linda ağlayarak, «Bunu nasıl söyleyebilirsin? İkisi de öldü,» diye haykırmıştı

Lyn yüzünü buruşturmuş ve «Sokak ortasında olay çıkarma. Hadi, bin arabama da seni oteline bırakayım,» demişti.

Yolda da tartışmaları sürmüştü. Lyn birden nefretle ona dönmüş ve «Benim için bir yabancıdan farksızsın Linda,» demişti. «Yok ol ve bir daha da gözüme görünme. Bir daha o saf suratını görmek istemiyorum. Çocukluğumuzdan beri senden nefret ettim. Anasının kuzusu... her zaman düzenli... her zaman çalışkan... Ben hırslı insanım. Günün birinde paralı birini bulup, dilediğim yaşantıyı süreceğim. Scarborough gibi taşra köşelerinde değil, New York'ta, ya da Paris'te yaşayacağım. Ben senin gibi sadece yarışa katılanlardan biri olmak istemiyorum, yarışı kazananlardan biri olacağım!»

Birkaç saniye sonra, Lyn virajı alırken karşısına bir araba çıkmış ve çarpışmışlardı. Kaza önemli değildi, ama Linda başını ön cama çarpmıştı.

Lyn, öteki arabanın sürücüsü olan adama baştan çıkarıcı gülümsemesiyle yaklaşmak üzere

arabadan inmişti. Alnından kan akan Linda ise tir süre arabada oturmuş, sonra kardeşinin düşmanca davranışından kurtulup kaçmak içgüdüsüyle arabadan inerek koşmaya başlamıştı. Paltosunu, çantasını bile almamıştı yanına. Çayırlara doğru koşmuştu. Hafif bir sis vardı, ama önünü görebiliyordu. Bir süre sonra sis birden yoğunlaşmıştı. Linda yaptığı çılgınlığı fark edip adımlarını biraz yavaşlatmıştı. Tam o sırada sisin içinden yabani bir tay fırlamış, Linda'nın üzerine doğru koşmuştu. Atın sağrısı çarpınca Linda yere düşmüş ve düşerken de başını iri bir taşa çarpmıştı.

Jake gözlerini onun bembeyaz yüzünden ayırmadan omuzlarından tuttu.

Lyn, süet paltoyu koltuğun üzerine atarak. «Neler olduğunu anlatacak mısınız bana?» dedi.

Linda içini çekti. «Anlatılacak bir şey yok,» dedi. «Hoşça kal Lyn. Umarım, sonunda isteduklerini elde edersin.»

Lyn'in yeşil gözleri kısıldı. Jake'e baktı. «Ya sen ne elde etmeyi umuyorsun Linda? Yoksa istediğini elde ettin mi?» diye sordu.

Linda kızardı. Telaşla paltosunu aldı. Lyn uzandı, Linda'nın bileğini yakaladı ve parmağındaki altın halkaya baktı.

Sesi birden değişti. «Onun ne işi var parmağında?» dedi.

Linda elini çekip kurtardı, paltosunu giydi.

Lyn pis bir gülüşle, «Senin yerinde olsam, paramı sayardım,» dedi. «İnsanlar birbirlerine ait olan şeyleri çalarlar, biliyorsun,» diyerek Jake'e baktı.

rım, anlıyor musun?»

Linda alçak sesle, «Ben İtalya'ya dönüyorum, Jake,» dedi.

Jake bir an dondu kaldı. Çenesi gerildi. «Şu anda Wind Tor'a dönüyoruz Linda. Ne yapacağına daha sonra karar verirsin. Şimdi şok geçiriyorsun. Birkaç gün dinlenmen gerek.»

Linda kuru bir tonla, «Hiçbir şey değişmez,» dedi. «Artık ne istediğimi biliyorum.»

Jake onu tutup kaldırdı. Linda onun öfkelendiğini, tedirgin olduğunu hissetti, ama dönüp de yüzüne bakmadı. Arkasını denize döndü. Yürümeye başladılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Wind Tor'a dönerken hiç konuşmadılar. Linda ellerini süet paltosunun ceplerine sokmuş, gözünü yoldan ayırmadan dimdik oturuyordu. Yüzü solgun ve dalgındı. Jake otomatik hareketlerle arabayı kullanıyordu. O da dalgın ve düşünceliydi. Bir keresinde virajı hızla dönerken araba sallandı ve Linda, Jake'e doğru kaykıldı. Özür dileyerek yerine geçti yeniden.

Bu ufak olay, Linda'nın aklına Jake'i taktı. Jake'e değdiği anda, içinde bir elektriklenme olmuştu.

Oysa Jake'e karşı hiçbir duygu beslemek istemiyordu. Jake, onun yaşamına o tuhaf, boşlukla dolu dönemde girmişti ve bundan sonra ona

ve annesine, kendisine gösterdikleri yakınlıktan ve iyilikten dolayı şükran duygusu dışında bir şey duymak istemiyordu. Böyle bir duygu olursa, bunu bastırmaya da kararlıydı.

Lyn'in Jake'e sahip çıkan bakışını gördükten sonra, Jake'in hiçbir zaman kendisinin olamayacağını anlamıştı. Jake de onu Lyn sandığı için yaklaşmıştı. O duyguyla evlenmişti. Jake, Lyn'den nefret etse de, ona aitti hâlâ.

Linda'nın yüz çizgileri sertleşti. Bir zamanlar kardeşine ait olan hiçbir şeyi istemiyordu. Jake'le gireceği herhangi bir ilişki, ömür boyu kuşku yaratacaktı... Jake'in kendisini mi yoksa kardeşini mi istediğinden hiçbir zaman emin olamayacaktı. Böyle bir kuşku içinde yaşamayı da göze alamazdı.

Evin bahçesine girdiler. Jake hızla frene bastı. Mrs. Forrester kapıya çıktı, onlara el salladı. Linda neşeli görünmeye çalışarak, gülümseyip yaklaştı ona. «Lyn'i bulduk, ben de belleğimi buldum,» diye şakacı bir tavırla haber verdi.

Mrs. Forrester onu derin derin süzdü. «Yorgun görünüyorsun. Gelin de yemeğinizi yiyin. Nereye gittiğinizi merak ettim. Saatlerdir yoksunuz ortada.»

Linda, Jake'in kendilerine yaklaştığını hissederek, «Scarborough'ya gittik,» dedi.

«Scarborough'ya mı!» Mrs. Forrester şaşırmıştı. «Ne işiniz vardı orada?»

Jake, «Bu uzun hikâye,» diye atıldı. «Linda, sen bir an önce yatsan iyi edersin. Yemeği de odanda ye ve hemen yat.»

Linda, «Ben hasta değilim,» diye karşı çıktı.

«Sana ne deniyorsa onu yap.»

Linda öfkeli gözlerle Jake'e baktı. «Bana emir vermeye kalkışma Jake!»

Jake içini çekti. Yüzü öfkeden kızardı. «Tanrı aşkına, ölü gibisin kızım. Aklını başına topla da sana ne diyorsam onu yap.»

Linda, «Ben aşağıda yiyeceğim,» diye diretti.

Linda ne olup bittiğini kestiremeden, Jake onu kucağına aldığı gibi yukarı taşımaya başladı.

Linda, «İndir beni Jake!» diye haykırdı. «Ne gaddar adamsın!»

Jake onu yatağın üzerine attı, ellerini kalçasına dayayıp öfkeli bir heykel gibi dikildi karyolanın başına. «Hadi soyun, yoksa onu da mı ben yapayım?» dedi.

Linda onun dediğini yapacağını bildiği için, «Hadi çık git buradan!» diye bağırdı. Daha fazla aşağılanmaya dayanamayacaktı. Başını önüne eğdi. Jake bir an dik dik ona baktıktan sonra odadan çıktı. Linda kalktı, banyoya gitti, yıkandı, temiz bir gecelik giydi. Jake elinde yemek tepsisiyle geldiğinde, Linda yatağa girmişti.

Linda, kendi kendisiyle savaşmıştı bu arada. Jake'e sakin sakin bakarak, «Sağol,» dedi.

Jake, tepsiyi onun kucağına bıraktı. «Yarın konuşuruz Linda. Bu gece uyumaya çalış,» dedi.

«Konuşacak bir şey yok.»

Jake öfkeyle, «Konuşacak bir şey yok ha!» dedikten sonra, yaralı bir hayvan yürüyüşüyle çıktı odadan.

Linda yemeğin bir kısmını yedi. Sonra lambayı söndürüp yattı. Rimini'de mutlu olacağını düşünüyordu. Ne var ki, son birkaç ay içinde bu ev de onun yaşamının bir parçası olmuştu. Rüzgârın hırıltılı sesine bile alışmış, sever olmuştu.

İçini çekti. Bunları düşünmek boşunaydı. Buraya ait bir insan değildi o, onun yeri Rimini'ydi. Linda ertesi sabah geç kalktı. Çevresine bakındı. Bir süre ailenin bir parçası olmuştu, ama şimdi yine konuktu bu evde. Ona konuk gibi davranıyorlardı.

Yarım saat sonra giyinip aşağı indiğinde, Jake'i mutfakta tek başına gazetesini okurken bulunca şaşırdı.

Jake gazetenin üzerinden ona baktı. «Günaydın,» dedi. «Geç kalktın. Şimdi çok daha iyi görünüyorsun.»

Linda kahvaltısını hazırlamaya başlayarak, «Çok iyiyim,» dedi. Bir an sonra, «Annen nerede?» diye sordu.

«Köye gitti. Bakkaldan alacakları varmış.»

Oysa mutfak alışverişini her zaman Jake yapardı. Linda onu kuşkuyla süzdü. Jake her sabah atelyede çalışırken, ne diye bu sabah burada oturuyordu?

Linda mümkün olduğu kadar Jake'den uzak bir yere oturup kahvaltı etmeye başladı. Jake gazetesini katladı, dirseklerini masaya dayadı, gözlerini Linda'ya dikti. Linda kızardı.

«Evet. Şimdi bana Emilio'dan söz et bakalım.»

Linda öfkelenmeye başladı. Dudağını ısırdı. «Sana ne?» dedi.

Jake kuru bir sesle, «Sen benim karımsın,» dedi. «Bunu hatırlatmam gerekmez, değil mi?»

«Evliliklerin kolayca bozulabileceğini kendin söylemiştin.»

«Eğer iki taraf da isterse.»

Linda kirpiklerini kırpıştırarak ona baktı. «İkimiz de istiyoruz.»

«Öyle mi dersin?» Jake onun gözlerinin içine baktı. «Dediğim gibi, bana Emilo'yu anlat, Linda.»

Linda durdu, düşündü. Çekinerek, «Rimini'de oturuyor,» dedi.

Jake kurnaz bir gülüşle, «Onu zaten verdiği adresten öğrenmiştim,» dedi.

«Benimle aynı şirkette çalışıyor. Öyle tanıştık.» Linda başını kaldırdı, yüzü sakindi. «Benden birkaç yaş büyük. Tipik bir İtalyan, esmer, yakışıklı, hoş...»

Jake arkasına yaslandı. Gözleri giderek koyulaşıyordu. «Sana ne sorduğumu biliyorsun Linda,» dedi. «Onunla ilişkin nedir diye soruyorum.»

Linda bir an cevap veremedi. Yüreği beyniyle savaşıyordu. Sonra usulca, «Emilio benimle evlenmek istiyor,» dedi.

Jake bir an bir şey söylemedi. Sonra sertçe, «Vah zavallı Emilio. Benimle evli olduğuna göre...» diye söze başladı.

Linda kızardı, onunla göz göze gelmekten kaçınarak, «Boşanıncaya kadar evli sayılırız,» dedi.

«Emilio İtalyan, değil mi?» Jake'in sesi alaycıydı. «Ve herhalde Katolik. Katolikler boşanmayı kabul etmezler.»

Linda bunu hiç düşünmemişti. Birden karamsar bir ifade kapladı yüzünü. Hiçbir şey söyleyemeden Jake'e baktı. Jake de başka bir şey demeden ayağa kalktı, dışarı çıktı.

Linda mutfağı temizledikten sonra Sam'i yürüyüşe çıkardı. Bir saat sonra döndüğünde, Mrs. Forrester'ı yemek pişirirken buldu. «Yemeği ben pişirecektim. Sizin bu kadar erken döneceğinizi tahmin etmemiştim,» diye özür diledi.

Mrs. Forrester gülümseyip, «Sen de sofrayı kuruver,» dedi.

Linda bir yandan sofrayı kurarken, bir yandan da Lyn'i nasıl bulduklarını ve belleğinin yerine gelişini anlattı. Mrs. Forrester, annesiyle babasının ölümlerine çok üzüldüğünü söyledikten sonra, «Kardeşinin ailesindeki herkesin öldüğünü neden söylediğini şimdi anlıyorum,» dedi. «Anlaşılan, babanla kavga ettikten sonra, hepinize öldü gözüyle bakmayı yeğlemiş.»

Linda, «Bu, babamın kalbini kırmış olmalı. Lyn'i öyle çok severdi ki,» dedi.

«Ama onu bu hale baban getirmiş. Şımarık, bencil birisi yapmış onu.»

Linda, «Evet,» diye içini çekti. «Zavallı babacığım, onun bu hale geldiğini görmeye dayanamadı.»

«Bence Lyn babasına çekmiş. Karakterli bir erkek kendini böyle ziyan etmezdi. Jake'in bir kadın için kendini içkiye vereceğini hiç sanmıyorum.»

Linda önüne baktı. Kısık bir sesle, «Hayır,» dedi. «Ben de kendimi koyvermem.» Jake kişilikli, sert, kararlı bir erkekti. Belki Lyn'i hâlâ sevip istiyordu, ama bunu açıklamayı onuruna yediremezdi. Ama Linda'nın Lyn'in yerini doldurmak üzere burada kalacağını sanıyorsa, aldanıyordu.

Jake yemeğe geldi. Tek kelime konuşmadan yemeğini yedi ve ikisinin de suratına bakmadan çıktı gitti.

Mrs. Forrester, «Vay... vay!» dedi. «Birisinin babaları tutmuş!»

Linda cevap vermedi. Kalktı. «Ben camları sileyim,» dedi. Şu anda kendini düşüncelerden sı-

yırmak için zor bir işle uğraşmak gereğini duyuyordu. Çekinerek kayınvaldesine baktı. «Ben... yakında gideceğim. İtalya'ya dönüyorum,» dedi.

Mrs. Forrester'in ağzı açık kaldı. «İtalya'ya mı?» Duyduklarına inanamamıştı. Sonra kaşlarını kaldırdı. «Jake'e söyledin mi?»

Linda «Evet,» diyerek başını çevirdi.

Mrs. Forrester, «Şimdi anlıyorum,» dedi sadece.

Linda geç saate kadar camları sildi. Akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım için mutfağa döndü. Jake yemekte yine hiç konuşmadı. Mrs. Forrester, Linda'ya, «İtalya'ya gitmek için parayı nereden bulacaksın?» diye patavatsızca bir soru yöneltti.

Linda, «Kardeşimin arabasında bıraktığım paltomun cebinde epey para vardı,» dedi. «Buradaki masraflarıma da, bilet parasına da yeter.»

«Dönüş biletinin süresi geçmedi mi?»

Gerçekten de biletin süresi dolmuştu. Ama Linda bunu belli etmeden, gülümseyerek, «Hayır,» dedi. «Noel'de İtalya'da olacağım. İtalya'da Noel bir harikadır. Bir an önce gitmek için sabırsızlanıyorum.»

Jake ters ters baktı. «Kes sesini!» dedi.

Mrs. Forrester usulca kalktı, odadan çıktı. Linda, Jake'in yüzündeki ifadeye şaşırmış ve ürkmüştü. Mrs. Forrester'ı çağırmaya yeltendiyse de Jake kalkıp yanına geldi. Linda, «Jake!» diye karşı koymaya çalıştı.

Jake onu yerinden kaldırdı, kucağına aldı, yatak odasına götürdü. Linda Jake'in göğsünü yumruklayarak, «Bırak beni Jake.. indir beni!» dedi.

Jake onu karyolanın üzerine attı. Sonra yanına çöktü ve üzerine doğru dönerek kollarını Linda'

nın iki yanına koyup, kıpırdamasını engelledi.

Boğuk bir sesle, «Bugünlük bu kadar öpücük yeter,» diyerek, Linda'nın ağzını açmasına fırsat vermeden, dudaklarına kapandı. Öpüyor, öpüyordu. Bir yandan da Linda'yı okşuyor, ellerini süveterin altına sokup göğüslerini arıyordu. Linda önce karşı koydu. Ama Jake'in öpüşleri, okşayışları, gövdesinin gerilmiş ağırlığı karşısında Linda da kendini duygularına bıraktı ve Jake'e sarıldı.

Bir süre sonra Jake ağır ağır geri çekilirken, Linda kıpkırmızı kesilmiş yüzünü ona çevirdi. «Sen beni istemiyorsun Jake. Lyn'i arzuluyorsun,» diye fısıldadı.

Jake, sönmek bilmeyen bir ateşe benzeyen gözlerini Linda'nın vücudunda gezdirerek, «Lyn'i altın tepsi içinde önüme getirseler, yine istemem,» dedi. «Linda, nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Hangi ahmak, sen dururken o kafasız, kötü ruhlu kardeşini ister? Lyn'le evlendiğimi düşününce midem bulanıyor. İkiniz nasıl olur da, hem bu kadar benzer, hem de bu kadar farklı olabilirsiniz...»

Linda bu sözlerle ikna olmamıştı. Başını çevirdi. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. «Yapamam Jake. Çok üzgünüm, ama yapamam,» dedi.

Jake bir an durdu. Sonra Linda'nın başını tutup sertçe kendisine çevirdi. Gözlerine baktı. «Emilio yüzünden mi? Linda, eğer ona âşık olsaydın, benden nasıl hoşlanabilirdin?» diye sordu. Sesi öfkeliydi.

Linda içini çekti. «Hayır, Emilio'nun yüzünden değil. Lyn'in yüzünden... sen ve Lyn... Hiçbir za-

man emin olamayacağım Jake, anlamıyor musun? Beni mi istiyorsun, yoksa onu mu, hiç bilemeyeceğim. Onu istemediğini söylüyorsun, ama nasıl emin olabilirim?»

Jake rahat bir soluk aldı. Hafifçe gülümsedi. «Lyn atelyemde çırılçıplak soyundu. Bir an bile onunla yatmak isteği duymadım. Galiba ona âşık olmadığımı da öylece anladım. Onu güzel bir vücut olarak görüyordum sadece. Ama yalnızca bir kabuktu o. Cinsellik, sadece fiziksel bir olay değildir, Linda. Dış kabuğun içindeki kişinin de istenmesi gerekir. Lyn'in dış görünüşüne hayran olduğum sırada bile, bir şey beni ondan uzaklaştırıyordu.»

Linda kararsızlık içinde Jake'e baktı. «Ama ilk geldiğimde...» diye sözü yarıda keserek dudağını ısırdı. Kafasından geçenleri söylemeye utanıyordu.

Jake, «Evet sevgilim?» diye sordu.

Linda kızardı, sustu.

Jake, «İlk geldiğinde,» diye sözü yineledi. «Ben söyliyeyim mi? Sen ortaya çıkınca, Lyn sandığım kıza karşı başka duygular beslemeye başladım... Bu galiba ilk kez hastanede başladı, Yanında kalmamı istediğin zaman öyle dokunaklı bir halin vardı ki... çocuk gibiydin. Seni korumak istiyordum ve içimdeki duyguları anlayamıyordum. Lyn'i son gördüğümde ondan iğrenmiştim. Oysa seni kucağımda taşırken bambaşka duygular içindeydim. Öfkeliydim de. Uzun süre senin rol yaptığını sandım. Bir yandan da sana dokunmak, seni kucaklamak gereğini duyuyor ve şaşırıyordum...» Jake'in elleri arzuyla Linda'yı kavradı. Başını Linda'nın boynuna gömdü. «Linda, gide-

rek aklımı başımdan almaya başladın.»

Linda heyecanın doruk noktasındaydı. Kendini tutmaya çalışarak, «Evet ama, istediğinin Lyn değil de ben olduğuma nasıl emin olabilirsin?» diye sordu.

Jake inledi. «Sevgilim, bu açıklanabilecek bir şey değil. Seni evde iş yaparken gördükçe sinirleniyordum. Ama sana bakmaktan da kendimi alamıyordum. Ne zaman yanına yaklaşsam, sana dokunma arzusuyla ürperiyordum. Lyn'in sende olmayan bir çarpıcı görünüşü vardı. Sen ise tatlı ve sevimliydin. Seni annemin geceliği içinde küçücük bir kız gibi görünce, kendime de sana da öfkelenmeme rağmen, duygularım giderek derinleşti. Senin için o duyguları beslemek istemiyordum, ama elimde değildi.»

Linda kaşlarını çattı. «Jake, ben...»

Jake onun dudağını okşayarak, «Ne?» diye sordu.

«Bütün söylediklerine rağmen, Lyn'e benzemem yine de etkilemiştir seni.»

Jake gülümsedi, «Bence senin Lyn'e değil de, Lyn'in sana benzemesi söz konusu,» dedi.

Linda şaşkınlıkla baktı. «Ne demek istiyorsun?»

Jake yumuşak bir sesle, «Önce sana rastlamış olsaydım, sana âşık olacaktım,» dedi. «Bundan hiç kuşkun olmasın Linda, çünkü ben eminim. Eğer Lyn'i senden sonra tanımış olsaydım, senin nasıl olup da böyle şırfıntı bir kardeşin olduğuna şaşırmaktan öte ilgilenmezdim onunla. Lyn güzeldir, ama onun güzelliği sadece dışında. Sen de tıpkı ona benziyorsun, ne var ki senin güzelliğin içine de işlemiş...»

Linda, Jake'in okşayışlarından etkilenmemeye

çalışarak yatıyordu. Jake parmağını onun kirpiklerine değdirerek, «Evet Linda, hâlâ kuşku duyuyor musun?» diye sordu.

Linda dudaklarını ısırdı. «Jake, sana poz vermek istiyorum,» dedi.

Jake şaşırarak kaşlarını çattı, «Bu da nereden çıktı şimdi..?»

Linda sözleri özenle seçerek, «Lyn'in resmini çok ustaca yapmışsın Jake,» dedi. «Resme bakınca, senin kafandaki, senin yüreğindeki Lyn'i görüyorum. Şimdi de benim resmimi yapmanı istiyorum. Resim bitince, bana olan duygularını anlayacağım.»

Jake bir an afalladı. Sonra hafifçe ıslık çalarak, «Bana olan güvenin için teşekkür ederim,» dedi. «Peki, ya resmin sonucunu beğenmezsen?»

Linda sakin sakin onun gözlerinin içine baktı. «O zaman İtalya'ya gideceğim,» dedi.

Jake sunturlu bir küfür savurarak, Linda'yı omuzlarından tutup sarstı. «Emilio'ya mı?»

Linda sadece, «Hayır,» dedi. «Emilio'yu hiçbir zaman sevmedim. Benimle evlenmek istediği doğru. O heyecanlı, duygusal bir İtalyan. Nasıl hop diye âşık oluverdiyse, yine öylece unutuverecektir. Baştan beri onu sevmediğimden emindim.»

Jake ters ters baktı, «Ama onu bana karşı, boğaya kırmızı bayrak sallar gibi salladın,» dedi.

Linda kızardı. «Seni kendimden uzak tutmaya çalışıyordum,» dedi. «Sen de biliyordun bunu. Başlangıçtan beri, sana olan duygularımı hep anladın, öyle değil mi?»

Jake'in yüzü yumuşadı, gözleri istekle parladı. «Sevgilim,» diye fısıldayarak Linda'ya uzandı.

«Hayır Jake. Portreyi bitirinceye kadar kollarından uzak kalmak istiyorum.»

Jake şaşırdı. «Ciddi olamazsın! Portrenin bitmesi günler, hattâ haftalar alabilir...»

«Böylelikle ikimiz de koşullara ayak uyduracak zaman buluruz. Birbirimizi tanırız. Kişiliklerimizi iyice tanımadan evleniverdik. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.»

«Ben sana sahip olmam gerektiğini biliyordum, o da bana yeter. Benimle oyun oynaman olasılığına rağmen, seni elde etmek için çırpmıyordum.»

Linda, «Ne olur Jake,» diye fısıldadı. «İkimize de zaman tanı.»

Jake derin bir soluk aldı. «Bana nasıl güç bir görev yüklediğini biliyor musun?» dedi. «Benim için cennetle cehennem arasındaki farkı belirleyecek bir resim yapmamı istiyorsun.»

Linda, «Özür dilerim,» dedi. «Ama gelecekten kuşku duymamam için tek çıkar yol bu.»

Jake, «Pekâlâ.» diyerek ayağa kalktı, Linda'yı tepeden tırnağa süzdükten sonra, «Hey yarabbi, Linda benden ne istediğinin farkında değilsin.» dedi. «Bu gece burada kalayım... ne olur!»

«Olmaz Jake.»

Jake suratını buruşturarak odadan çıktı.

Ertesi sabah Linda erkenden uyandı. Giyinip mutfağa indi. Oturma odasından geçerken ayağı bir şeye çarptı. Çarptığı şey tıngırdayarak gitti, sandalyenin ayağına vurdu. Linda onun ne olduğunu anlamak için perdeleri açınca, şaşkınlıktan donakaldı. Jake kanepenin üzerinde yatıyordu. Saçları dağılmış, tıraşı uzamıştı. Soyunmamıştı. Gömleğinin yakası açılmıştı. Göğsünün siyah tüyleri görünüyordu. Bir eli kanepeden aşağı

sarkmıştı. Yerde yarısı boş bir kadeh duruyordu.

Odaya birden ışık dolunca, Jake kırpıştırarak gözlerini açtı. Linda'ya boş gözlerle baktı.

Linda gözlerine inanamayarak, «Jake!» diye haykırdı.

Jake kendini zorlukla toparlayıp doğruldu. Başını ellerinin arasına aldı. Oda viski kokuyordu.

Mrs. Forrester kapıyı açıp içeri girdi, oğlunun halini görünce olduğu yerde donakaldı. Onun yüzünde de Linda'nın yüzündeki şaşkınlık vardı.

Jake onlara bakmadan sendeleyerek ayağa kalktı, odadan çıktı. Onun yukarı çıktığını duydular. Mrs. Forrester boş viski şişesini aldı. Mutfağa gitti. Linda ne söyleyeceğini bilemeden onun peşinden yürüdü. Kayınvaldesi ona bıyık altından gülerek, «Onun aklını başından aldın,» dedi. «Başlangıçta sana, kendini ona köle ettirme demiştim, bakıyorum ettirmemişsin. Jake'i şimdiye kadar hiç böyle görmemiştim.»

Linda kızararak, «Özür dilerim,» diye mırıldandı. «Ama beni Lyn'den ayırdığına kesinlikle inanmadan önce onun duygularına güvenemem...»

Mrs. Forrester dudağını büktü. «İkiniz arasında ayrım yapamaması için kör olması gerekir! Bambaşka iki insansınız,» dedi.

Linda diretti. «Öyle de olsa, bunu anlayabilmek için resmimi yapmasını istiyorum,» dedi. «Beni ondan ayırdığını söylüyor, ama kendi gözümle görmeden inanamam.»

Mrs. Forrester şaşırdı. «Resmini yapmak mı? Bak, bu fena fikir değil... Jake gördüğünü yapar, çok keskin gözleri vardır. Ama bugün resim ya-

pacak halde değil. O kadar içkiden sonra akşama kadar sızıp uyuyacak,» dedi.

Gerçekten de Jake hemen hemen bütün gün uyudu. Akşam yemeğe indi. Annesi ona alaycı gözlerle baktı. Jake ikisiyle de göz göze gelmemeye çalışıyordu. O gece erkenden yattılar.

Ertesi sabah Linda aşağı indiğinde, Jake'i çay içer buldu.

Jake onun blucinine ve süveterine göz atarak, «Bugün çalışmaya başlıyoruz,» dedi.

Linda utançla sırtında bir ürperti hissetti. İşi bu noktadan ileri götürmeye korkuyordu şimdi. Jake onun korku dolu bakışlarını gülümseyerek süzdükten sonra, «Sahneye ilk çıkanların heyecanını mı duyuyorsun?» dedi.

Linda başını dikti. «Hayır,» diye yalan söyledi.

Yarım saat sonra Linda birtakım mazeretler uydurup özür dileyerek atelyeye girdiğinde, Jake paletini almış boyaları karıştırıyordu. Soğuk bir tavırla başını kaldırdı ve atelyenin bir köşesindeki paravanayı işaret etti.

«Onun arkasında soyunabilirsin,» dedi.

Linda titreyerek dudaklarını yaladı. «Jake, ben...»

Jake gri gözlerini onun gözlerine dikti: «Evet?»

Bu soru ödün vermeyeceğini gösteriyordu. Linda'ya yardımcı olmayacağı anlaşılıyordu. Resmi yapmaktan vazgeçelim demeyecekti. Bu fikri Linda önermişti, şimdi Jake de onu, sonuna kadar kararını uygulamaya zorlayacaktı. Linda ağır ağır paravananın arkasına geçti, soyundu. Elleriyle vücudunu örterek, titreye titreye orada durdu.

Jake soğuk bir sesle, «Ne pozda duracağını bi-

liyorsun,» diye seslendi. «Hazır olunca gel ve pozunu al.» Linda onun atelyeden dışarı çıktığını duydu.

Başını paravananın ardından uzattı. Jake'in kendisini yalnız bıraktığını gördü. Hemen mor kadife divana gitti, Lyn'in yattığı pozda uzandı. Kapı açıldığı zaman, Linda başını çevirip bakamadı. Jake kapının önünde dikildi, gözlerini ona dikti, öylece kaldı. Linda onun derin derin soluduğunu duydu. Bir an sonra Jake yanına geldi, ifadesiz bir yüzle elindeki elmayı uzattı. Biraz geriye gitti, Linda'ya baktı. «Pozunu düzeltmem gerekiyor,» diyerek Linda'nın dizini biraz büktü, saçlarını geriye çekti, omuzuna yumuşak bir kıvrım verdi.

Sonunda gitti, tualin başına oturdu. Linda elmayı eline almış, gözünü ondan ayıramıyordu.

Jake sertçe, «Bana bak Linda,» dedi.

Linda yavaşça döndü, ondan yana baktı. Yeşil gözleri utanç içindeydi.

Jake ciddi bir ifadeyle, «Beni unut,» dedi. «Bu poz, Adem'e elma sunan Havva görüntüsünü vermek için... bilmiyor muydun bunu? Eğer bu lanet olası resmi yapmamı istiyorsan, o havaya gir.»

Linda, «Özür dilerim,» diye fısıldadı. «Bir süre geçince alışırım.»

Jake, «Pekâlâ,» diyerek suratını astı. Çalışmaya başladı. Jake işine daldıkça, aralarındaki gerginlik de ortadan kalktı.

Linda rahatladı. Jake'in yüzünü seyrediyor kaşlarının çatılışına, gri gözlerinin arada bir kendisine çevrilişine hayranlıkla bakıyordu. Jake kendisini, cansız bir şeymiş gibi inceliyordu

sanki. Acaba Lyn de aynı duyguya mı kapılmıştı? Jake ona da böyle, dişi değilmiş gibi, bir eşyaya bakarmış gibi mi bakmıştı?

Jake bir yandan ıslık çalarak çalışıyordu. Bir ara Linda'nın bacağı uyuştu, parmaklarını oynattı. Jake sertçe, «Kımıldama,» dedi.

Linda hafifçe gülümseyerek, «Özür dilerim,» dedi.

O zaman Jake başını kaldırdı, ona baktı. Bu kez gerçekten görüyordu kendisini. «Öyle gülümse,» diye emretti.

Linda gülümseyişinin donduğunu hissederek, «Gülümseyemem,» dedi.

Jake bir şeyler homurdandıktan sonra, yeniden işine daldı.

Bir süre sonra Linda sırtının ağrıdığını, her yanının uyuştuğunu hissetti ve «Artık bırakamaz mıyız Jake?» dedi.

«Bir dakika daha dur.»

Zaman geçmek bilmiyordu. Linda'nın canı acımaya başladı. «Her yanım ağrıyor Jake.»

Jake homurdanarak fırçayı bıraktı. «Pekâlâ. Bugünlük bu kadar yeter,» dedi.

Linda kalıp gibi uzandı divana. Başını kaldırmadan, «Yaptığını görebilir miyim?» diye sordu.

«Bitmeden olmaz.»

Linda kalktı, sendeleyerek paravananın arkasına geçti. Jake onun yürümesine yardım etmek için yanına geldi. Linda Jake'e yaslandığı anda kulakları uğuldamaya başladı. Jake'in soluğu da düzenini yitirmişti.

Jake onu kendinden uzaklaştırmak için itercesine paravanın arkasına soktu. «Giyin hadi Linda,» dedikten sonra dışarı çıktı.

Linda o gece nasıl yattığını, nasıl uyuduğunu bilemedi. Yorgunluktan bitmişti. Ertesi gün daha isteksiz poz verdi. Bu sefer utandığından değil, ağrıları hâlâ sürdüğü için istemiyordu.

Jake dalgın çalışıyor, Linda da seven gözlerini ondan ayırmıyordu. Arada bir göz göze geliyorlar ve Linda kıpkırmızı kesiliyordu.

Birbirlerine karşı duydukları arzu sanki atelyeyi doldurmuştu. Linda, arzunun kor gibi damarlarında aktığını duyuyor, ürperiyordu.

Jake onun bu halini gördü. Bir an durdu. Sonra omuzunu silkerek yeniden tuale dönüp çalışmasını sürdürdü.

Günler geçtikçe Linda poz vermeye, atelyenin sessizliğine, Jake'in fırçasından çıkan hışırtılara alıştı. Jake onunla hemen hemen hiç konuşmuyordu. Linda divanda yatıp onu seyrediyor ve yakışıklı yüzünün her çizgisinin ruhuna işlediğini hissediyordu. Her geçen dakika onu daha çok, daha derin seviyordu. Arada bir göz göze geliyorlardı ve sanki aralarında oluşan şey sözlere dökülemeyecek kadar değerli bir şeymiş gibi konuşmaktan ürküyorlardı.

Linda resmin ne kadar zamanda biteceğini merak etmeye başladığı bir gün, Jake fırçayı elinden attı ve derin bir soluk aldı. Sonra yavaşça tuali çevirdi ve Linda'nın yüzüne bakmaya başladı. Linda şaşkınlık içinde resme baktı. Hiç beklemediği bir anda, Jake'in resmi gösterivermesi şaşırtmıştı Linda'yı.

Lyn'in yattığı pozda yatıyor, elmayı avuçlarında tutuyor ve tatlı, yumuşak bir ifadeyle bakıyordu tualdeki yüz. Ne var ki, bu tatlılığın altında, bir teslimiyet ve suskun bir çağrı vardı.

Linda bu anlatımı görünce kızardı. Jake'e hangi duygularla baktıysa, Jake aynen o anlatımı geçirmişti tuale. Aralık dudaklarında isteğin ürpertisi, tahrik olmuş bir kadının sevecen tatlılığı bir aradaydı bu resimde.

Jake birden kalktı. Lyn'in resmini getirdi, ötekinin yanına koydu. Linda iki resme de baktı. Birbirlerinden tamamen farklıydılar. Gözlerdeki ifade, ağız, vücudun uzanış biçimi kesinlikle birbirlerine benzemiyordu.

Jake, «Evet?» diye sert bir sesle sordu.

Linda büyük bir teslimiyetle baktı ona. Jake'in gözlerindeki ateşi görünce başını eğdi. Jake, Lyn' in portresini bir tahta parçasını fırlatır gibi bir köşeye atarak ona yaklaştı. Linda, onun kendisini kavrayıp kucaklamasına ses çıkarmadı.

Jake, «Tanrım, seni günlerdir nasıl istiyordum!» diyerek öptü onu. Dudaklarını ayıramıyorlardı. Uzun uzun öpüştüler. Jake onu divana yatırdı. Soluk soluğa, «Şimdi...» dedi. «Şimdi Linda...»

Linda hafifçe gülerek, «Burada olmaz,» diye karşı çıktı. «Biri gelebilir.»

Jake onu deliler gibi öpüyordu. «Resmini yaparken beni ne hale getirdiğini bilemezsin.» diye mırıldandı. «Ne zaman sana baksam aklım başımdan gidiyor, oysa resme devam etmek zorunda kalıyordum.»

Linda parmağıyla Jake'in dudaklarını okşayarak, «Seni yalancı,» dedi. «Neyin resmini yaptığının bile farkında değildin. Öylesine dalıp gitmiştin ki.»

«Senin resmini öyle yapmak istiyordum. Neye baktığımı unutmaya çalışıyordum, ama öyle zordu ki bu Linda... ellerim titriyordu, sesini duyun-

ca kendime hakim olamayacağım için konuşmuyordum. Dudaklarındaki o gülümsemeyle aklımı başımdan alıyordun.»

Linda kirpiklerinin arasından ona bakarak, «Bu duyguların resme de yansımış,» dedi. «Senden korkuyorum Jake. Sana olan duygularımı senden hiç gizleyemeyeceğim galiba, öyle değil mi? Aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyorsun.»

Jake boğuk bir sesle, «Ya sen benim aklımdan geçenleri okuyabiliyor musun Linda?» dedi.

Linda kızardığını duydu. «Giyinmem gerek Jake. Eve dönmeliyiz.»

Jake onun göğüslerini okşayarak, «Beni bu gece ye kadar bekletecek misin?» diye sordu.

Linda gözlerini yumarak, «Jake...» diye inledi.

Jake onu öptü. «Pekâlâ. Birkaç saat daha beklesem ne çıkar?» dedi. «Hadi giyin yavrum, orada öyle yatıp beni tahrik etme.»

Akşam yemeği gergin bir havada geçti. Mrs. Forrester bıyık altından gülerek ikisini de seyrediyor, ama sesini çıkarmıyordu. Yemekten sonra oturma odasına geçtiler. Mrs. Forrester, Linda'ya örmeye başladığı siyah süveteri eline aldı. Bir süre sonra Jake ile Linda göz göze geldiler. İkisinin de gözleri tutuşmuş gibiydi. Jake birden kalktı, Linda'yı elinden tuttu, «İyi geceler anne,» dedikten sonra Linda'yı kolundan çekerek odadan çıkardı.

Yatak odalarına çıkınca, Linda, «Annene her şeyi belli ettin,» diye çıkıştı.

Jake bir yandan soyunurken, «Beni yeterince beklettin Linda!» dedi. «Annemin canı cehenneme! Bütün dünyanın canı cehenneme! Gel buraya, yoksa ben getiririm seni!»

Yatağa girdiklerinde, Linda yüzünü Jake'in tenine bastırdı. İsteği gem vurulamayacak kadar yoğunlaşmıştı. Jake'in boynunu öperek, «Bir keresinde sana seni seviyorum demememi emretmiştin, hatırlıyor musun?» diye sordu. «Aşk sözünün bizim aramızda kullanılmaması gerektiğini söylemiştin. Beni sevdiğini hiçbir zaman duyamayacağımdan söz etmiştin.»

Jake arzuyla yanan gözlerini ona çevirdi. «Seni seviyorum,» dedi. «Seni seviyorum Linda.»

Linda, onun sesindeki arzudan boğulacakmış gibiydi, huzursuzca kıpırdandı. Jake'in dudaklarının boynundan omuzlarına kaydığını duydu. Kendinden geçerek ona sarıldı. Sırtını okşamaya başladı. Jake ona sahip olurken, kocaman bir okyanusun dalgasına kapılmış gibi oldular, Jake'in kendisine zorla sahip olduğu gece Linda'nın duyduğu aşağılanma duygusu kayboldu ve kendini bıraktı. Böylesine güçlü duygular yaşayabileceğini hiç sanmıyordu. Az sonra Jake ona bakınca, Linda kızardı.

Jake güldü. «Sevgilim,» diyerek onun burnunun ucunu öptü. «Ah, Linda!»

Linda hafifçe gülümseyerek, «Bakma bana,» dedi. «Senin gözlerin her şeyi fazlasıyla görüyor.»

«Yaptığım resim neler gördüğümü ortaya koydu. Benimle yatmak için sabırsızlanan tatlı, sevecen, zarif bir kız görüyordum...»

Linda kızararak onun elini itti. «Sen gerçekten şeytansın, değil mi Jake? Bir keresinde öyle demiştim, artık kesinlikle inanıyorum buna... Benimle ilgili şeytanî düşüncelerin var.»

Jake gerinerek, «Hmm...» diye mırıldandı. «Bak bu doğru. Sana, senin sonun şeytanın kol-

larına atılmaktır dememiş miydim? Üstelik, şeytanın kollarından kaçmak istiyor gibi de değilsin.»

Linda onu kucakladı. Omuzunu öperek, «Çok doğru» dedi. «Benim yerim orası...»

Jake'in kolları dolandı Linda'ya, «Biliyorum.» diyerek hırsla sarıldı.